EDITURA DRAGON

JAN MÅRTENSON

MOARTEA VIZITEAZĂ VRĂJITOARELE

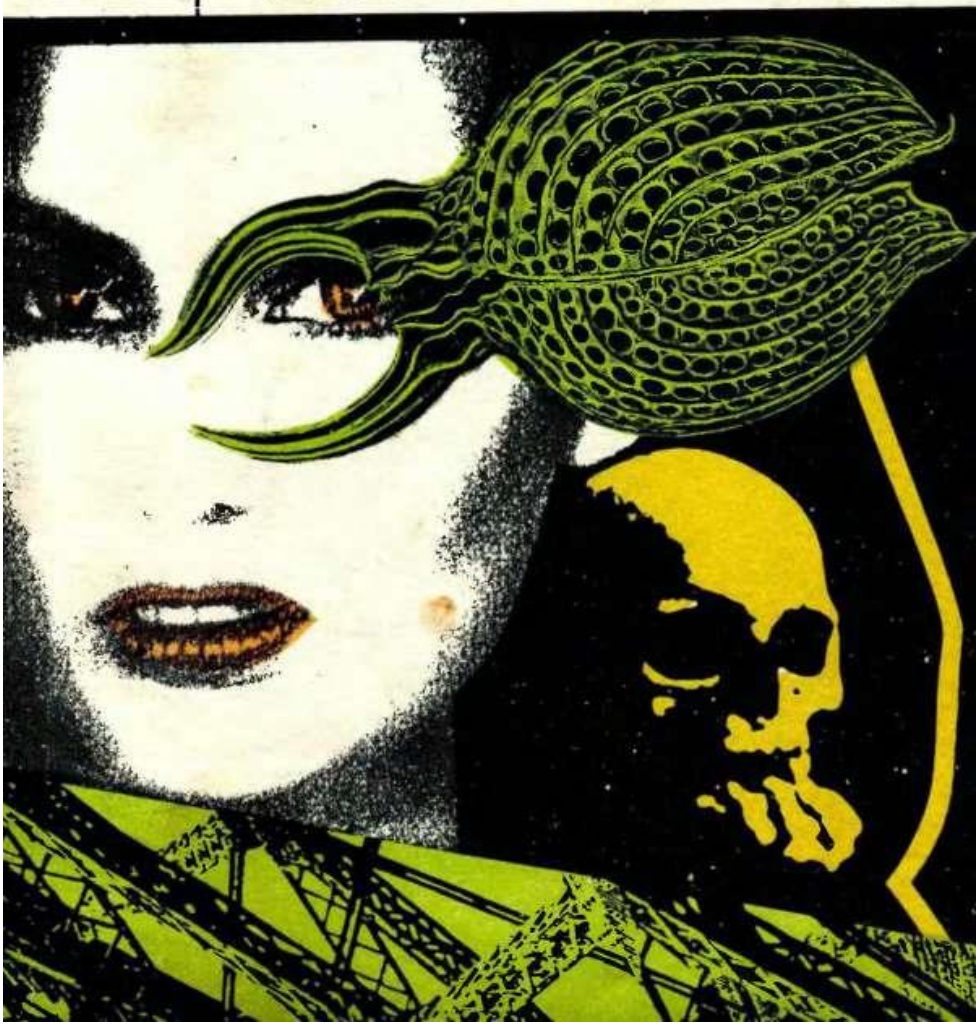

Suedezul Jan Mărtenson, personalitate politică, director general al Biroului Organizației Națiunilor Unite de la Geneva și apreciat pro-, cunoscut cititorilor români prin roma-Natură moartă pentru flașnetă mecanică" Univers — 1983) și „Aurul Dragonu- (Editura Dragon — 1991), este prezent în România cu o nouă traducere: „Moartea vizitează vrăjitoarele". Ca și în cărțile menționate, cea de față îl aduce în prim-plan pe Johan Kristian Homan, negustător de antichități, burlac, cu un deosebit simț al umorului, detectiv particular în timpul liber și înger păzitor al unei frumoase și bogate domnișoare din high-lifeul Stockholmului, personaj de care te desparți cu greu, dar accepți separarea în speranța unei viitoare întîlniri.

La dorința scriitorului, dreptul de autor pentru această carte, asemenea celui pentru "Aurul Dragonului", au fost vărsate în beneficiul unei case de copii din București.

ISBN 973-600-011-7 LEI 210

JAN MÅRTENSON

MOARTEA VIZITEAZĂ VRĂJITOARELE

În româneşte de GEORGE SALOMIE

EDITURA DRAGON BUCUREŞTI 1992

Coperta: DAN STANCIU

PROLOG

Înăuntru era întuneric; o întunecime vie, pulsând; doar o rază de lumină se pierdea prin intrarea urdinişului: o *linie ascuțită de lumină albă, repede absorbită de obscuritatea interioară. În întunericul cald aripile albinelor vibrau în mişcarea lor greoaie peste fagurii de ceară pe care îi umpleau cu miere.*

Aroma venea spre ea în valuri calde dar neliniştea pe care o simțea creştea, în loc s-o părăsească. Ceva o atrăgea către crăpătura de lumină aflată jos, pe podea.

S-a mişcat încet în jos, pe rama suspendată, albinele deschizându-i respectuos drumul. Era un bâzâit uniform, încet la început, apoi din ce în ce mai puternic. Din toate direcțiile veneau mai aproape, urmând-o, captivate de acelaşi îndemn, acelaşi instinct orb. Un ghem cald, păros şi bâzâind, se ținea după ea în jos, pe pereții stupului către intrare, unde le întâmpinau albinele ce reveneau la stup.

A ieşit pe platforma din fața urdinişului, încercându-şi marile aripi transparente. Era prima dată când apărea la lumină, de când ieşise din ou. Ochii ei mari, cu fațete multiple, obişnuiți cu întunericul stupului, au prins şi au înregistrat lumina strălucitoare a soarelui, contururile verzi ale pomilor şi acum simțea mult mai clar amestecul aromelor care ajungeau spre ea de la florile timpurii de vară.

Pentru o clipă a rămas precaută pe platforma însorită dar apoi vechea nelinişte s-a întors, determinând-o să-şi ia zborul, să se lanseze în sus, în necunoscutul uşor aromat ce o înconjura.

Albinele lucrătoare au urmat-o, din stupul galben spre înălțimi, asemenea unor fulgi de zăpadă întunecați purtați de un vârtej. Roiau. Ceva necunoscut o atrăgea pe regină din

existența ei tihnită şi numeroase albine o urmau orbeşte pentru o nouă colonie, în stup nu era loc pentru mai multe regine.

A zburat sus, atrasă de vântul blând de vară, aripile iuți vibrând şi bâzâind în jurul ei. Nu ştia de ce dar urma un drum precis, o linie dreaptă. Apoi, simțind bogata aromă dulce a ceva intens verde şi primitor, s-a prăbuşit către pământ. Fructe pe jumătate coapte îndoiau ramurile şi, în lumina slabă dintre crengi, s-a aşezat, înconjurată de o pătură caldă, zumzăitoare, de albine adunate în jurul ei pentru a o proteja. Acum era din nou aproape întuneric, ca în stup, întunecimea şi căldura dată de apropierea albinelor protejând-o.

Departe, cineva a văzut-o şi a zâmbit. A durat mult, dar acum jocul putea începe.

CAPITOLUL I

Am ieşit pe treptele pridvorului simțindu-mă satisfăcut şi, cu plăcere, am văzut că urma să fie o zi frumoasă. Bineînțeles, domnul de la televiziune prevestise ploaie şi tunete, dar arăta ca şi cum profeția lui nu se va împlini. Oricum, nu azi.

Deşi era doar ora zece dimineața, era destul de cald. O briză uşoară tremura prin arțarii încărcați de frunze verzi şi treapta de calcar se simțea rece sub picioarele mele goale. O codobatură vina muşte de-a curmezişul pajiştei mele necosite, cu coada biciuind prin aer. Maşina de tuns iarbă zăcea sub o tufă de liliac, ca o înțepătură a conştiinței, mânerul vertical, un semn de exclamare, de mustrare. Dar nu am ținut cont de arătătorul ei mustrător, ignorându-l. Eram în vacanță, nu plouase de multă vreme, aşa că paiiştei i-ar folosi probabil să nu fie cosită chiar imediat. Convingându-mă că raționamentul era perfect, am intrat înapoi în casă şi am pornit plita electrică să fierb apa pentru, cafea. Era timpul micului dejun: totdeauna iaurt. La țară, omul trebuie să mănânce numai o hrană sănătoasă. Peste iaurt pun vreo două linguri dintr-o specialitate elvețiană cu nume exotic, „muesli”; despre gustul ei să nu mai vorbim! Se zice că „muesli” conține de toate, de la germeni de grâu, la struguri şi arată ca gunoiul de pe podeaua hambarului dar, după informațiile de pe spatele pachetului portocaliu, conținutul este exact ce-i trebuie corpului, excelent pentru intestine ca şi pentru alte organe mai nobile. Apoi două felii de pâine integrală. Două felii, una cu margarină şi brânză moale, cealaltă cu brânză galbenă de capră.

— Sănătos, mi-am zis cu voce tare, punând tava roşie de cositor pe treapta largă de la intrare. Sănătos şi bun pentru

un vânzător de antichități cu tendințe de a lua în greutate.

Cleo, pisica mea siameză, Cleo de Merode, mi-a adulmecat fără interes iaurtul cu „muesli” în vârf. Apoi a strănutat; un germene de grâu în nasul ei elegant, fără îndoială. Neimpresionată de masa mea, a căscat la soare şi s-a încolăcit la spatele meu. Într-adevăr, era o tânără greu de impresionat!

Fusese o primăvară plină, cu multe de făcut la magazin şi cu o grămadă de trebuşoare pe de lături, astfel că eram destul de epuizat de toate activitățile mele subsidiare. Ca să mă răsplătesc şi să am grijă de corpul meu, ca şi de sufletu-mi, de altfel, am împrumutat de la un amic un loc de vară idilic. Mammon fusese mai darnic cu el decât cu mine. Bani neaşteptați îi pipaseră din senin şi, în acea clipă, era în Indiile de Vest bând *Cuba Libre* sau ce le-or da pe acolo turiştilor. Şi astfel, casa îi era goală pe timpul vacanței. Ne-am întâlnit din întâmplare la o petrecere şi nu ştiu cum am ajuns să discutăm de problema lui de a găsi pe cineva care să aibă grijă de mica lui proprietate în timp ce era plecat. Mică proprietate, Dumnezeule! Unui mic proprietar i-ar fi greu să-şi imagineze cum trăia amicul meu şi ce-l înconjura: o maşină de spălat vase, un congelator, aparatură stereo, fără a mai menționa barul pentru coctailuri şi televizorul color cu ecran imens. Dar, pe dinafară, casa arăta idilică, exact cât trebuie, cu colțuri negre, coş negru pe acoperişul de țiglă roşie şi ferestre triple în rame albe. Tufe mari de liliac acoperite acum, la mijlocul verii, cu flori mov pal. Copaci înalți în jurul pajiştei bogate, de un verde închis.

Fără să mă gândesc, impulsiv ca totdeauna, am acceptat oferta lui de a-mi petrece vacanța în „mica lui proprietate”, s-o protejez împotriva hoților şi vandalilor şi, ca o simbolică plată pentru chiria necesară, să tai iarba şi să păstrez straturile de flori şi grădina de zarzavat într-o oarecare ordine.

— Poți să mănânci cât vrei. Vor fi tone de salată verde şi cartofi noi.

A fost atât de uşor de făcut promisiuni atunci, la Barul Operei din Stockholm, peste platoul de frigărui care a

pecetluit înțelegerea noastră. Am vorbit de degetele mele „verzi” şi de dragostea mea pentru pământ, de plantele cu aromă amară de care aveam nevoie acasă ca bază pentru aquavitul meu, în prepararea căruia, în anumite cercuri, eram considerat expert.

Dar când s-a apropiat vremea plivitului şi muşuroitului, a răritului şi cositului, am început să realizez dimensiunea promisiunii mele. Deşi, bineînțeles, era bine pentru mine să-mi supun trupul la eforturi fizice, să beau apă şi să mănânc salată. Era exact ce-mi trebuia... să fiu departe de barul lui Freden sau de cel al Operei. Să uşurez presiunea pe centura pantalonilor şi să-mi aduc muşchii înapoi în formă după o iarnă sedentară. Mă cântăream în fiecare dimineață pe cin tarul din baie şi înregistram rezultatul pe un grafic lipit de perete. Urmările se vedeau deja. Curba mergea în jos, nu drastic sau îndrăzneț, ci cu precauție. Dar, oricum, în direcția bună. În plus, mica proprietate, dacă cineva poate utiliza acest termen modest pentru luxul care mă înconjura, se afla în districtul meu de baştină: parohia Viby, în Narke, una dintre cele mai frumoase regiuni ale țării.

Am privit codobatura şi am ascultat vântul. De pe treptele pe care stăteam, m-am uitat prin gaura din gardul viu de liliac, în josul şoselei principale de dedesubt, albită de pulberea vremii, alergând în tunele înguste prin frunzişul închis la culoare de pe margini, între perdelele albe de dantelă de hațmațuchi sălbatic. De fapt, şoseaua era una istorică, chiar şi cortegiul funerar al regelui Carol al XII-lea trecuse pe aici, o veche potecă de călărie care de-a lungul secolelor a fost lărgită, mai întâi pentru trăsuri şi căruțe, apoi pentru maşini.

Atunci l-am auzit, un zumzet jos, potolit, urcând şi coborând, o ciudată melodie monotonă. Am privit în jur, apoi în sus, la acoperişul dantelat de tâmplărie al verandei pe care ultima generație o adăugase vechii case, dar nu era nimic acolo. M-am ridicat şi am coborât pe cărarea din grădină. Destul de dificil pentru tălpile mele neantrenate şi parcă, în zadar: mu reuşeam să localizez sunetul. Apoi am văzut ceva ciudat. Drept în mijlocul unui tufiş de coacăze, chiar lângă

frontonul casei, era un ghem mare, brun-închis, care mai înainte nu fusese acolo. Iar melodia care urca şi cobora venea dinspre acel loc.

M-am apropiat precaut, urmat de Cleo, cu coada ridicată şi cu nasul încreţit bănuitor în direcţia tufişului. Apoi am văzut ce era: un roi de albine. Stupul a avut o regină în plus şi aceasta a trebuit să plece, să formeze o altă colonie producătoare de miere, fierbând de activitate.

Fascinat, am privit ghemul de albine bâzâind şi zumzăind, schimbându-şi mereu forma, unduind înainte şi înapoi, menţinut de trupurile albinelor. Regina trebuie să fi fost drept în mijloc, înconjurată de curtea ei, de armata ei, Oricând putea să-şi ia zborul, urmată de escorta ei, către un copac găunos sau mansarda unei case părăsite sau un colţ întunecat dintr-o magazie de lemne. M-am gândit că ar fi păcat să se piardă cine ştie pe unde. Ar trebui să merg la Ture Strom. Acesta creştea albine şi vindea miere. El ar fi putut să ia roiul şi să-i dea un adăpost pentru iarnă. Ar putea chiar să fie un grup fugar de la proprii lui stupi.

Ture era unul dintre prietenii mei în parohie, un dulgher pensionar crescător de albine, poet şi filozof. Scria poeme în timpul serilor lungi de iarnă, o poezie care semăna pe alocuri creaţiilor pline de culoare ale pictorilor naivi. Cu siguranţă s-ar găsi un loc şi pentru roiul fugar în lungul şir de stupi, aliniat pe iarbă lângă căsuţa lui.

Mi-am pus sandalele şi am luat un jerseu vechi de bumbac din cuierul din pridvor. Era foarte decolorat, dar încă mai putea fi văzut un elefant care mi se mula pe burtă. Kenia, scria cu litere mari. O amintire dintr-una din numeroasele călătorii în străinătate ale gazdei mele. Nu i-au trebuit mai mult de cinci minute bătrânului meu Opel să se rostogolească prin dimineaţa de vară până la casa roşie şi albă a lui Ture. Am claxonat o dată, apoi încă o dată, dar nicio mişcare în spatele perdelei. O fi plecat?

Apoi uşa s-a deschis şi Ture a ieşit pe treptele pridvorului, îmbrăcat elegant; costum, cravată şi o şapcă albă, mare.

— Pleci undeva Ture? am strigat prin fereastra maşinii. Am un roi de albine pentru tine. E acasă, pe tufişul de coacăze.

Tot ce ai de făcut e să vii şi să-l iei.

— Ce? Ai un roi?! Na, na, chiar acum tind eram gata de plecare. Mă duc la o licitație. Ştii, s-ar putea ca roiul să stea mai multişor, acolo. Uneori stau liniştite chiar mai multe zile. Aş veni după-masă să-l iau.

— Ce fel de licitație? întreb, trezindu-se în mine instinctul profesional.

— La Olsson. A murit luna trecută. Şi n-are niciun fel de rude. Aşa că i se vinde căsuța şi toate lucrurile. Are câțiva stupi şi m-am gândit să fac o ofertă pentru ei.

Ştiam că nu era întregul adevăr. Licitațiile însemnau senzație. Licitațiile însemnau distracție. Oamenii se întâlneau şi vorbeau, se amestecau şi se bucurau. Licitațiile erau o parte esențială a vieții pe care nimeni nu o pierdea bucuros. Oricum, nu în această parte a țării.

— Aş putea veni cu tine? l-am întrebat. Poate e ceva şi pentru mine acolo. Nu se ştie niciodată. Pot să te iau cu maşina?

— Bineînțeles că poți. Asta o să-mi economisească ceva benzină şi acolo nu-i niciodată suficient loc de parcare. Orăşenii ăştia sunt nebuni după licitații: vin cu sutele din Orebro şi Kumla, ca şi din Hellsberg de altfel. Cei ca mine aproape că n-au nicio şansă în fața lor. Deşi, poate că o să pun mâna pe vreo doi stupi vechi.

— Sunt sigur că vei reuşi. Hai, sus!

Ture Strom s-a urcat lângă mine; am dat încet înapoi, atent la poarta îngustă.

— Cine a fost Olsson? am întrebat, după ce am depăşit partea de şosea şerpuindă care îşi răsucea calea printre vechi cimitire şi pante împădurite de stejari. Vaci brune şi albe ne urmăreau cu ochi blânzi iar trilurile ciocârliilor răsunau neîncetat, lucru neobişnuit deoarece vara trecuse de jumătate. Măceşii sălbatici erau acoperiți de flori roz pal, ca şi cum roiuri de fluturi se aşezaseră pe frunzele verzi. Un pui de fazan, cu un penaj de un verde metalic scânteietor, a țâşnit de sub roțile maşinii dispărând în „jungla” de pe margine.

— Unii oameni zic că nu era chiar întreg la minte, dar toți

se temeau de el. Nu eu, bineînțeles. O, nu! Încă n-a venit ziua să mă tem de cineva. Dar practica magia, zic ei. Găsea lucruri care fuseseră furate şi oprea sângerarea.

— Era vrăjitor?

— Vrăjitor? Da, ai putea spune asta. Stătea izolat la proprietatea lui şi nimeni nu ştia cu adevărat ce făcea. Oamenii se temeau, dar seara se furişau acolo şi făceau afaceri cu el. Se zice că avea puteri atât de mari că putea opri sângerarea şi prin telefon. Odată, cineva şi-a tăiat mâna cu fierăstrăul şi sângele nu se oprea. Şi era cale lungă până la doctor, aşa că i-au telefonat lui Olsson. Şi el le-a zis că trebuie să pună telefonul jos ca să le poată citi. Şi exact aşa a făcut şi sângele s-a oprit. Era al naibii de bun la lucruri din astea. Şi avea o Biblie specială şi alte chestii.

— O „Biblie specială”?

— Da, într-adevăr. Se zice că o avea de la un preot. Dar nimeni nu avea voie să se uite în ea pentru că atunci Olsson şi-ar fi pierdut puterea. Era a şaptea carte a lui Moise şi în ea era scris totul.

— Vrei să spui că e o carte de magie neagră?

— Eu nu ştiu cum o numesc ei, dar era o carte îngrozitor de puternică. Şi găsea în ea tot ce-i trebuia: vrăji şi descântece, simboluri şi rețete.

La început păruse o glumă, dar acum chiar eram serios interesat; pe lângă o normală curiozitate, de tentă, hai să-i zic istorică, se profila posibilitatea unei afaceri. Poate aş găsi ceva care ar interesa Muzeul Nordiske? Să fac o donație deosebită? Sau s-o vând unui colecționar pătimaş?!... Bineînțeles, doar în cazul în care aş fi reuşit să obțin cartea... Doctor Groh, Michael Groh, de exemplu. Este clientul meu de ani de zile şi, mai totdeauna, în căutare de curiozități având legătură cu diverse credințe şi superstiții.

Deodată, o maşină a claxonat în spatele nostru; un semnal zgomotos, agresiv. Şoseaua prea îngustă făcea imposibilă o depăşire. Am accelerat, fără să pot vedea în praful ridicat altceva decât o limuzină neagră, cu luminile de poziție aprinse, urmărindu-ne nerăbdătoare. Am încetinit, trăgând pe dreapta, lângă un semn de staționare interzisă, lăsându-

mă depăşit. Dar am avut timp să observ că era o maşină deosebită, cel puțin pentru drumul lăturalnic pe care ne aflam, un Mercedes ultimul tip, cu o groază de cromuri şi lumini. Şi am mai văzut şi altceva. O pisică neagră zăcea indolent întinsă sub parbrizul din spate.

— Uită-te la asta! s-a mirat Ture. Să iei o pisică în maşină. O pisică neagră!

— Ce drăguț! Cleo ar fi putut veni şi ea dar am crezut că o să te aduc cu mine imediat acasă. E plăcut să vezi că există şi alți iubitori de pisici în vecinătate.

— Asta nu e de pe aici. Nu avem maşini ca asta. Iar mie nu-mi plac pisicile. Primăvara prind păsări tinere şi pui de iepuri. Nu, a continuat Ture, scuipând de trei ori prin fereastra coborâtă. Pfui, pisici...

Nu aveam nicio dorință să mă cert sau să discut concluziile unor cercetări recente referitoare la păstrarea populației de rozătoare în nişte limite decente. Ştiam care era poziția lui Ture față de pisici şi puteam să-l înțeleg. Cel puțin în parte. Era un vânător bătrân şi ştia ce pagube pot face pisicile vagaboande.

Ceva mai departe, pe o placardă de carton, era scris cu creion „Licitație" şi un semn arătând să o iau pe micul drumeag care se făcea spre stânga. Am întors şi drumul s-a îngustat până când, după câteva sute de metri, a devenit doar două dâre de roti de-a curmezişul ierbii înalte. Erau, deja, câteva rânduri de maşini parcate într-o rarişte, dar era loc şi pentru noi.

— Vezi? zise Ture. Ce ți-am spus eu? Tot locul e plin de maşini. Orăşeni şi vizitatori de vară. Doar pentru vânzarea lucrurilor lui Olsson. Şi când te gândeşti că, practic, e vorba doar de lucrurile care le avea la el.

Când am coborât din maşină, am văzut că parcasem lângă Mercedesul negru care ne depăşise, înghesuindu-ne pe drumul îngust. Era gol, exceptând pisica neagră aşezată pe un covor, pe bancheta din spate, unde-şi lingea una din labe. S-a uitat la mine, o privire verde, lipsită de interes şi şi-a continuat toaleta.

Căsuța lui Olsson nu arăta grozav: povârnită, aproape

acoperită de tufele de liliac care trebuie să fi fost foarte bătrâne, cu trunchiuri puternice, groase, ca ale unor copaci.

La poartă erau tufe de captalan, planta care goneşte ciuma şi are frunze uriaşe, asemănătoare cu cele de rubardă, iar căsuța avea un aspect mucegăit şi descompus, precum ceva bolnav, abandonat, totuşi viu şi atent. Ochiurile de geam ne aruncau sclipiri negre, dezolante şi zugrăveala se cojea de pe pereți. În spatele casei era un mesteacăn înalt ale cărui rădăcini noduroase, ciudat răsucite, străpungeau pământul spre suprafață.

— Uite, acolo lecuiau rahitismul copiilor, mi-a spus Ture arătând spre rădăcină.

— Ce făceau?

— Treceau copiii prin inelul format de rădăcina de colo, a început Ture să-mi explice răbdător. Când copiii au rahitism, starea lor se poate ameliora dacă li se fac descântece şi sunt trecuți printr-o rădăcină ca aia de colo. Bineînțeles, cine le face descântecul trebuie să aibă puteri speciale.

Aproape o sută de oameni erau adunați în fața căsuței, adulți şi copii. Un vânzător de crenvurşti împărțea cârnații subțiri înfipți în chifle, iar un coleg, dintr-o branşă mai rece, îşi avea parcat căruciorul cu înghețată la capătul căsuței. Copiii se înghesuiau, în aşteptare, în jurul cutiilor magice ale celor doi vânzători, ciocârliile cântau netulburate de mulțimea de sub ele, iar monedele zornăiau în cutiile negustătorilor. Era clar că nu numai proprietatea beneficia de pe urma morții lui Olsson.

Mobile şi diverse obiecte casnice fuseseră expuse pe iarbă şi curioşii se învârteau în jurul lor, trăgând aici de un sertar, învârtind colo un platou, scormonind în cutii de carton şi conversând între ei. O linie netă, de separare, era evidentă între localnici şi cei pe care Ture îi numea „orăşeni”. Costume pe de o parte, şorțuri şi haine de toate zilele de cealaltă. Eu însumi aparțineam ultimei categorii, cu şorțul murdar şi tricoul decolorat cu un elefant, mai mult bănuit, pe piept. Dar probabil că, orice aş fi pus pe mine, tot n-aş fi arătat ca un localnic. Din nefericire, indiferent ce îmbrac, nu port marca unei vieți sănătoase, legată de pământ.

— Doamnelor şi domnilor, tinerii mei prieteni! Acum începem! a strigat conducătorul licitației, cățărându-se pe o bancă în fața uşii.

Era un compromis între localnic şi străin, purtând pantaloni lungi şi o cămaşă fără cravată, dar eu o pălărie pe cap; o panama elegantă, să-l protejeze de soare. Un bărbat care cunoştea viața şi străbătuse lumea, cu rădăcini, totuşi, în parohie. Un bărbat în care puteai avea încredere.

— Aici sunt unele lucruri grozave! Grăbiți-vă, acum, la chilipiruri! Scoateți portofelul şi prindeți ocazia vieții voastre!

Oamenii s-au privit, au râs şi s-au adunat în jurul lui. Pentru mine, ca vânzător de antichități, nu era nimic interesant, cu excepția unui fotoliu în stil Gustavian, cu tapițeria uzată dar suficient de vechi ca să-mi trezească interesul şi să licitez pentru el preț de câteva strigături. L-am cercetat cu atenție şi m-am convins că era într-o stare acceptabilă. Se punea acum problema de a nu arăta prea mult interes. Încercând să ajung cât mai aproape de uşă şi de conducătorul licitației, să nu-i pierd trăncăneala simpatică, m-am împiedicat de o cutie de carton aşezată lângă o ladă plină cu borcane pentru conserve, inele de cauciuc şi capace. Am privit în cutie. De o parte era un vraf de reviste vechi, lângă ele câteva cărți cu legături uzate de piele şi, între grămezi, ca aruncată din întâmplare, o carte groasă cu o învelitoare din muşama. Am ridicat-o şi am răsfoit-o.

Trebuie să fie destul de veche, m-am gândit, desprinzând cu grijă muşamaua. Dedesubt, era o copertă de pergament căreia anii îi dăduseră o nuanță brun închis. Paginile erau dintr-o hârtie groasă, pătată, ca şi cum cartea ar fi fost păstrată undeva la umezeală şi mucegăise. Foile erau acoperite cu un scris de mână într-o cerneală colorată brun-sepia. Nu am putut citi rândurile strânse, înghesuite, care păreau să fi fost scrise de diferiți oameni, cel puțin la începutul şi la sfârşitul cărții. Poate o veche carte de socoteli? De la unele din fermele din câmpia Narke? Sau un fel de inventar. Mă rog, nu pentru mine. Am destule obiecte ciudate care adună praful pe rafturile din magazinul meu –

„descoperiri” sau „chilipiruri” de la diferite licitații, care mai târziu s-au dovedit a fi de nevândut.

Eram gata să pun cartea la loc, când literele de pe o pagină din mijloc au început să însemne ceva pentru mine, alcătuindu-se singure în cuvinte coerente. Evident, ochii începuseră să mi se adapteze la scrisul întortocheat şi se obişnuiseră cu el. Un petec umed făcea de necitit primele cuvinte, dar apoi textul începea să prindă contur:

„Conjur toate spiritele rele şi tot răul şi toți demonii să părăsească acest loc în numele celor optsprezece demoni şi aceasta se va întâmpla cu voia lui Belzebut şi voia lui Lucifer şi cu puterea tuturor spiritelor rele, cu dorința domnului şi cu puterea cu care i-a interzis aceasta lui Jov. Cu această putere interzic eu şi acest loc va fi liber de şerpi şi dragoni şi de toate neamurile de demoni”.

CAPITOLUL II

Textul continua pe pagina următoare, dar nu era necesar să citesc mai departe. O carte de magie neagră. Cartea de magie neagra a bătrânului Olsson. O raritate istorică. Poate unică. Trebuie să licitez pentru ea. Trebuie să o am. O fi văzut-o şi altcineva?

Am privit în jur. Se părea că nu. Toți erau adunați în jurul licitatorului, care-şi lăsa vorbăria să curgă peste o audiență mulțumită şi uşor amuzată. Am pus cu grijă cartea la loc în cutie, sub vraful de reviste. Poate că nu era prea frumos ce făceam, dar nu doream să-mi împart descoperirea cu nimeni.

A venit rândul borcanelor de conserve, care s-au vândut într-o suflare. O noptieră cu oglindă s-a adjudecat pentru o sumă mult prea mare față de valoarea ei, ca şi cele mai multe dintre lucruri. Am licitat un timp pentru scaunul meu Gustavian, până la cinci sute, apoi m-am oprit. Lupta a continuat între două doamne, nu de prin partea locului, şi nu s-a încheiat decât la o ofertă de o mie cinci sute. Apoi au urmat alte mărunțişuri: o ladă de lemn plină cu cuie şi caiele, borcane, sticle şi, în sfârşit, a venit şi rândul cutiei cu reviste şi cărți.

— Avem aici o cutie cu cărți grozave. Cărți adorabile! Şi aceste reviste. Nu ştiu de unde a făcut rost Olsson de ele dar lucruri de soiul ăsta sunt scumpe astăzi. Aproape antice. Ce se oferă pentru cutie?... Am auzit cinci coroane?... Am auzit trei?... Trei coroane?

Am auzit trei coroane şi chiar mai mult. Am continuat să licitez încrezător, adăugând, câte o coroană la fiecare ofertă. Era important să nu arăt un interes prea mare. Poate unii dintre participanți ştiau că am un magazin de antichități iar faptul că continuam să licitez însemna că lucrul respectiv

prezenta un interes mai aparte. La cincizeci de coroane rămăsesem doar doi amatori, un bărbat înalt, în haine de culoare închisă şi cu mine. Avea părul cărunt, cu trăsături ascuțite şi un început de chelie. Era palid, în ciuda soarelui de vară şi avea un nas coroiat, ca ciocul unei păsări de pradă. Costumul era de un albastru închis, aproape un fel de uniformă. Nu zâmbea şi era insensibil la glumele licitatorului şi îmi supralicita oferta de fiecare dată cu cinci coroane. Ajunsesem, la o sută de coroane şi începuseră comentariile. Oamenii se uitau la noi şi la cutia de carton plină cu reviste. Conducătorul licitației abandonase glumele şi se concentra asupra mea şi a omului întunecat, nu cumva să-i scape vreo nuanță, înălțarea unei sprâncene sau o mână ridicată. Ştie despre carte, m-am gândit, mergând până la două sute. Trebuie să ştie, altfel n-ar licita. Omul „întunecat" continua netulburat, supralicitându-mi acum oferta cu douăzeci şi cinci de coroane la fiecare strigare. Am început să mă întreb cât ar putea valora manuscrisul unui excentric bătrân de la țară şi dacă merita să continui. Nu cunoşteam prea multe despre cărțile de magie neagră şi alte superstiții populare dar, din informațiile pe care le aveam, ştiam că multe dintre aceste cărți erau de dată destul de recentă, fiind doar copii ale unor lucrări banale care apăruseră din abundență în secolul trecut. Dar nu puteam renunța atât de uşor, deşi limita ar fi trebuit să fie sub cele 600 de coroane pe care le aveam în portofel. Normal, câteva telefoane mi-ar fi rezolvat problema unor împrumuturi, dar trebuia să fiu prudent, rezerva mea în bancă, în aşteptarea unor plăți, era destul de scăzută. Când am ajuns la 500 de coroane, o linişte absolută se lăsase în micul spațiu din fața casei. Conducătorul licitației şi-a şters fruntea cu o batistă mare şi a băut o înghițitură de limonadă din sticlă.

— Şi zece! Am strigat, conştient că am atins o limită pe care n-ar mai trebui s-o depăşesc. Adevărat, ar fi fost interesant să ai cartea, dar, la urma urmei, trebuie să şi trăieşti. Oricum, nu aveam nicio certitudine că aş putea-o vinde din nou. Aş fi rămas cu ea pe cap şi ar fi trebuit să strâng cureaua toată vacanța. Desigur, doar dacă n-aş fi

folosit cartea să obțin ceva prin vrăji, m-am gândit amuzat.

Conducătorul licitației mă privea cu ochi mari şi la zâmbetul meu şi-a scuturat capul, parcă nevenindu-i să creadă până unde poate ajunge nebunia orăşenilor şi a privit implorator la omul „întunecat”.

O femeie stătea lângă mine; să fi avut treizeci-treizeci şi cinci de ani; un păr închis, aproape negru-albăstrui şi ochi verzi, mari. Cât este de frumoasă, mi-am zis, când s-a întors către mine. Am uitat cartea, am uitat licitația şi m-am mulțumit s-o privesc. Uşor înroşită de soare, nefardată, purtând o bluză verde subțire. Fără nimic dedesubt. Şi jeanşi. Mi-a zâmbit, parcă întrebându-mă ce e cu oferta asta nebună pentru o legătură de reviste dintr-o cutie de carton. Stătea atât de aproape, încât puteam să-i simt parfumul. Mirosea a iasomie, un parfum destul de greu, o combinație dulceag-acidulată.

— O mie, şi-a rostit opțiunea „întunecatul” meu rival.

— O mie? A tremurat licitatorul întrebarea, privindu-l ca şi cum n-ar fi auzit bine... Ați spus o mie? Vreau să spun.... celălalt domn a oferit 510... Sunteți sigur că” ați vrut să spuneți...?

— Ai auzit bine, a confirmat sec, „întunecatul”. Am zis o mie şi asta este exact ceea ce am vrut să spun.

— O, bine, atunci... merge, merge...

S-a uitat la mine, dar am scuturat negativ din cap şi a încheiat iute târgul, mulțumit că bizara licitație s-a sfârşit. Toți au început să vorbească dintr-odată, comentând cele întâmplate.

— Trebuie să fi fost un bol de argint în cutie, a spus cineva.

— Nu fi prost, a zis altul. Mai mult ca sigur că Olsson şi-a ascuns economiile printre reviste. Era aşa de zgârcit că nu arunca nimic, niciodată.

— Ce păcat, mi se adresă femeia în verde, zâmbind din nou. Oricum, de ce ai licitat atât de mult? Ce era în ea?

— Evident, mai mult decât am crezut eu. Mi-am privit rivalul luând cutia. Acest domn şi-a dorit-o foarte, tare, i-am comunicat doamnei de lângă mine. A vrut să mă înlăture

definitiv şi a reuşit.

— Da, cu siguranță. Evident, pentru el cutia e foarte importantă.

Am privit în jur, căutându-l pe Ture care stătea de vorbă cu nişte vecini.

— Vii înapoi cu mine? l-am întrebat. Trebuie să mă întorc la pisica mea şi să cosesc iarba.

— Nu, mulțumesc, o să mă întorc cu Lasse. Mare noroc ai avut că nu te-ai ales cu cutia aia. Nu putea valora mai mult de 10 coroane... în cel mai fericit caz, a râs el şi Lasse a încuviințat. „Nebuni din Stockholm" era scris pe fețele lor radioase. Dar niciunul nu a zis ceva. Erau amabili şi bine crescuți.

— Bine, atunci am plecat. Nu uita roiul.

Mi-am făcut loc prin mulțime, strecurându-mă printre copiii care-şi lingeau înghețatele şi adulții care muşcau cu poftă din crenvurşti, printre vânzătorii de chilipiruri şi printre cei pe care doar curiozitatea îi adusese aici.

Cineva stătea lângă maşina mea: era femeia cu bluză verde. Se uita la pisica din maşina de alături.

— Nu sunt frumoase pisicile? mi s-a adresat zâmbind, când am deschis portiera bătrânului Opel care arăta chiar mai jalnic decât de obicei lângă strălucitorul Mercedes negru.

— Sunt de acord, i-am răspuns. Am şi eu una, o siameză albastră, numită Cleo.

— Este plăcut să întâlneşti pe cineva care gândeşte aşa. Cei mai mulți se tem de pisici. Poate că-şi dau seama că le sunt inferiori. Odinioară, la egipteni, pisicile erau considerate sfinte. Aveau temple speciale dedicate pisicilor iar zeița Bastet era reprezentată cu un cap de pisică.

A zâmbit, ochii ei verzi strălucind. Ochi de pisică! am gândit confuz, văzând soarele reflectat de pete mici, departe, în adâncul lor.

— În oraşul Bubastis pisicile moarte erau chiar îmbălsămate. Au existat şi ritualuri de fertilitate, legate de adorarea pisicilor, ritualuri pe care le-am preluat şi noi.

— Serios? N-am ştiut asta.

— Nu? Zeița fertilității, Freya, obişnuia să călătorească

într-o şaretă trasă de pisici.

— Extraordinar! Habar n-aveam de toate astea. Ştiam doar că atunci când o pisică îți taie drumul trebuie să scuipi de trei ori... Şi că vrăjitoarele, de Paşti, când zburau spre locul lor de întâlnire la Blakulla, aveau pisici în spatele lor, pe mături.

— Da, Blakulla... Pisica are o natură dublă şi este asociată cu diavolul. Acesta este reprezentat uneori ca un motan uriaş, iar în Franța şi Anglia pisicile erau torturate în public, până la moarte, ca simboluri ale diavolului. N-ai ştiut nici asta? Aşa cum şi catolicii spânzurau pisici îmbrăcate ca preoții protestanți.

— Sună oribil, am zis, înghițind în sec. Habar n-aveam.

A deschis uşa din spate a maşinii şi s-a urcat, în timp ce cobora fereastra, marea pisică neagră i-a sărit în poală.

— Îl cheamă Muezza, după pisica favorită a lui Mahomed. S-a aplecat spre pisică şi a mângâiat-o pe cap. Aceasta a deschis ochii, şi mi-a aruncat o privire verde. Aceeaşi culoare ca ochii stăpânei, mi-am zis, privind-o din nou.

Ceva a alunecat pe lănțişorul subțire de argint pe care-l avea la gât: un pandativ. Motanul uriaş a întins o labă spre el şi a început să se joace. Era o amuletă mică, în forma unei cruci sau, mai degrabă, a unui ciocan.

Unde mai văzusem aşa ceva? Un obiect scurt, ca o cruce groasă, care seamănă cu un ciocan, înconjurat de un cerc din acelaşi metal, probabil fier. Dintr-odată mi-am amintit. Un ciocan al lui Thor. O miniatură a ciocanului pe care Thor l-a aruncat giganților. Părea o copie, destul de reuşită de altfel, în timp ce o admiram, am mai văzut ceva: pe banchetă, lângă femeie, era cartea, cartea pentru care licitasem şi pe care nu reuşisem s-o obțin.

CAPITOLUL III

Un pod îngust lega țărmul de mica insulă. La capătul podului era o căsuță de vară, zveltă, umbrită de un copac înalt, un fel de pin. Iar lângă el, o altă clădire, asemenea unui templu, cu un turn cu trei nivele. Acoperişurile diferitelor nivele erau întoarse în sus, la colțuri, astfel încât demonii şi spiritele răului să nu găsească nicio cale de acces. Deasupra clădirilor, pierzându-se spre alte zări, pluteau în linii drepte trei stoluri de cocori. Un chinez bătrân trecea pe pod dinspre insulă spre continent. Peisajul albastru şi alb păstra aceeaşi armonie din secolul al optsprezecelea.

Am pus platoul pe masă. Era ireproşabil, fără crăpături, fără reparații, o relicvă a impactului în masă al Companiei Indiei de Est către o Suedie în care standardul de viață al burgheziei, pe cale de formare, era în creştere. Într-o perioadă de 20 de ani din existența Companiei, în cursul celei de-a treia concesiuni, aproximativ 12 milioane de piese de porțelan au fost importate în Suedia. Erau utilizate ca veselă de toate zilele şi tratate ca atare. Cele mai multe şi-au împlinit destinul la un spălat neîndemânatic dar, nu puține scăpaseră, mai ales variantele scumpe în „famille rose". Mai târziu, când fiecare director care se respecta trebuia să aibă un set de „Est Indian" pe peretele sufrageriei şi uneori chiar un serviciu mai bun, importul a înflorit din nou, dar de data asta din Anglia.

În timpul Companiei, chinezii au influențat din plin preferințele suedezilor. De altfel, nu numai în Suedia. Chippendale a fost influențat de arhitectura şi desenele chinezeşti. Rococo-ul a prins elemente ale stilului chinezesc şi China a ajuns să fie un ideal pentru mulți oameni, deşi grija pentru detaliu a meşterilor chinezi a avut unele

consecințe. Luați-l, de exemplu, pe generalul Cederstrom: comandase câteva căni pentru punci, care urmau să fie împodobite cu numele lui. În grabă, a rupt o bucată de hârtie pe care numele îi era deja scris şi a trimis-o împreună cu comanda. În cele din urmă, comanda i-a fost onorată: superbe căni de porțelan cu „Aprobat, Jacob Cederstrom" scris pe ele. Există şi alte exemple, mai ales pe porțelanul heraldic comandat de diferite familii. Aproximativ 350 de familii sunt astăzi conservate în porțelan, un domeniu de colecție care interesează pe mulți dintre cumpărătorii mei.

Era cald, căldura de iulie, fierbinte şi opresivă, în strada Kapman, unde este magazinul meu, iar aerul părea aproape nemişcat între clădirile înalte. Era ceva mai rece în interior, în obscuritate; nu o răcoare proaspătă, ci mai degrabă răceala cu miros de mucegai a unei pivnițe. Stockholmul era aproape gol, gol de turişti. Nu m-am mirat.

Deşi vacanța mi se terminase, mă întrebam dacă să mă reîntorc la țară sau poate să mă duc undeva la mare. Dar, de fapt, nu-mi puteam permite şi nu îndrăzneam să pierd o întreagă mulțime de posibili cumpărători. Totuşi, mă deranja faptul că trebuie doar să stau şi să aştept. Oricum, nu mai era nimeni în oraş, cel puțin nimeni interesat în antichități.

M-am ridicat de pe scaun şi am pus platoul alb-albastru înapoi în vitrină. Nu, pentru anul acesta terminasem vacanța. Fusese grozav la țară şi, până la urmă, reuşisem să pun grădina în ordine, obținând aprecierea gazdei mele care a revenit la petecul său luxos...

Atunci a început totul, în acea zi plicticoasă de vară, în magazinul meu. Ziua se scurgea destul de banal, în nota obişnuită. Când mă îndreptasem spre bucătăria care-mi servea şi de birou, am auzit clinchetul clopoțelului de la intrare. Un cuplu mă aştepta în mijlocul camerei, un bărbat şi o femeie, amândoi arşi de soare, cu o vestimentație tipică de vacanță, el într-o haină şi o bluză descheiată la gât, acoperită cu bărci mici cu pânze, cărunt; aproximativ 60 de ani. O față grea, plină de cute. Ea era mică şi vioaie, o voioşie nervoasă, fumând cu gesturi rapide şi privind în jur ca o pasăre. Părea hărțuită, agitată, Era poate ceva mai tânără

decât bărbatul iar îmbrăcămintea, deşi în acelaşi ton turistic, era elegantă.

— Bună dimineața, am zis trăgând înapoi, în spatele meu, şalul indian care-mi servea drept draperie. Frumoasă zi.

Nu au răspuns surâsului meu binevoitor.

— Am auzit de dumneavoastră, a început bărbatul pe un ton ezitant, aruncând o privire spre companioana lui. O cunoştință comună v-a recomandat.

— Mă bucur, sper că a fost mulțumit de serviciile mele. Asta este cea mai bună reclamă în meseria noastră: cumpărătorii satisfăcuți. Am zâmbit din nou.

— Nu asta a vrut să spună Axel, a intervenit femeia, scuturând o coloană lungă de scrum din țigară.

Am privit cenuşa, plutind în jos către covorul, cu siguranță uzat dar totuşi afgan, din fața tejghelei. O obişnuință oribilă, fumatul, m-am gândit. Mai ales când fumătorii nu au bunul simț să folosească o scrumieră.

— Axel a vrut să spună altceva, a repetat ea.

— O, da, am aprobat, încă neînțelegând nimic.

— E vorba de preocupările dumneavoastră criminalistice, a spus bărbatul al cărui nume părea să fie Axel, bâjbâind după nodul unei cravate inexistente: oricum, n-ar fi putut să-şi desfacă bluza mai mult, decât rupând-o.

— Preocupări criminalistice?

— Exact. Am auzit că ați ajutat poliția şi alte persoane cu diferite... eh... ei bine, probleme.

Ea a dat din cap, încuviințând.

— Nu ştiu nimic despre ajutor. Am fost implicat în una sau două afaceri, nu din vina mea, am spus evaziv, începând să mă simt vag neliniştit. Ce vroiau? Să mă târască în ceva ciudat, de care n-ar fi trebuit să mă ating nici măcar cu un deget!?

— Ei, hai, spuse femeia, aprinzându-şi o altă țigară. Nu fiți atât de modest. Am auzit atâtea despre dumneavoastră, domnule Homan. Am vrea doar să discutăm puțin cu dumneavoastră. Nimic deosebit, dar nu vreau să implicăm autoritățile.

— Exact. Ceva mai discret, ca să zic aşa, a continuat Axel.

Ştiți cum este treaba cu înregistrarea pe computer. Odată ajuns pe el, eşti acolo pentru tot restul vieții şi chestia asta nu este întotdeauna plăcută.

S-a auzit gongul pentru sfârşitul primei reprize. Vreau să spun, ceainicul meu cu fluier a început să se manifeste din bucătărie: fierbea apa.

— Doar o clipă, vă rog. Trebuie să fac ceaiul. Fierbe apa. Doriți o ceaşcă cu ceai?

Au privit unul la celălalt, apoi au încuviințat.

— Da, vă rugăm.

Puțin mai târziu stăteam toți în fotolii gustaviene, proaspăt restaurate şi tapițate, în jurul unei mese de bibliotecă, acoperită cu piele roşu închis, pe care o aveam în consignație de la nevasta ținui colonel. Ceaiul era în ceşti înalte de Meissen şi câțiva biscuiți Marie zăceau, uscându-se pe un platou de argint. Niciunul din musafirii mei nu avea un apetit prea mare.

— Ei bine, am zic, încercând să ajut conversația să progreseze. Nu este vorba de ceva special dar nu doriți ca autoritățile să fie implicate, nu-i aşa?

— Exact. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă prezint. O să credeți... mă numesc Axel Bergman şi dânsa este soția mea, Alice. Avem o fiică, Suzanne şi asta... ei bine, asta...

— Este problema dumneavoastră, am completat eu.

Alice a încuviințat. Dintr-o dată ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Exact, a continuat Axel solemn. Suzanne este... are 25 de ani şi studiază artele frumoase.

— La Universitate, l-a completat Alice.

— Da, da, a mormăit el iritat. N-are nicio importanță unde anume. Studiază artele frumoase şi are probleme.

— Pe care eu le pot rezolva?

Dar părea să nu mă audă.

— A intrat într-un anturaj rău. Rău, nici măcar în sensul obişnuit, ci o societate ciudată şi periculoasă.

— Droguri? am presupus, luând încă un biscuit.

A privit în podea iar Alice a murmurat ceva nedesluşit.

— Da şi nu. De fapt nu ştiu. Dar vara trecută era la

Londra şi acolo a întâlnit un indian, un Jahshid. Un fel de guru... Învățător de înțelepciune, a continuat cu dispreț, aproape scuipând cuvintele. Şi de atunci totul s-a schimbat pentru noi.

— Şi-a părăsit căminul, a rostit tremurat Alice. De abia o mai vedem, dar când apare parcă e o altă persoană.

— Şi-a abandonat studiile şi se întâlneşte doar cu oameni ciudați.

Am privit la Alice şi la batista de dantelă, mototolită în mână, la diamantul mare strălucind lângă verighetă, la îmbrăcămintea de vară elegantă, făcută la comandă. Mi-am întors privirea spre Axel, o imagine a directorului suedez înfloritor şi eficient. M-am gândit că ideea lor de societate „ciudată" era, poate, neîmpărtăşită în totalitate de fiica lor, Suzanne, tânără studentă în arte frumoase, rătăcită pe căi greşite... în aprecierea părinților ei.

— Ei bine, am spus ezitant. Nu este chiar aşa de neobişnuit ca o tânără fată să-şi părăsească căminul şi să se amestece cu persoane pe care părinții nu le aprobă în întregime. Îmi imaginez că asta se întâmpla deştul de des. Dar, de fapt, nu văd ce aş putea face eu. Ați vorbit cu Suzanne şi i-ați întâlnit noii prieteni?

— Să vorbim cu ea? a spus cu amărăciune Axel. Da, s-ar putea spune aşa. Dar nu ne ascultă. Ne râde în față şi ne cataloghează drept reacționari înguşti la minte... burghezi. Nu, modul nostru de viață nu-i convine. Trebuie să-şi „extindă" sufletul. Să găsească noi dimensiuni! Caută pătrunderea în alte lumi! Este în stare să facă orice. Ce mă îngrijorează cel mai mult este că sunt convins că într-un anturaj ca al ei nu se poate fără droguri... LSD.

— LSD? Nu e chiar ceva cu care să te joci.

— Exact. Şi de asta am venit. Să cerem ajutor. Ştiu că sună ciudat, a adăugat în grabă, când si-a dat seama de şovăiala mea. Dar nu vreau să implicăm autoritățile. Am încercat şi noi dar nimic din ce-am făcut n-a folosit. Aşa că ne-am gândit...

— Că aş putea face eu ceva? Natural, mi-ar place foarte mult să vă ajut, dar pare cam fantezistă toată treaba. Vreau

să spun că n-am întâlnit-o niciodată pe fata dumneavoastră. Şi, dacă dumneavoastră nu o puteți convinge să renunțe, cum aş reuşi eu?

— Cineva se foloseşte de ea, spuse Axel. O stoarce de bani. O determină să facă tot felul de lucruri ciudate. Din cauza asta suntem înspăimântați.

— Un bărbat?

— O femeie. O persoană ciudată, pretinde că este un fel de medium. Ține şedințe de spiritism cu tineri naivi care sunt convinşi că intră, astfel, în posesia unor puteri şi secrete dincolo de ceea ce „oamenii simpli" văd şi aud. Şi, cred că-i determină să ia LSD sau alte droguri, pentru a-i avea tot timpul sub influenta ei.

— Asta este ceea ce Suzanne numeşte „extinderea simțurilor", adăugă trist Axel Bergman, amestecându-şi neatent ceaiul în ceaşcă.

— Deci, fiica dumneavoastră ar fi sub influența acestei escroace. În plus, bănuiți că o determină să folosească droguri, în principal pentru a o stoarce de bani, nu-i aşa? Bani care ar contribui la finanțarea acestor activități. Şi toate acestea se petrec sub un fel de acoperire filozofică?!

— Exact, a aprobat Axel. O escroacă ordinară care, mizând pe încredere, exploatează interesul acestor tineri pentru tot ce ține de supranatural, obişnuindu-i cu drogurile Şi aducându-i astfel în întregime sub influența ei... Aproape jumătate de milion. Şi mi-e teamă că scoate bani din bancă în mod sistematic.

— Trebuie să înțelegeți, domnule Homan, că nu banii sunt importanți, a spus Alice. Este vorba de Suzanne, de sănătatea şi viitorul ei.

— Este o poveste tristă. Dar tot nu văd cum aş putea eu rezolva problema fiicei dumneavoastră. La urma urmei este adultă.

— Ne-am gândit..., spuse Axel privindu-şi soția. Ne-am gândit că poate ați vrea să mergeți să o vedeți pe această femeie, să vă infiltrați cumva în cercul ei, poate chiar să deveniți un fel de adept. Sau, cel puțin, să mergeți la câteva şedințe sau cum s-or numi şi să vedeți ce se întâmplă în

realitate acolo... Poate doar imaginația noastră este de vină şi totul este o prostie. Dar dacă nu e... atunci am putea face ceva... Să o speriem, sau ceva asemănător... Să-i deschidem ochii Suzannei, Să priceapă că vor fi cu toții escrocați de această persoană! Mă înțelegeți de ce nu pot să mă adresez poliției?

— Nu ştiu ce să vă răspund. Dacă bănuiți că este vorba de fraudă sau de trafic de droguri ați putea încunoştința poliția.

— Dar nu vrem s-o facem, a intervenit aspru Alice. Trebuie să ne gândim, la Suzanne şi... ei bine, la poziția noastră. Nu vrem să fim implicați în tot felul de probleme vulgare.

O, da, m-am gândit. Deci acolo vă strâng pantofii, nu-i aşa? Prestigiul social nu trebuie să fie ronțăit pe margini. „Fără probleme vulgare" pentru Alice. N-am comentat, lăsându-mă pradă unui gând sprințar: ar fi interesant de văzut cum lucrează un aşa-zis „medium". Citisem destul de mult despre indivizi care se ocupă cu astfel de treburi şi despre metodele lor: mese care se mişcă şi spirite care apar.

— De ce nu? am spus. Voi merge acolo să văd ce se petrece. Dar, cu o condiție. Dacă este un fel de distracție nevinovată, fără droguri sau orice alte aspecte dubioase, atunci vă voi spune şi va trebui să vă rezolvați singuri problemele cu Suzanne, Deşi, cred că exagerați. Şi în momentul de față vracii, prezicătorii, astrologii sunt foarte la modă. Uitați-vă prin ziare, reviste, sunt pline de profeții de tot felul. Până şi în poziția stelelor ți se citeşte viitorul. Treburi de genul ăsta sunt marota omenirii de secole. Dacă câțiva tineri stau într-o cameră întunecoasă, în casa unei bătrâne şi li se pare că masa se mişcă şi spiritele apar, nu-i cine ştie ce catastrofă... Soseşte toamna. Poate că Suzanne va întâlni un băiat şi lucrurile se vor aranja.

— Suzanne a fost logodită timp de patru ani cu un băiat foarte drăguț, a spus Alice. Trebuiau să se căsătorească la sfârşitul verii. Le găsisem chiar şi un apartament.

— Adevărat? Ce s-a întâmplat?

— Suzanne a rupt logodna.

— Şi a vândut apartamentul, a adăugat Axel cu amărăciune.

CAPITOLUL IV

— A vândut apartamentul?

— Exact. Şi nu a vrut să spună ce a făcut cu banii. Dar avem unele bănuieli. I-a dat „Institutului Transfilozofic". Părea că scuipă cuvintele.

— Parcă spuneaţi că toată afacerea gravitează în jurul unei femei. Un medium care face şedinţe de spiritism.

— Este institutul ei. Şi nu-i decât o impostoare, o escroacă care încearcă să afişeze o faţadă respectabilă. Că totul ar fi legat de filozofie şi de ştiinţă. Nu este nici transfilozofic, orice ar fi însemnând asta, nici institut. E pur şi simplu un truc bazat pe abuz de încredere, pentru a atrage persoane cu nervii la pământ, uşor de păcălit.

Axel Bergman se înroşise la faţă iar o venă i se umflase la tâmplă. Alice i-a mângâiat uşor mâna care zăcea ca un ciocan pe masa acoperită cu piele.

— Calmează-te, dragă, a spus nelinişţită. Nu-i nevoie să te agiţi. Domnul Homan va merge acolo şi va vedea ce se întâmplă. Poate nu este aşa de grav cum crezi.

— Nu cred nimic. Ştiu că persoana asta este o escroacă blestemată. Şi vreau s-o demasc, s-o alung din oraş.

— N-am promis nici-o demascare, am protestat eu prompt. Voi merge acolo şi vă promit că am să deschid bine ochii. Dar problemele fiicei dumneavoastră, dacă într-adevăr sunt, mi-e teamă că va trebui să şi le rezolve singură. Problema este cum iau legătura cu acest institut şi dacă mă vor accepta ca elev.

— Atâta vreme cât taxele sunt plătite sunt sigur că primesc pe oricine, răspunse cinic Axel. Adresa este în cartea de telefon... E undeva pe strada Riddar.

— A, n-aţi fost pe acolo?

— Niciodată, Nu aş putea să mă abţin şi nu vreau să le ofer plăcerea de a avea posibilitatea de a mă da în judecată pentru calomnie.

— Să le...? Nu era o ea?

— Nu e singura, a intervenit Alice Bergman. Are cel puţin un complice. Un bărbat înalt, solid şi care funcţionează ca un fel de gardă personală şi administrator. Suzanne ne-a vorbit [despre el.

— O.K. Voi merge şi o să văd. Dar să nu vă aşteptaţi la prea mult. Cum pot lua legătura cu dumneavoastră?

— La adresa aceasta. Axel mi-a întins o carte de vizită cu adresa şi numărul de telefon. Voi nota aici şi telefonul casei noastre de vacanţă... Şi, desigur, trebuie să vă acopăr cheltuielile. O clipă.

A scos un carnet de cecuri dintr-un buzunar din interior, a deşurubat capacul de aur al stiloului, a aruncat o privire în jur, prin magazin, s-a uitat la mine apoi a scris rapid cecul,

Mă evaluează, îmi calculează preţul, m-am gândit. Va fi interesant de văzut.

— Mulţumesc foarte mult, domnule Homan, a spus Alice Bergman întinzându-mi mâna cu o manechiură ireproşabilă.

Poate că au o cabană de vară, dar altcineva se ocupă de gospodărie acolo, m-am gândit, privindu-i unghiile bine îngrijite.

— Suntem într-adevăr foarte recunoscători că încercaţi să ne ajutaţi. Noi nu putem merge acolo şi suntem teribil de îngrijoraţi pentru Suzanne.

S-au ridicat, mi-au mulţumit politicos pentru ceaiul pe care niciunul nu-l băuse şi au plecat. Axel s-a oprit în uşă şi m-a privit:

— Ne bazăm pe dumneavoastră, domnule Homan. Apoi a ieşit.

— Dar... am spus şi nu am avut timp să continui pentru că uşa se închidea din nou şi clinchetul delicat al clopoţelului îmi spunea că era irevocabil închisă. Dar nu pot promite nimic, am continuat în gând, aşezându-mă din nou. Nu aveam chef să fiu târât în niciun fel de afaceri ciudate.

Oricum, ce ştiam eu despre familia Bergman? Nimic. Şi

despre Institutul Transfilozofic? Tot nimic. Pe de altă parte, promisesem doar că merg acolo să arunc o privire.

— Asta nu poate să dăuneze, i-am spus lui Cleo care doar ce se trezise. Moțăise pe locul ei favorit, un dulap înalt, în stil baroc, de care n-am putut să scap niciodată: nu mergea în apartamentele înghesuite de astăzi, dar nici nu voiam să-l dau de pomană.

Am întors cecul verde pe care Axel Bergman îl pusese pe masă. O mie de coroane, spunea foaia scrisă. Făcut pe numele Johan Kristian Homan. Atunci am ştiut un lucru despre noii mei prieteni: Axel Bergman avea bani. Şi chiar din plin.

Am strâns ceştile şi ceainicul alb-albastru importat de Compania Indiei de Est, ornat cu semnele de arme şi lăcusta reprezentând blazonul familiei Grill. Le-am dus în spatele draperiei şi am pus cănile şi farfurioarele pe uscătorul minuscul. Cleo m-a urmat ca o umbră credincioasă apoi a sărit pe masă şi m-a privit întrebătoare. Am înțeles aluzia şi am scos din frigider o cutie, deja deschisă, cu hrană pentru pisici. I-am vărsat conținutul într-o farfurie Est Indiana, crapată, al cărui colorit se asorta cu blana ei bleu-gălbui.

— Gândeşte-te că egiptenii te adorau, am zis, punând farfuria pe podea. Gândeşte-te că există o zeiță cu cap de pisică.

Nu a părut deloc surprinsă de informație, considerând-o ca pe ceva normal şi-a atacat mâncarea cu lăcomie.

M-am gândit că Bergman avea dreptate. Trebuie să fie la litera T. M-am uitat în cartea de telefon.

Institutul Transfilozofic, strada Riddar nr. 36 A.

Am ridicat receptorul şi am format numărul. Un semnal, apoi altul, undeva, acolo, în strada Riddar. Înaintea celui de-al treilea, cineva a răspuns.

— Institutul Transfilozofic. Era o voce bărbătească, gravă.

— Bună dimineața. Numele meu este... Lundberg. Lars Lundberg. Nu ştiu ce m-a făcut să dau alt nume. Poate un reflex instinctiv. Nu doream să mă aflu pentru totdeauna într-un registru de-al lor.

— Da?

— Mă întrebam... Vedeți, sunt interesat de filozofie şi mă întrebam dacă țineți cursuri sau organizați întâlniri la care se poate participa?

— Vă aşteptăm, domnule Lundberg.

Mi se părea sau în vocea lui era o urmă de persiflare?

— Mă aşteptați?!

— Totdeauna îi simțim pe cei care doresc să vină la noi, să le transmitem capacitatea de pătrundere în profunzimea lucrurilor.

Atunci am înțeles. Aceasta era metoda lor obişnuită, să declare că aşteaptă pe oricine s-ar arăta interesat.

— Da, am citit destul de mult despre aceste probleme şi mi-aş dori foarte mult să beneficiez de o îndrumare adecvată.

— Înțeleg. Da, de fapt, avem o întâlnire sau o şedință mâine seară la ora opt. V-ar conveni, domnule Lundberg?

— Desigur. Unde, vă rog?

— Strada Riddar nr. 36 A. Întâlnirile noastre au loc de obicei acolo. Vă aşteptăm cu plăcere. La ora opt, mi-a spus în încheiere, punând receptorul în furcă.

N-a fost prea greu, m-am gândit privind telefonul negru, tăcut de pe masă. De fapt, minciuna mea benignă în privința numelui mi se părea preferabilă față de aiurelile pe care persoane dubioase le propovăduiau tinerelor fete. Oricum, în ciuda considerațiilor mele vag moraliste, era un început, primul pas în schimbul ceculuilui Bergman. Bineînțeles, doar dacă la şedința de mâine o să participe şi Suzanne. Trebuie să iau legătura cu ea, să o fac să vorbească despre problemele ei... desigur, dacă acestea existau. Totul putea fi doar o exagerată grijă părintească. Probabil era singurul copil.

Am plecat devreme de la magazin spre casă. Ca o pregătire pentru întâlnirea de a doua zi, cu doamne misterioase şi şedințe palpitante, am mers la cinema şi i-am văzut pe frații Max în „Drumul spre vest”. Eroii mei absoluți şi definitivi, anarhişti burleşti într-o lume nebună.

CAPITOLUL V

„Institutul Transfilozofic” scria, cu litere spiralate, pe placa de bronz şlefuit. Ultimele raze de soare se reflectau blând, prin ferestrele colorate ale scării. În somptuoasa casă a scării lămpi de forma unor clopoței mari, foarte „art nouveau”, difuzau o lumină albăstruie.

Am sunat: o dată, de două ori. Apoi uşa s-a deschis, probabil o declanşare prin comandă pentru că în hol nu era nimeni. Uşa s-a închis cu un clinchet uşor în spatele meu. Mi-am dres glasul, puțin nervos, dar nu a reacționat nimeni.

Pereții holului erau acoperiți, din podea până în tavan, cu rafturi cu cărți. M-am zărit într-o oglindă mare. O masă rotundă îşi două scaune completau mobilierul. Câteva reviste de spiritism zăceau pe masă. Ca la dentist, m-am gândit. Astfel de reviste le întâlneşti cu precădere în sălile de aşteptare ale spitalelor sau în antecamerele dentiştilor. Deşi, desigur, revistele de spiritism erau perfect normale într-un astfel de institut.

La capătul holului, o uşă era pe jumătate deschisă şi se auzeau voci potolite. Am mers către uşă şi am deschis-o. O cameră mare, câteva persoane care stăteau în jurul unei mese. Când am intrat şi-au ridicat privirile. Nu spuneau nimic, doar mă priveau.

— Trebuie să particip şi eu, am spus. La ora opt.

Atunci s-a ridicat o femeie şi mi-a zâmbit.

— Domnul Lundberg, nu-i aşa?

Am încuviințat.

— Am auzit de dumneavoastră. Este totdeauna plăcut când noi prieteni caută lumina.

Am privit în ochii ei albaştri, prietenoşi şi, pentru o clipă, mi-a fost aproape ruşine.

— Mă numesc Astrid Strand. Trebuie să faceți cunoştință şi cu ceilalți. Aceasta este Yngve Andersson. Şi acesta este Berit Stolberg... Doamna Nilsson. Iar cel de colo este Bertil Lofberg.

Am strâns mâini şi am murmurat „Lundberg"; totul era foarte suedez.

— Ah, iată-te, aici te ascundeai.

Astrid Strand m-a condus spre fereastră, lângă care erau o sofa şi câteva scaune. Un bărbat tânăr, de fapt aproape un copil, s-a ridicat şi m-a salutat politicos. Era palid, o paloare nesănătoasă, ca şi cum n-ar fi descoperit că afară era vară.

— Per Bergsten. Strângerea lui de mână era nesigură şi privirea vagă.

— Şi aceasta este domnişoara Bergman.

Tata şi mama îți trimit complimente, aş fi putut spune, când i-am luat mâna. Dar nu am făcut-o Am spus doar:

— Lundberg. Lars Lundberg.

De fapt, era drăguță. Nu frumoasă, drăguță. Cearcăne întunecate îi înconjurau ochii ea şi cum nu ar fi dormit cum trebuie de foarte mult timp. Părul lung şi blond i se resfira pe umeri. Aşa o fi moda acum?! Pielea palidă, aproape transparenți, Fără machiaj.

— Acum i-ai cunoscut pe toți cei care participă în seara asta, a spus Astrid.

M-am aşezat la capătul mesei.

— Sunt foarte bucuroasă că ai găsit drumul până aici. Cum ne-ai descoperit?

Era normal să fiu circumspect dar mi se părea oare, sau vocea ei căpătase o asprime suplimentară, de-abia ascunsă de zâmbetul prietenos? Mă interoga? Nu avea încredere în mine?

— Am auzit de institut, am răspuns vag. Şi întotdeauna m-au interesat aceste probleme. Am telefonat ieri şi mi s-a spus că pot să vin. Aşa că... iată-mă!

A zâmbit din nou, acum aparent mai convinsă.

— N-ai fi putut găsi un loc mai bun, mi-a şoptit confidențial. Parcă am renăscut de când am întâlnit-o pe Elisabeth... Da, Elisabeth Wolfe. S-a născut în California, dar

e suedeză. Cetățean suedez. La origine, familia ei este din zona Dalarna. Părinții ei erau suedezi-americani. Vorbeşte suedeza fără nicio urmă de accent.

Apoi o uşă s-a deschis şi o muzică învăluitoare s-a prelins din întunericul camerei alăturate.

Ne-am ridicat şi am mers încet către uşă, apoi am intrat în cameră.

Pe masă era un candelabru de argint cu trei lumânări aprinse în el, care făceau întunericul chiar mai compact. Ferestrele trebuie să fie acoperite, m-am gândit, luând un scaun liber. Ceilalți s-au aşezat în jurul mesei în tăcere, singurul zgomot fiind hârşâitul scaunelor. Şi muzica.

Debussy, acele armonii lipicioase, aproape sufocante, care, într-un fel ciudat, te făceau să simți că aluneci încet, pe spate, jos, într-o apă grea, verde-închis. O mare de note care se ciocnesc deasupra, lovindu-te, făcându-te să te scufunzi.

Muzica a încetat dintr-o dată şi o uşă s-a deschis la celălalt capăt al camerei, apoi a fost închisă încet şi cineva a traversat camera. Deşi auzeam paşi, nu vedeam nimic. Deodată, o femeie îmbrăcată în întregime în negru, rochie, neagră, văl negru pe față, a ieşit din întuneric, materializându-se, cumva dincolo de cercul de lumină pâlpâitoare. Apoi s-a aşezat pe scaunul liber de lângă mine.

Nimeni n-a spus nimic. Toți priveam la făptura în negru. Nu ştiu cât am stat aşa. Începuse să-mi fie cald din cauza lumânărilor. Ceara se prelingea pe ele formând o grămăjoară albă la piciorul candelabrului. Apoi, muzica a început din nou. Încet, liniştit, apoi ridicându-se într-un Crescendo de sunete, aproape insuportabil. Senzația de valuri ale oceanului, care te trag la fund, a devenit din ce în ce mai pregnantă şi am simțit o greutate apăsându-mi pieptul. Ce trebuia să se întâmple? În ce mă băgasem?

Muzica s-a oprit deodată şi femeia în negru a început să Vorbească.

— Există printre noi o vibrație ostilă, a spus încetişor şi totuşi atât de clar, că fiecare cuvânt putea fi urmărit. În seara aceasta cineva, ne doreşte răul. Dar nu pot să spun cine este. El trebuie să ştie, sau ea trebuie, că dacă credința

nu este puternică, legătura se rupe. Şi dacă aceasta se întâmplă, nimic nu vă poate salva.

Suspinase cineva în întuneric? Fusese careva prins de puterea sugestivă a acestei voci groase? Era Suzanne Bergman?

— Şi este cineva care se gândeşte la tatăl lui. Văd un tată şi un fiu. În faţa unei case. E roşie oare? Tatăl are ochelari. Îi şterge cu o batistă... E îmbrăcat în negru?... O ceremonie funerară? Şi este tulburat. Îşi ţine ochelarii de ramă, legănându-i înainte şi înapoi.

Cuvintele veneau sacadat, ca sub presiune. Grămada albă de ceară topită se mărea la piciorul sfeşnicului de argint iar căldura devenise înăbuşitoare. Am slăbit nodul cravatei şi mi-am descheiat nasturele de la gât.

— Tânărul l-a necăjit. Se plimbă încoace şi încolo pe prundiş... Încoace şi încolo.

Atunci m-a izbit... dintr-odată, aproape un impact fizic. Vorbea despre mine, despre anine şi tatăl meu care murise acum câţiva ani... Cum se plimbase nervos, de-a curmezişul prundişului din curte într-o seară de vară, când i-am spus că ratasem examenele, că trebuie să renunţ la studiul artelor frumoase, că nu merita să continui. Tata nu a putut să treacă niciodată peste asta. Nu |a putut să accepte că am deschis un magazin de antichităţi în loc să-mi continui studiile şi să-mi fac o carieră, conform tradiţiei familiei.

Eram atât de şocat, mental şi fizic, încât nu mai simţeam căldura. Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi am văzut totul atât de clar, parcă s-ar fi întâmplat ieri, tata legănându-şi ochelarii în timp ce mergeam pe pietrişul curţii. Cât de tulburat şi necăjit a fost... Îmi simţeam ceafa îngheţată, parcă pradă unui vânt de iarnă.

— Şi el zice... vorbele veneau aproape într-o răsuflare... El zice că cel mai important lucru nu este exteriorul, ci modul în care te comporţi. Te binecuvântează dar a fost foarte trist. Şi încă mai este, dar îţi trimite urările, sale şi te iartă.

A tăcut, rezemându-şi fruntea în palme.

Tăcerea era deplină; îmi simţeam transpiraţia lipicioasă şi uscăciunea gurii. Dar eram conştient şi de altceva: o adiere

slabă dar perceptibilă de iasomie. Când m-am uitat din nou la femeia îmbrăcată în negru, epuizată, cu capul plecat, am văzut că medalionul din jurul gâtului îi scăpase din şalul ce-i ascundea fața în întuneric.

Pe un lanț subțire, ciocanul lui Thor licărea în lumina slabă a lumânărilor.

CAPITOLUL VI

— „Crezi că sufletul vede numai cu ajutorul ochilor? Că este limitat de capacitatea simțurilor noastre de a analiza senzații? Oricine crede asta face o mare greşeală!" Ştii cine a spus cuvintele acestea?

Suzanne mă privea serioasă, peste buza paharului pe care-l avea în mână.

— Habar n-am, am admis, sorbind din vinul alb sec.

Eram înconjurați de murmurul celorlalți consumatori din restaurantul pescăresc Ostergok. Stăteam la fereastră, cu o porție de calcan suculent în fața fiecăruia şi cu o carafă mare, cu vinul alb al casei, între noi.

— Un împărat roman. Marcus Aurelius. A spus asta despre clarviziune. Clarviziunea este chiar mai interesantă decât telepatia, care implică două persoane, un emițător şi un receptor. În clarviziune există numai receptorul.

— Am privit-o şi am văzut cât de adânc era implicată. M-am gândit prin ce trecusem cu puțin timp în urmă, acolo, în apartamentul de pe strada Riddar…

Recunoscusem micul ciocan al lui Thor ce licărea pe lanț. Femeia s-a uitat la mine, ridicându-şi vălul negru şi privindu-mă eu ochii verzi, ca de pisică. Dar nu ştiu dacă m-a recunoscut. Ochii ei mă priveau într-un fel ciudat, fără să vadă. Era încă în transă? Dar de ce ar fi trebuit să mă recunoască? Ne conversasem doar câteva minute la licitația de la bătrânul Olsson. Probabil că mă uitase, ceea ce era cum nu se poate mai nimerit dacă tot urma să devin detectivul particular al lui Axel Bergman.

S-a ridicat şi a plecat încet, dispărând, înghițită de întuneric. Muzica a început din nou şi uşa către cealaltă cameră s-a deschis. Ceilalți s-au ridicat încetişor şi s-au

îndreptat spre uşă. Dar eu, eu am rămas unde eram, epuizat şi zguduit. Nu mai transpiram, dar mă simțeam amețit, incapabil să mă eliberez de ceea ce spusese despre tata şi despre mine. Mi-am amintit conversația noastră în cele mai amănunțite detalii, seara blândă de vară cu rândunelele plonjând pe lângă noi, vânând insecte de-a curmezişul curții, puii lor ciripind ascuțit sub streşini şi lebedele plutind pe suprafața netedă a lacului Viby. Cât de supărat a fost tata, cât de dezamăgit! Fără îndoială, bănuise că studiile mele nu merg prea bine, dar niciodată nu-şi imaginase, sau nu a vrut să-şi imagineze că lucrurile stăteau chiar atât de prost. Cheltuisem banii împrumutați pentru studiile mele pe un trai boem în loc să obțin un titlu... Dar cum a putut ea să ştie toate acestea? Cum a putut să ştie că tata obişnuia să-şi învârtească ochelarii în felul acela atunci când era tulburat sau agitat?... Şi îmi trimisese urările şi iertarea lui.

Din nou s-a insinuat acel fior rece şi, în ciuda căldurii, am început să tremur. Avea oare femeia în negru un contact, inexplicabil pentru o minte omenească, eu lumea morților?... Sau ştia cine eram? Cum îmi descoperise trecutul după ce ne întâlnisem la licitație?... Poate mai erau persoane prin locurile mele natale care ar mai fi cunoscut câte ceva din ceea ce-mi spusese ea, dar nu putea nimeni să ştie despre conversația cu tatăl meu.

M-am ridicat încet, apoi, la fel de încet, am traversat camera şi am ieşit în hol. Era gol şi tăcut. Plecaseră cu toții. Atunci am auzit voci prin uşa întredeschisă şi Suzanne Bergman a ieşit pe hol, urmată de un bărbat înalt şi subțire, într-un costum închis. Nu fusese prezent mai înainte, dar l-am recunoscut. Era bărbatul care licitase pentru carte, cartea care mai târziu zăcea pe bancheta maşinii, alături de femeia cu ochii verzi.

M-a privit, apoi s-a gândit pentru o clipă. Şi, în mod cert, m-a recunoscut.

— Bună, a zis zâmbind, şi era aceeaşi voce cu care vorbisem în ziua precedentă. Trebuie să fiți domnul Lundberg. Ne-am mai întâlnit, nu-i aşa? La o licitație la țară. Se pare că suntem interesați de aceleaşi lucruri. Bine ați

venit în cercul nostru. Nu suntem niciodată prea mulți, dar trebuie să fim atenți, domnule Lundberg, foarte atenți în privința membrilor noştri. Atât pentru noi, cât şi în interesul lor.

Mi-a zâmbit din nou, un zâmbet care-i punea în valoare mai mult dinții decât căldura sufletească şi a ieşit pe aceeaşi uşă prin care intrase.

— Ei bine, i-am spus Suzannei, a fost o seară foarte interesantă.

— Eşti nou, a răspuns ea, privindu-mă.

— Da şi am fost aproape şocat. Nu am crezut niciodată într-o magie de felul ăsta. De fapt, am fost întotdeauna foarte sceptic, dar în seara asta...

— Ai fost convins?

— Nu ştiu ce să cred. Femeia asta în negru.

— Vrei să spui, Elisabeth?

— Da, ai dreptate, Elisabeth. A vorbit despre cineva şi era vorba despre mine şi tatăl meu.

Mi-a luat mâna cu un gest rapid, impulsiv.

— Înțeleg că te simți tulburat, a spus blând. La fel mi s-a întâmplat şi mie prima dată. Înainte eram la fel de sceptică ca tine.

— Nu am putea merge undeva? am sugerat. Să stăm de vorbă. Ai cinat? Am putea să ne repezim până la Ostergok şi să discutăm despre asta acolo. Nu prea am chef să mă întorc acasă.

— Te înțeleg, mi-a repetat Suzanne. Ştiu cum te simți.

Aşa că am coborât scările largi de piatră prin lumina albăstruie „art nouveau" din verandă şi am ieşit în stradă, acum goală şi cuprinsă de liniştea serii de vară...

Suzanne şi-a pus paharul jos, pe masa circulară.

— Cineva a spus odată că cunoştințele noastre despre parapsihologic şi forțele care există în interiorul şi în jurul nostru, seamănă cu cele ale unui melc. Ştim tot atât despre aceste lucruri cât ştie un melc dintr-o grădină suburbană despre centrul oraşului.

— Dacă ştim şi atât, am comentat, punându-mi încă o lingură de sos.

— Să luăm telepatia, de exemplu. Transferul gândurilor. Dechterev, psihologul rus, a spus încă din 1929, la o conferință la Moscova, că soluția problemei transferului direct al gândurilor ar fi una dintre cele mai importante sarcini ale secolului XX. Dar ruşii apreciau fiinţele umane ca pe nişte bucăți de materie şi negau ceea ce noi, „capitaliştii", numim suflet. Aşa că s-a considerat că contactul telepatic este realizat printr-o formă necunoscută de energie, care emite de la o persoană la alta un fel de unde radio. Au făcut experiențe cu impulsuri cerebrale... În Statele Unite s-au orientat într-o altă direcție. Ai auzit probabil de profesorul Rhine de la Universitatea Duke? Şi-a publicat faimosul raport despre PES în 1934. Percepție extra-senzorială.

Habar n-aveam dar am dat din cap a încuviințare, în parte pentru că eram interesat de aceste lucruri dar şi pentru că doream să o las să vorbească, pentru a o cunoaşte mai bine.

— Istoria parapsihologiei moderne începe cu el. Raportul său afirma că urme de telepatie şi clarviziune au putut fi găsite în fiecare a cincea persoană utilizată în experimente... Şi, ce zici despre experimentele de telepatie realizate de forțele armate americane pentru a stabili dacă energia produsă în creierul unei persoane poate influența creierul alteia, chiar dacă sunt la distanță unul de celălalt? Vorbeau despre forme noi de comunicație între submarine şi bazele lor, între nave cosmice şi pământ.

— Sună fantastic, am spus şi chiar eram convins că este aşa. Oare imaginația ei o luase razna?

A observat că am ezitat.

— Îmi dau seama că toate acestea ți se par exagerate. Dar nu se mai pune problema „dacă" telepatia, legătura între un creier şi altul există, ci „cum" se efectuează această legătură. Ce ştim noi despre forțele care ne înconjoară? Ce ştiau bunicii noştri despre undele radio şi telefoane? Ca să nu mai vorbim de televiziune. Unde invizibile lansate în spațiu, prinse şi returnate la sute de mile depărtare. De ce nu ar exista şi alte „unde" şi energii de acest fel?

— Desigur, am spus precaut. Există atâtea lucruri care nu pot fi explicate. „Sunt mai multe lucruri între cer şi pământ",

Horațiu. Şi hipnoza, de exemplu, ca mod de influențare a voinței. Influență între creiere, ca să zic aşa.

— Ai dreptate, m-a întrerupt nerăbdătoare Suzanne, îți aminteşti de acel doctor german, Mesmer, cel cu „magnetismul animal”? El spunea că hipnoza este un efect de emanație a puterii. Şi somnambulismul, hipnoza adâncă, este destul de interesant. Atunci îți pierzi complet controlul şi nu poți să-ți aminteşti nimic din ce ai făcut, nimic din ce hipnotizatorul ți-a spus să faci.

Îşi cunoaşte, subiectul, m-am gândit. Ia totul foarte în serios. Dar nu aflu nimic personal despre ea.

— De când te interesează aceste lucruri? am întrebat, umplându-ne paharele din carafa pântecoasă.

— Nu de prea mult timp, de fapt cam de un an. Toate acestea despre telepatie şi celelalte sunt doar efecte marginale ale energiei invizibile, cum îi spun eu. Totul a început cu adevărat vara trecută, când am fost la Londra. Am întâlnit acolo o persoană atât de fantastică, care... ei bine, care m-a învățat să mă văd pe mine însămi şi viața într-un mod total diferit. M-a făcut să înțeleg că nu eram nimic mai mult decât o parte infinit microscopică a universului şi că trebuie să-mi extind simțurile, să-mi extind lumea interioară pentru a putea să iau parte la lumea de dincolo de noi.

— Dincolo de noi?

Suzanne m-a privit serioasă.

— Nu-ți dai seama că viețile noastre cer mult mai mult decât latura materială? Că această societate de consum este doar un surogat de confort? Alergăm după standarde materiale şi ne zbatem să obținem lucruri inutile doar ca să compensăm ce nu avem?

— Există religia, am spus precaut. Numeroşi oameni îşi găsesc consolarea în religie.

— Este exact ce am vrut să spun. Vorbeşti şi vezi totul în termeni burghezi atât de limitați. Religia pentru tine înseamnă biserică, imnuri şi comuniune. Ritual şi convenții. Ştii că doar 25 la sută din umanitate poate fi socotită creştină? Şi 18 la sută din aceştia sunt catolici? Nu, trebuie să ne căutăm eu-rile interioare, să ne descoperim

potențialurile şi dimensiunile care există. Religia înseamnă ceva complet diferit de luteranism şi catolicism. Este o aventură palpitantă, să cauți înapoi către surse, spre ce a existat mult, mult înainte ca Ierusalimul să fi fost construit.

Ochii ei gri-albaştri priveau departe, într-o lume în care nu aveam acces. Am început să am o senzație neplăcută. Mai întâi, acea scenă ciudată cu relatări despre tata şi acum acest nonsens puternic tensionat al Suzannei.

— Pare foarte interesant, am spus pe un ton neîncrezător. Dar cum poți realiza, toate acestea... să-ți extinzi sufletul şi să-ți găseşti dimensiunile? Ca să nu mai vorbim de găsirea unor noi forme de religie?

— Glumeşti?! a întrebat suspicioasă. Nu, nu cred. Altfel n-ai fi venit în seara aceasta. Eşti acolo unde mă aflam eu acum un an. Ai o mulțime de descoperiri fantastice de făcut. Dar cel mai important lucru este că acum ai un ghid, un învățător, care te poate conduce în mistere, care poate acționa ca un intermediar pentru forțele din jurul tău, de care nu eşti conştient şi pe care nu le înțelegi.

— Vorbeşti despre femeia pe care am întâlnit-o în seara aceasta?

— Elisabeth, da. Nu este fantastică? viața mea a căpătat prin ea o nouă semnificație. Are puteri de o astfel de natură pe care tu, pur şi simplu, nu ți-o poți imagina. Orice comparație devine cumva fără înțeles, dacă încerci să o legi de experiența ta precedentă. Stai în pragul unei lumi noi, Elisabeth trebuie să deschidă uşa şi să te conducă în ea.

Fata era prea tensionată. Restaurantul era îmbâcsit şi mirosea a prăjeală. Aveam o uşoară senzație de greață. Dacă această Elisabeth, mediumul îmbrăcat în negru, era atât de remarcabilă, de ce simțise nevoia să cumpere cartea de magie neagră a lui Olsson? Şi, oricum, cum aflase că o putea găsi acolo?

— De unde vine Elisabeth? m-am interesat.

— De peste tot şi de nicăieri, mi-a răspuns încetişor Suzanne. Vine din lume. Aparține lumii. Trăieşte în Stockholm doar de câțiva ani. Asta este tot ce ştiu despre ea. Cu excepția faptului că familia ei a emigrat pe la începutul

secolului în America, iar ea a trăit mulți ani în California. Dar asta nu are importanță. Nu este important-de unde vine. Lucrul important este ce suntem şi ce facem din viețile noastre.

— Şi bărbatul cu care vorbeai înainte de a pleca? Cine este?

— E o persoană rea, mi-a răspuns cu o voce joasă, ochii devenindu-i uşor sticloşi, în timp ce ciugulea serioasă o bucățică de pâine albă de pe farfurie. Mi-e frică de el. Simt că-mi doreşte răul, că vrea... îmi vrea moartea.

CAPITOLUL VII

— Poate că imaginația îmi joacă vreo festă; a continuat cu voce obosită, fără să mă privească. Dar asta este ceea ce simt. Nu ştiu. Nu pot să explic dar simt că vrea să scape de mine... Privirea lui atunci când crede că nu-l văd... mă supraveghează. Odată...

A tăcut.

— Da?

— Acum câteva săptămâni aşteptam la o trecere de pietoni şi cineva m-a împins din spate, făcându-mă să cad în mijlocul drumului. A fost o pură întâmplare că maşina care venea a reuşit să frâneze. Când m-am ridicat, l-am văzut îndepărtându-se în grabă... Apoi, odată, când am venit târziu acasă, am simțit că era cineva în apartamentul meu, aşteptându-mă în întuneric. Am trântit uşa şi am fugit înapoi în stradă. N-am îndrăznit să merg acasă toată noaptea... Şi ştiu că era el.

— Cum poți fi atât de sigură?

— O simt, mi-a răspuns serioasă. Asta este suficient.

— Cine este el?

— Se numeşte Georg şi este asistentul Elisabethei. Îi conduce maşina şi se ocupă de toate treburile practice.

— Administrator şi şofer combinați într-o singură persoană?

— Mai mult decât atât. Are o mare influență asupra ei. Uneori nu ştiu unde se opreşte gândirea lui şi începe a ei. Dar este atât de distructiv, atât de rău. Îi place să distrugă. Mă înspăimântă. La fel şi pe ceilalți.

— Care ceilalți.

— Pe unii i-ai întâlnit în seara aceasta. Dar ei nu sunt toți. Elisabeth are multe cercuri, multe întâlniri.; Noi aparținem

cercului exterior. Încă nu am fost inițiați.

Vorbea cu o voce mică, ca şi cum se temea că cineva ar putea s-o audă.

— Totul pare destul de misterios, am spus pe uh ton glumeț. Parcă am fi la grădinița de copii a acestei remarcabile şcoli a sufletului.

— Nu râde, m-a întrerupt ea, iar ochii gri-albaştri îi erau plini de suferință... Sunt înspăimântată. Mi-e teamă că Georg o conduce pe Elisabeth în ceva care ne depăşeşte. Elisabeth este foarte sensibilă. Are puteri adevărate. Dar un medium nu este altceva decât un mijloc, un instrument care poate fi folosit atât pentru scopuri bune cât şi rele. Şi eu trebuie s-o ajut.

— Este în stare să aibă singură grijă de ea, nu-i aşa?

— Probabil, dar s-ar putea să nu fie în stare să învingă influențele unor forțe exterioare mai puternice.

— Şi cum merg finanțele? m-am interesat. Vroiam să aflu dacă într-adevăr era ceva serios în bănuielile părinților ei, că Elisabeth sau altcineva ar uşura-o de bani.

— Ce vrei să spui?

— Cine finanțează totul?... Institutul Transfilozofic?!... Probabil că trebuie plătită o chirie... Şi maşina Elisabethei?... Nu e chiar una ieftină. Un Mercedes, nu-i aşa?

— Cum de ştii asta?

— Aşa am auzit, am răspuns criptic. Dar puteam s-o simt pe Suzanne retrăgându-se în cochilia ei. Bănuia ce urmăream? Începuse să-mi descifreze intențiile?

— Îți aduci aminte ce a spus Elisabeth în seara asta? m-a întrebat încet, privindu-mă drept în ochi. Că printre noi este o vibrație ostilă. Acel cineva îi dorea răul... Tu erai? De fapt, cine eşti?

— Uşurel. Nu am nimic de ascuns, nu lucrez pentru autorități şi nici nu am prejudecăți împotriva modului în care Elisabeth îşi finanțează activitățile, oricare ar fi ele. Şi, nici măcar nu ştiu ce înseamnă vibrații. Însă mi se pare o chestie interesantă şi este pentru prima oară când asist la o astfel de şedință. Probabil mi-a simțit scepticismul şi l-a catalogat ostilitate. Ce altă explicație să-ți dau?

A apărut satisfăcută şi mi-a zâmbit din nou, dându-şi la o parte o şuviță de păr care-i căzuse pe frunte:

— Fonduri?! Prin subscripții. Dăm fiecare după posibilități. Unii dintre noi nu sunt atât de bogați şi dau mai puțin. Alții...

— Alții dau mai mult?

A încuviințat.

Nu doream s-o presez, dar era evident că ea aparținea ultimei categorii, celor care dădeau mai mult... Cât de mult?... Apartamentul din strada Riddar cu siguranță că nu era ieftin. Ca să nu mai vorbim de maşină. Oare putea fi finanțat totul doar de casnice şi studente?

— Vorbeai adineauri de lărgirea impresiilor, de adâncirea dimensiunilor tale. Chestia asta îmi sună mai degrabă ca o filozofie a drogurilor. Nu există riscul apariției drogurilor într-o astfel de activitate? Natural, nu mă refer la şedințele Elisabethei, am adăugat repede... Dar exact la ele mă şi gândeam... Mă refer la ce se poate întâmpla în alte medii. Cu droguri ar fi mai uşor să măreşti puțin efectul, să-i faci pe participanți ceva mai pregătiți să vadă şi să audă ceea ce le sugerezi, să-i faci mai receptivi?

Expresia de respingere a reapărut şi am văzut că nu dorea să răspundă. Nu merita să insist. Mai bine să aştept, să aştept şi să văd.

Ne-am băut cafeaua şi am părăsit localul. Am condus-o până la Karlaplan şi acolo a insistat să meargă singură mai departe. De ce, nu ştiu. Începuse să bănuiască că nu eram un „căutător" serios, că urmăream altceva? Ceva ce ea nu dorea să dezvăluie.

— Când este şedința următoare? am întrebat-o.

— Nu ştiu, dar telefonează la institut şi îți vor spune. De altfel, aş putea să-ți dau eu un telefon.

Asta-mi mai trebuia, m-am gândit, după ce-şi notase numărul şi dispăruse pe cărarea de pietriş în spatele perdelelor albe de stropi ale fântânei Karlaplan. Era destul de neplăcut că avea numărul meu de telefon. Dar nu puteam să nu i-l dau, ar fi devenit şi mai bănuitoare. Acum îi era destul de uşor să afle de la centrală al cui era numărul pe care-l

notase în mica ei agendă. Chestia asta n-o să-i mărească încrederea în mine, când va afla că interesatul spiritist amator Lars Lundberg se numeşte în realitate Johan Kristian Homan... Oare de ce navigasem sub un pavilion fals?... Prima inspirație, teama de a nu mă da de gol.

Mi-am continuat drumul spre casă cu metroul de la Karlaplan, apoi am mers pe aleile goale ale Oraşului Vechi, de la stația de metrou din piața Kornhamn până la apartamentul meu din strada Kapman. Urcasem doar două etaje când am auzit soneria ascuțită a telefonului meu. Am sprintat încă două etaje pe scările abrupte, de piatră, am scotocit grăbit după cheie şi am reuşit să intru la timp pentru a întrerupe ultimul semnal strident.

— Alo? s-a auzit vocea nerăbdătoare în receptor. Axel la telefon. Axel Bergman. Cum a mers? Aţi întâlnit-o?

— Da, chiar acum. După şedință am cinat împreună.

— Şi?

— Mi-e teamă că este ceva mai serios decât credeți. Vreau să spun, că mi se pare că ia lucrurile mult mai în serios decât v-ați gândit. Pare să ia totul mortal de serios.

— Asta-i rău. Am sperat că era doar un capriciu. Ceva care ar putea trece destul de repede.

— Rău? Nu ştiu, zău. În mod evident este în căutarea unei anumite semnificații a vieții ei. Altceva decât materialismul...

— ...şi societatea vestică dominată de statutul social? a continuat Bergman. V-a spus asta?

— Da, printre altele.

— Eram convins, a oftat Axel. Ei bine, cred că toate îşi au timpul lor. Eram doar îngrijorați că cineva din grupul ăsta de smintiți ar putea să se folosească de devotamentul ei. Atât financiar cât şi în alte moduri. V-am fi recunoscători dacă nu v-ar deranja să-i supravegheați pentru un timp... Doar din când în când, să vedeți cum merg lucrurile.

— Nu ştiu, am răspuns. Fiica dumneavoastră este o adevărată femeie, matură şi inteligentă. Oricum, suficient ca să-şi trăiască propria viață. Nu ştiu dacă este corect să i se cenzureze modul de viață, să fie „salvată", indiferent, de la ce. Poate că noi suntem cei care avem nevoie să fim salvați?!

Dar Axel Bergman nu mi-a apreciat gluma:

— Desigur, procedați cum credeți de cuviință. Dar să ştiți că suntem foarte îngrijorați... Orice s-ar ivi, vă rog să ne telefonați. Noapte bună.

M-am urnit spre bucătărie şi mi-am turnat într-un pahar înalt un whisky cu apă. Am căutat în dormitor un jerseu de lână albastru închis apoi am ieşit pe balcon, m-am aşezat în şezlong şi am stat acolo privind spre Djurgarden.

Nu era nici întuneric, nici lumină. O semiobscuritate ireală. O noapte de vară. O lumină în ținutul de graniță dintre zori şi ziua deplină. O palidă ceață albăstruie. Marele carusel de la Corona Lund se învârtea, becurile lui licărind inutil în această lumină. Un feribot tăia cu aplicație apa netedă, un V înspumat la pupa. Câțiva pescăruşi alunecau cu aripile rigide, ca nişte fantome, deasupra acoperişurilor metalice. Se auzeau ecourile paşilor de jos, lângă statuia reprezentându-l pe Sfântul Gheorghe. Cineva a strigat.

M-am gândit la Suzanne, pentru că începuse să-mi placă această fată palidă cu păr blond. O fată palidă cu cearcăne negre sub ochii care arătau ca şi cum n-ar fi dormit cum trebuie; care se temea de Georg şi credea că acesta îi doreşte moartea. Asta m-a hotărât. Nu pentru cecurile lui Axel, ci de dragul ei voi încerca să descâlcesc acest ghem ciudat.

M-am gândit la Elisabeth, femeia cu ciocanul lui Thor şi la ce spusese despre tatăl meu şi despre mine. Un vânt rece a început să mătur prin noapte şi, în ciuda jerseului, m-a cuprins frigul.

CAPITOLUL VIII

Dimineața următoare m-am trezit târziu. În mod normal sunt o persoană matinală şi, de obicei, mă scol pe la şase şi trebăluiesc prin apartament, hrănind-o pe Cleo şi pregătindu-mi micul dejun. Ca premiu pentru strânsul patului şi sumara curățenie prin casă, îmi aduc ziarul din cutia de scrisori. Apoi mă aşez nerăbdător la masă şi îmi torn o ceaşcă de cafea fierbinte, aburindă. Trebuie să fie fierbinte; altfel nu este hrănitoare. Cel puțin, aşa gândesc eu. Apoi îmi deschid ziarul foşnitor. Dagens Nyheter, mirosind a cerneală tipografică, îl întind pe jumătate de masă şi citesc... şi mănânc. Unul din avantajele vieții de burlac este că diminețile sunt numai ale tale, te scoli când vrei, mănânci, când vrei şi ai ziarul numai pentru tine. Ştiu că asta sună destul de ciudat, dar trebuie să fii cinstit. Dacă eşti singur, ca mine, este deosebit de important să-ți dai un pic de osteneală în plus pentru micile detalii ale ambianței. Simpli cârnați, sigur că da, dar este important să aşezi masa cum trebuie, nu să înfuleci dintr-o farfurie pe marginea chiuvetei sau să-ți iei o bere şi câteva sandvişuri şi să te instalezi în fața televizorului. Dar am început să o iau razna.

Deci, m-am sculat târziu în dimineața aceea. Îmi simțeam capul greu şi limba uscată, parcă tratată cu glaspapir. Curios, pentru că nu băusem nimic deosebit noaptea trecută, doar puțin vin alb cu Suzanne şi un whisky.

Da, Suzanne... Am pus două felii de pâine albă la prăjit şi am turnat apa clocotită pe filtru. Ce se va întâmpla acum? Ce-ar trebui să fac? Există vreun motiv să mă amestec în viața ei? Părea perfect capabilă să-şi poarte singură de grijă. Deşi, poate mă înşelam. Georg, rivalul meu de la licitație, îi pusese gând rău... Cel puțin, în varianta Suzannei... Să

presupunem că aş începe să scormonesc chestiunile financiare. Avea Axel Bergman dreptate? Era fiica lui în mâinile unui escroc care încerca să-i toace moştenirea?... Dar ceilalţi din cercul spiritist al Elisabethei? Prietenoasa doamnă Strand, băiatul palid şi nervos care stătea de vorbă cu Suzanne când îmi făcusem apariţia... Ce fel de oameni erau?

Ceainicul meu eu fluier a şuierat conştiincios şi pătrunzător. Uitasem să închid gazul. Nu ţineam neapărat să mă amestec în treburile Suzannei, m-am gândit, în timp ce stingeam flacăra albăstruie a gazului, dar n-ar fi nimic rău în faptul că aş supraveghea puţin cercul ciudat în care se învârtea.

Jos, în magazinul meu din strada Kapman, domnea aceeaşi linişte ca în ziua precedentă, mai bine zis zilele precedente. O grămadă de plicuri maronii reclame, oferte, posibile afaceri zăceau după uşă, pe preşul din fibră de cocos. Plicuri maronii, sumbre. Ştiam ce conţin, cel puţin în principiu dacă nu şi în detaliu. Bani! Nu bani trimişi mie! Fiecare îi vrea, m-am gândit, lăsând plicurile nedeschise pe masă. Gaz, electricitate, impozite. O morişcă constantă. De ce nu m-am mutat la ţară să cultiv legume neotrăvite?! O căsuţă roşie şi albă. Vânturi blânde de vară prin vârfurile arţarilor. Liliac alb. Dar, desigur, lungul braţ computerizat al societăţii ar fi ajuns şi până la cel mai singuratic colţişor idilic, iar poştaşul local ar fi devenit unealta nemiloasă a administraţiei. Aceste plicuri brune şi-ar fi găsit oricum drumul spre mine. Fără îndoială.

Am oftat şi m-am aşezat în spatele tejghelei. Nu, aşa nu merge, m-am gândit. Sus şi pe ei! La baricade! Ce-ar trebui să fac acum? Da, mai întâi afacerile Suzannei... Axel îmi spusese despre ce bancă este vorba. Unul din avantajele de a-mi fi petrecut atâta timp la Universitatea Uppsala este că ştiam pe toată lumea. Chiar dacă nu pe toată lumea, destui, am apreciat, căutând în cartea de telefon. Unul din prietenii mei de la universitate, purtătorul steagului în frăţia noastră studenţească pe vremea când eu regizam piese, spre surpriza noastră a tuturora, s-a luat treptat singur de ceafă şi după

multe zbateri a părăsit lumea academică şi a început să lucreze într-o bancă. Ştiam că era administratorul sucursalei din Stockholm a băncii provinciale care se ocupa de banii Suzannei.

A ascultat în timp ce i-am spus povestea. Nu toată, desigur. Doar că aveam o clientă cu o avere considerabilă şi că era o posibilitate ca cineva să profite de lipsa ei de experienţă şi că fusesem rugat să fac unele cercetări.

Ştia că ajutasem poliţia într-un număr de cazuri. Ne cunoşteam, ia să vedem, de mai bine de douăzeci de ani, dar natural era împotriva regulilor să furnizezi informaţii despre afacerile clienţilor, dar dacă era vorba de fraudă şi ameninţări cu moartea, atunci, poate, s-ar face o excepţie. Desigur, atâta vreme cât nu s-ar afla. Atunci ar nega totul.

L-am liniştit în această privinţă şi am schimbat subiectul, trecând la banalităţile de rigoare, stabilind în final să ne întâlnim pentru un prânz într-o zi, după ce se vor rezolva problemele care, bineînţeles, puteau fi doar în imaginaţia mea. Nu am pomenit nimic de Elisabeth şi şedinţa la care participasem pentru că nu doream să complic lucrurile prea mult.

O jumătate de oră mai târziu mi-a telefonat:

— I-am verificat contul. Şi, într-adevăr, unele sume mari au fost retrase recent.

— Vezi!

— A vândut acţiuni în valoare de două sute cincizeci de mii de coroane la sfârşitul lui mai.

— Tii! Nu s-a încurcat cu mărunţiş?

— S-ar putea spune că nu. Şi în cursul ultimelor trei luni a retras de cinci ori sume mari din contul ei curent. În total aproape cincizeci de mii.

— Am avut dreptate? O fată tânără retrăgând trei sute de mii în câteva luni. M-am gândit la ce-mi spusese Suzanne la restaurant. Toţi dădeau în funcţie de posibilităţile lor. Dar cum reuşise Elisabeth să aibă atâta influenţă asupra ei încât s-o determine să-şi lichideze toate valorile?

Trebuie să vorbesc din nou cu Suzanne şi să merg la o altă şedinţă, să încerc să aflu ce fel de oameni erau ei, acest

medium îmbrăcat în negru şi „omul ei bun la toate”, Georg.

Cel mai nimerit ar fi să merg acasă la Suzanne, să sun la uşă şi să o iau prin surprindere. Nu lucră, aşa că probabil dimineaţa ar trebui să fie acasă. Am luat cartea de vizită a lui Axel Bergman: pe spatele ei scrisese adresa Suzannei... strada Tysta nr. 4. Un cartier bine cotat, dar şi-l putea permite la banii ei!

Am atârnat plăcuţa cu „Vin imediat” pe uşa magazinului. Iar o iau pe drumuri, am constatat cu un soi de amărăciune. De fiecare dată când sunt implicat într-o afacere ciudată, plăcuţa asta apare şi dispare pe uşă. Nu că ar avea prea mare importanţă în această perioadă a verii când toată lumea, inclusiv turiştii, au fugit din oraş, dar oricum! Cred că am pierdut o grămadă de afaceri de-a lungul anilor datorită caracterului meu slab. Nu pot spune nu şi nu mă pot abţine să nu-mi bag nasul în treburile altora.

Taxiul hodorogit se târa pe Podul Nord. Chiar şi pescăruşii îşi luaseră vacanţă de la capturile lor. Câteva drapele atârnau pe faţada Grand Hotelului dar, lipsind boarea de vânt care să le învolbureze, habar n-aveai care erau ţările onorate.

Am mers pe jos pe strada Sybylle, pe lângă faţada austeră a vechii brutării regale, pe lângă piaţa Ostermalm, acum goală, şi pe strada Linne. Străzile lungi şi drepte din jurul Ostermalmului aveau chiar mai puţin farmec decât de obicei. Erau aproape pustii, ca fundalul unui tablou de Munch.

Suzanne locuia la ultimul etaj. A deschis la a treia sonerie. O sculasem din somn? Aşa se părea, judecând după părul zburlit şi ochii umezi, cum îmi apăruse în pragul uşii, într-un halat lung, din prosop, de culoare-turcoaz.

— Dormeai?

— Da, dar nu are nicio importanţă, oricum trebuia să mă scol. Intră.

Am intrat. În chilia goală a unui călugăr Sau mai degrabă a unei călugăriţe. Pereţi albi, goi. Un pat jos, o măsuţă la fel, acoperită cu o faţă de masă albă. Câteva perne albe împrăştiate în jur. Asta era tot. Şi un raft sărăcăcios cu cărţi legate. O cameră spartană pentru o fată cu jumătate de

milion în bancă... în sfârşit, ce mai rămăsese din suma respectivă.

— Stai jos.

M-am aşezat, scufundându-mă până aproape de podea şi având dificultăți considerabile în manevrarea genunchilor care se luptau să-mi ajungă la bărbie.

— Dacă vrei, fumează. Eu nu fumez.

— Nici eu. Dar aş dori un pahar cu apă.

S-a întors cu paharul plin. Deci, exista şi o bucătărie. Nu trăia, doar cu aer, am răsuflat uşurat. Şi este mai drăguță decât ieri. O noapte de somn i-a priit.

— Nu pot să-mi dau seama ce doreşti, a spus zâmbindu-mi. Sau ai venit pentru apă?

— Nu chiar, am zâmbit la rându-mi. Este vorba de ieri. Eram... eram un pic îngrijorat în privința ta. M-am gândit că acolo atmosfera era atât de ciudată şi apoi acel bărbat care te-a amenințat.

— Nu s-ar putea spune că m-a amenințat. Şi poate totul este în imaginația mea.

— M-am gândit la tot ce mi s-a întâmplat ieri, telepatia şi toate celelalte, sincer îți spun că e interesant şi mi-ar place să ştiu un pic mai mult... De exemplu, despre oamenii de acolo. Cei care au fost ieri.

— Ieri? Stai să mă gândesc. Nu suntem toți la fel de avansați. Eu de-abia am început, dar Elisabeth spune că există speranță pentru mine. Am capacități pe care le va dezvolta.

Da, capacitățile ți se vor dezvolta iar contul în bancă va scădea, am completat în gând.

— Cei care au participat ieri erau toți începători?

— Nu chiar toți. Ai întâlnit-o pe doamna Strand. Astrid. A venit cu mult înaintea mea. A pierdut un copil într-un accident. A fost teribil de tragic şi nu şi-a revenit niciodată. Apoi a întâlnit-o pe Elisabeth şi ea a pus-o în legătură cu fiica care îi murise. Participă la şedințe cel puțin o dată pe săptămână. Deşi, soțul ei...

— Ce-i cu el?

— El nu vine. Astrid este sigură că el nu va uita niciodată

tragicul eveniment. Spune că el ar trebui s-o întâlnească pe Elisabeth, dar că refuză.

— Sunt bogați?

— Bogați? Ce vrei să spui?

— Mă întrebam doar.

Habar n-am. Dar cred că da. Uneori am văzut-o într-o maşină cu şofer. Presupun că soțul ei are a poziție foarte bună.

Sunt sigur că ai dreptate, am aprobat-o în gând. În mod evident, Elisabeth se specializase în oameni care erau „cineva", cu venituri pe măsură.

— Băiatul acela? Cel cu care te conversai.

— Per, a spus ea nerăbdătoare. Per Bergsten. Suntem foarte buni prieteni... Ei, nu e ce crezi tu.

— Nu cred nimic.

Oricum, e un băiat foarte bun. Lucrează într-o bancă, un post de administrație şi, deşi e atât de tânăr, are o muncă plină de răspundere. Cumpără şi vinde acțiuni şi alte chestii de genul ăsta... Apoi Bertil. Bertil Lofberg. E doctor. Cred că chirurg. E foarte drăguț, dar pare cumva singuratic.

Un alt tip cu venit ridicat. Elisabeth avea noroc cu învățăceii ei.

— Pe ceilalți nu-i cunosc la fel de bine. Cred că vin în seri diferite.

— Plătesc şi ei în funcție de posibilități?... Aşa ai spus ieri, că dai cât poți.

— Cred că da.

— Nu că m-ar interesa şi, te rog, nu te supăra pe mine că mă amestec, dar cât i-ai dat Elisabethei şi Institutului?

A rămas tăcută, privind pe fereastră. Pe acoperişul de vizavi erau doi porumbei, unul probabil mascul, judecând după intențiile clare față de companioana lui.

— Nu văd de ce te interesează, a răspuns într-un târziu.

— Ai dreptate. Dar sunt puțin mai în vârstă ca tine şi m-am învârtit ceva prin lume, am spus într-o încercare paternalistă. Şi fetele tinere cu mulți bani atrag totdeauna interesul. Din tot felul de direcții.

— Mulți bani? s-a ridicat. Ce vrei să spui prin mulți bani?

Cum ştii asta? De ce ai venit aici? Şi de ce mergi la şedinţele Elisabethei? Te-a trimis tata?... Răspunde-mi!

Am simţit că nu pot s-o mint. N-aş putea s-o privesc drept în ochi şi să spun nu.

— Da, am răspuns. Ai dreptate. Părinţii tăi sunt îngrijoraţi. Ei m-au rugat...

— Eşti un fel de dădacă pentru mine? m-a retezat tăios, iar ochii i s-au întunecat. Şi am crezut... am crezut că erai serios. Şi cinstit... N-am cerut bani niciodată, a spus aproape disperată. Eu n-am cerut niciodată să moştenesc bani. Şi dacă-i folosesc aşa, asta-i treaba mea. Asta nu priveşte pe nimeni... Cel mai puţin pe tine. De fapt, ce eşti? Un fel de detectiv particular?

— Sunt vânzător de antichităţi în Oraşul Vechi şi mă numesc Homan. Johan Kristian Homan. Nu o să mai mă amestec în afacerile tale dar, orice vei crede, voi veni şi în viitor la şedinţele Elisabethei. Pentru că mă interesează. Mult mai mult decât am crezut la început.

Am plecat, abandonând-o chiliei ei albe de călugăriţă şi am coborât scările simţindu-mă uşor ruşinat. Îi impusesem prezenţa mea, o făcusem să aibă încredere în mine şi chiar folosisem un nume fals. Dar o voi ajuta, cu sau fără voia ei. O să-i demasc pe Elisabeth şi pe tovarăşul ei... Wolfe şi Georg! Escroci de mâna a doua de la bâlciul Kivik, care găsiseră terenuri de vânătoare mai bune în Stockholm decât în provincie. Nu, înapoi la cort cu ei! Aş fi bărbatul potrivit s-o facă. Ştiam şi cum. Voi vorbi cu. Michael, Michael Groh. Ştiam că duce o viaţă izolată, dar avea bani şi plătea oricât pentru ce dorea cu adevărat. Dar soiul de lucruri în care era interesat apărea foarte rar. Unele cărţi, câteodată. Documente judecătoreşti vechi. Lui aş fi putut să-i vând cartea de magie neagră a lui Olsson.

O să-i vorbesc şi o să-l întreb cum trebuie să procedez pentru a demasca un fals medium, un medium care golea conturile din bancă ale oamenilor. Am ieşit iarăşi în soare.

Deodată, am simţit că cineva mă privea, cineva care-mi dorea răul. Dar trebuie să fi fost imaginaţia mea, pentru că strada era goală, complet goală.

CAPITOLUL IX

„Satan este al meu păstor, ce mi-l doresc,
El mă conduce pe greşite căi
Şi dacă trec ale luminii văi
Nu voi, mai teme niciun Dumnezeu
Necredința mă va urmări întotdeauna
Şi-n casa lui Satan voi locui de-a pururi”.

— Ciudat, am comentat.

— Aşa crezi? Michael Groh mi-a zâmbit şi a pus jos cartea din care citise cu voce tare.

În realitate ştiam foarte puțin despre el, la fel de puțin ca şi ceilalți colegi ai mei, exceptând faptul că era bogat şi că trăia singur, ca un adevărat pustnic. Accentul lui uşor cântat mă făcea să risc presupunerea că avea o origine finlandeză. Îşi spunea singur doctor, doctor în etnografie. Pentru că aceasta era marea lui pasiune. Era un specialist în problemele ocultului, mai ales în „procesele vrăjitoarelor”. De asemenea, ştiam că era un fel de consultant neoficial al mai multor muzee şi instituții de cercetare. Se arătase foarte prietenos şi interesat când i-am telefonat şi l-am întrebat dacă aş putea veni la el în seara aceea, pentru a discuta un subiect din domeniul lui special.

— Deci, crezi că ce am citit este ciudat, nu-i aşa? Tot aşa au crezut şi judecătorii. Este un psalm modificat şi apare în documentele proceselor de vrăjitorie din Stockholm, în 1676. Aproape trei sute de vrăjitoare au fost executate în Suedia.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că acele timpuri au trecut, am spus aprinzând țigara de foi pe care mi-o oferise într-o cutie de argint, Nu fumez de obicei, decât după o cină bună, dar de data asta am făcut o excepție. Se potrivea cumva ocaziei, să aprinzi o țigară în această cameră înaltă, plină de

cărți, cărți cu legături frumoase de piele şi cotoare de pergament îngălbenit. Un perete întreg era transformat într-o vitrină de sticlă în care erau expuse diferite obiecte curioase din lemn şi fier precum şi alte lucruri pe care nu le puteam distinge de la distanță.

Ochii brun-gălbui ai lui Michael Groh mă cercetau amuzați. Şi-a trecut mâna peste părul des şi cărunt şi a scos o brichetă de aur din buzunarul jachetei de seară. Un obiect de îmbrăcăminte pe care-l credeam de mult dispărut. Catifea albastru-închis sau neagră cu ornamentații din şnur. Tatăl meu tivea una, pe care o punea după cină, când îşi scria predicile. Dar Michael Groh nu arăta ca şi cum ar fi scris predici. Era înalt, poate la vreo cincizeci de ani, dar era greu de apreciat pentru că părea ciudat de fără vârstă. Poate că vina era a ochilor. Erau atât de plini de forță, privind atenți de sub sprâncenele negre.

Perdelele erau trase şi o lampă de argint „art nouveau", cu un abajur verde, limita cercul de lumină la măsuța rotundă dintre noi.

— Crezi că procesele de vrăjitorie sunt de domeniul trecutului, nu-i aşa? Poate eşti un pic cam optimist. Cu numai câțiva ani în urmă, douăzeci de oameni au fost condamnați la moarte în Bihar, în India, pentru că furaseră suflete şi le vrăjiseră. Chiar astăzi am văzut un raport din Dar Es Salam din care reieşea că anul trecut, în Tanzania, din cei o mie de oameni cărora li se aplicase pedeapsa capitală, majoritatea fuseseră condamnați pentru practicarea vrăjitoriei şi magiei. Dar pe tine te interesează altceva. Spuneai că totul a început cu o carte de magie neagră.

I-am povestit despre licitație şi cartea lui Olsson, despre şedința de la Elisabeth şi ce spusese despre mine şi tatăl meu şi despre conversația noastră. Dar nu i-am pomenit nimic despre Suzanne sau despre părinții ei neliniştiți.

— Îmi dau seama că totul nu este decât un bluf, am spus în încheiere. Un fel de hocus-pocus elementar... Vreau să ştiu ce crezi. Vreau s-o demasc. Mi-e teamă că şarlatani de felul lor ar putea produce multe neplăceri şi necazuri oamenilor naivi care cred ce spun ei.

— Îți dai seama că tu însuți ai cedat magiei chiar în această clipă! A zâmbit cu zâmbetul lui uşor asimetric. Când ai spus „hocus-pocus”. Aceasta este o deformare vulgară a formulei de împărtăşanie a latinescului „hoc est corpus”, acesta este coi-pul meu. Aşa că magia este mai aproape de tine decât crezi sau decât eşti conştient. Trebuie să ai o bază, chiar sumară, şi am să-ți fac o mică introducere. Dar va fi numai vârful aisbergului. Am fost implicat în aceste probleme cea mai mare parte din viața mea, din viața mea ştiințifică vreau să spun. Şi ceea ce vezi aici este numai o mică parte din ce s-a scris despre acest subiect.

A descris un cerc cu mâna în jurul întunericului de dincolo de zona de lumină, în direcția bibliotecii înalte şi tăcute. Un tunet s-a auzit în depărtare când mica pendulă aurită a bătut încetişor ora unsprezece. Nu dorisem să vin atât de târziu, dar Michael nu putuse să mă primească mai devreme. Avusesem noroc să dau de el, dimineața, devreme, când i-am telefonat, după vizita mea în strada Tysta... Strada Tysta, „strada liniştită”, o adresă adecvată pentru cineva care refuză să-ți furnizeze informații; am surâs în gând, lăsând coloana cenuşie de scrum a țigării Rittmester Ones să cadă într-o scrumieră.

— O mică introducere, îți repet, dar, oricum, ne va lua ceva timp, iar o prelegere de genul ăsta nu merge fără un pahar de ceva.

A scos din bar o sticlă de Vat 69 şi un sifon apoi a ieşit şi s-a întors cu două pahare înalte şi un vas cu gheață.

— Ce discutăm noi sunt, de fapt, fenomene la fel de vechi ca umanitatea, a început cu voce adâncă, melodioasă. Din vremuri imemoriale omul a început să înțeleagă existența sufletului, a sufletului care poate fi separat de corpul său, iar moartea, prin ea însăşi, nu înseamnă sfârşitul lucrurilor. Tot ce aparține Naturii are un suflet. Spirite care trebuiau liniştite, convinse şi satisfăcute trăiau în orice. Diverse reguli şi instrucțiuni au fost create de-a lungul secolelor şi ele trebuiau urmate. Oamenii au încercat să-şi îndeplinească dorințele prin acte rituale şi prin folosirea unor obiecte care, din cauza aspectului lor ciudat, erau considerate ca având

diverse puteri. Sau, altfel, pur şi simplu, prin cuvinte, versuri şi formule. Pentru toate acestea era nevoie de preoți sau mai degrabă magicieni, vraci şi şamani, persoane care să interpreteze semnele, să aranjeze sacrificiile şi să transmită mesajele spiritelor şi zeilor. Era un fel de magie socială, o funcție pozitivă care oferea securitate şi realiza contactul cu „cealaltă parte", aducea noroc la vânătoare şi prosperitate. Mai târziu a început să fie definită ca magie albă. Dar există şi varianta ilegală, negativa şi periculoasa magie neagră, a cărui inițiator, conform tradiției, este considerat Zoroaster, regele Bactrianilor o țară din vechea Asie, pe un teritoriu care astăzi ar cuprinde Turcia şi Iranul. Magia neagră era îndreptată împotriva persoanelor individuale şi putea fi folosită pentru a-ți distruge duşmanii, fizic sau social, sau pentru a obține diferite avantaje.

Michael a tăcut şi, absent, a luat câteva cuburi de gheață şi le-a lăsat să cadă cu un sunet clinchenitor în paharul înalt.

— De exemplu, această dezvoltare a fetişizării spiritelor în pietre şi copaci deformați, a fost în mod natural, lungă şi laborioasă. Zeilor le-au fost înălțate temple, iar preoțimea numeroasă care le servea a devenit un stat în stat. Au venit grecii, ca şi arabii cu matematica şi astrologia şi astronomia, ca să nu mai vorbim de babilonienii de mai devreme cu armatele lor de zei. Şi apoi romanii.

— Dar creştinismul? l-am întrerupt, încercând să îndrept lecția spre ce mă interesa mai mult decât demonologia babilonienilor şi a grecilor.

— Creştinismul, da!

Un tunet s-a spart: zgomotos chiar deasupra plafonului, subliniind că există o lume în afara acestei biblioteci întunecoase, o lume cu luminile şi umbrele ei.

— Destul de ciudat, superstiția a înflorit atunci din nou. Pentru că, de înțeles de altfel, biserica încerca să convingă sufletele nou convertite că vechile credințe erau opera forțelor răului, că vechii zei erau demoni şi că puterea lor dispăruse în fața Domnului. Atunci, magia pagină a devenit adorarea Diavolului.

— Înțeleg. Dar ce rol au cărțile negre şi spiritismul în toate acestea?

— Nu aşa repede, m-a oprit Michael ridicând mâna. Cum spuneam, biserica a pus o stăpânire fermă pe dezvoltare, a stabilit interdicții şi a încercat să transforme obiceiurile şi tradițiile păgâne, ca şi un număr din vechii zei, în fenomene creştine. Destul de îndemânatic, de altfel. De exemplu, acum nu mai avem aici, în Suedia, sacrificii la mijlocul iernii. Avem în schimb porcul de Crăciun şi punea de secară înmuiată în apă... Da, da, şi cartea ta de magie neagră.

Mi-a mai turnat whisky din sticla zveltă cu sigiliu roşu.

— Cele mai vechi cărți cunoscute de acest gen sunt babiloniene şi egiptene. Aici, în Suedia, cărți cu conținuturi magice, de cele mai multe ori doar cataloage de formule şi simboluri magice, au apărut în secolul al XI-lea. Apoi, a apărut treptat un mişmaş de scrieri oculte medievale, astrologie, rețete de tratament şi toate acestea s-au amestecat cu superstițiile populare... O fiertură destul de puternică. Aminteşte-ți că, în acele vremuri, cuvântul scris avea calități magice pentru toți analfabeții superstițioşi. La început aceste cărți puteau fi găsite mai ales printre preoți şi nobilime dar, treptat, s-au răspândit în ținuturile „provinciale" printre „vrăjitori" şi „ghicitoare". Ediții noi au fost publicate până în secolul al XIX-lea. Ele conțineau, cum am mai spus, mai ales formule şi simboluri care se refereau la o diversitate de beneficii – noroc la fete, rețete şi remedii domestice. Şi încă multe, multe altele... În existența medicală monastică a Evului Mediu, ca şi în medicina ierbară şi naturală, se foloseau din belşug micile pietre prețioase... Sau, de exemplu, să luăm pânza de păianjen. Nu considerăm că e foarte igienic s-o pui pe rană. Dar s-a descoperit că ea conține o formă de medicament cicatrizant... Dar, cum spuneam, poate cartea pentru care ai licitat nu era chiar remarcabilă.

— Foarte probabil. Dar de ce am fost supralicitat ca mai mult de suta la sută? Probabil, cel care a cumpărat-o, şi-o dorea foarte tare.

— Nu ştiu.

Cuvintele lui Michael au fost urmate de o altă salvă de lumini rostogolindu-se deasupra scuarului Stor. Ploaia răpăia pe ferestrele din spatele perdelelor trase.

— Este greu de spus, dar ştii şi tu cât de popular a devenit ocultul, în toate formele lui. E un fel de activitate socială... L-ai citit pe Spengler? Filozoful german... Apropo, cum se face că atâția filozofi sunt germani? Să fie vorba de o înnăscută melancolie teutonă care se potriveşte perfect cu limba lor?!... Ei, oricum, el a spus odată că o societate degenerează în proporție directă cu interesul crescut în fenomene supranaturale. De exemplu, uită-te la vechea Romă... Deşi eu aş spune că este aproape invers. Interesul în astfel de lucruri este rezultatul unei tendințe de decădere în societate... Ne apropiem de sfârşit. Noroc! a zâmbit ironic... Dar, pe de altă parte, Jung a spus că eroarea rezidă în religia modernă şi psihologie, pentru că nu au reuşit să plaseze omul într-un mod semnificativ în societatea noastră complexă.

— Acum parcă ai fi chiar un filozof german, am spus râzând, luând o înghițitură de whisky. Dar tot nu înțeleg cum mediumul acela a putut povesti despre conversația mea cu tata. S-a întâmplat acum cincisprezece ani şi numai noi doi eram acolo. El şi cu mine. Şi tata a murit de mai mulți ani.

— Telepatie, dragul meu Watson. Transfer de gânduri. Evident, mediumul este sensibil. Îndemânatic. A spus că cineva se gândea la tatăl lui, nu-i aşa? Şi apoi, tu, conştient sau inconştient, ai început să te gândeşti da el. Probabil că discuția voastră sau, măi degrabă, dezamăgirea lui că nu ți-ai terminat studiile, te-a urmărit tot timpul. Aşa că te gândeai la toate acestea. Iar ea simte şi exprimă ceea ce gândeşti tu. Şi cu cât vorbeşte mai mult despre asta, cu atât îți aminteşti mai clar, te gândeşti mai intens.

— Deci, este oarecum un fenomen natural?

— Ei, nu ştiu dacă natural. Ce înseamnă natural? Vreau doar să spun că în astfel de circumstanțe nu este imposibil pentru un medium dotat să „simtă" ce gândeşti. Din contra, numeroase teste ştiințifice au demonstrat că este perfect posibil. Aşa că poți să ai încredere în mediumul tău. Cel puțin în privința asta.

— Va trebui să am, am spus, sorbind o altă gură de whisky.

Încă tuna, sunetul rostogolindu-se în jurul Oraşului Vechi. Închisesem ferestrele la dormitor? Nu-mi puteam aminti... Oricum, harul Elisabethei nu era în mod clar nici natural, nici supranatural. Era remarcabil, desigur, dar, după Michael, nu cu totul inexplicabil. Nu avea nevoie să intimideze, să păcălească. Dar asta nu schimba nimic. Găsise un mijloc să obțină bani de la Suzanne şi trebuia să aflu cum. Probabil încercase şi cu alți clienți. Şi, cu soiul de putere psihică pe care o poseda, ar trebui să aibă o influență puternică asupra sufletelor mai slabe.

— Mulțumesc foarte mult. Am pus jos paharul. Totul a fost foarte interesant. Deci, Elisabeth nu este o trişoare, cel puțin în privința asta.

— N-am spus asta. Dar cred că are o anumită aptitudine pentru transferul de gânduri. Nu este ceva obişnuit, dar nici cu totul ieşit din comun. Eşti binevenit să revii cu orice alte probleme ai putea avea. Doar am început... Sunt încă multe aspecte interesante pe care nu le-am atins... Ca să nu mai vorbim despre vrăjitoare şi procesele de vrăjitorie... Apropo, vino şi aruncă o privire la colecția mea... Acele lucruri pentru care pot găsi oricând loc în apartamentul meu.

Ne-am îndreptat spre marea vitrină de sticla şi Michael a aprins luminile de deasupra fiecărui, raft. Erau pline cu obiecte ciudate printre care, pe raftul de jos, o sferă mare de sticlă.

— Ce este asta?

— Un glob de cristal. Prevesteşte viitorul. Dacă te concentrezi poți vedea ce se va întâmpla. Iar dacă ai suficiente puteri poți desluşi chiar ce se întâmplă în clipa aceasta... Oriunde.

— Poți să faci asta?

— Nu, din nefericire nu, mi-a răspuns râzând. Am găsit-o la Paris. Aparținuse unei faimoase doamne din secolul al XVII-lea. Cel puțin aşa pretindea persoana care mi-a vândut-o. Doamna era numită „Madame Voisin”. Celebritatea i s-a tras însă dintr-o altă ocupație: era otrăvitoare pe scară largă.

Data viitoare vom vorbi mai mult despre ea.

Lângă sferă era un băț noduros, ceva ce arăta ca un picior de cioară şi un corn mic de vacă.

— Şi ăstea?

— Acesta este un băț pentru zburat. Iar ăsta un corn pentru unsoare. Au fost ale Lenei din Harkeberga. A zburat pe bățul ăsta la Blakulla... Oricum, acesta este motivul pentru care a fost arsă.

— Blakulla?! Vrei să spui... o vrăjitoare? Dar nu zburau pe mături?

— Nu am văzut niciodată vreuna zburând, aşa că nu ştiu, a răspuns zâmbind, ca un profesor dind lecții unui copil talentat dar ignorat. Nu, un băț ca ăsta era perfect pentru doamnele acelea. Multe dintre ele au declarat că au zburat la Blakulla. Există o insulă mică în strâmtoarea Țalmar, numită Fecioara. Olaus Magnus a scris despre ea acum mult timp. A luat o carte de pe raftul cel mai apropiat şi a început să citească: „Pe acest munte, în anumite perioade ale anului, se spune că vrăjitoarele Nordului se întâlnesc să-şi încerce arta şi semnele. Oricine vine prea târziu la această slujbă a Diavolului este supus la teribile biciuiri". Se spune că aceste sabaturi vrăjitoreşti erau ceva deosebit, a continuat Michael punând cartea înapoi. Cele mai ciudate orgii, desfrâuri şi libertinaj satanic au fost descrise în documente judecătoreşti. E o lectură fascinantă, a spus încetişor.

Ploaia se mai potolise dar încă răpăia în ferestre. Tunetul venea şi pleca şi totul părea că se îngemănează cu condițiile meteorologice: şi biblioteca semiîntunecată, cu literatura ocultă a lumii în ea şi ochii brun-gălbui ai lui Michael privindu-mă amuzați, înregistrându-mi scepticismul şi vitrinele pline de obiecte ciudate.

Pe perete, pe raftul din mijloc, în spatele unor suluri de pergament, erau câteva miniaturi de femei în rochii din secolul al XVII-lea. Le-am privit atent şi deodată am tresărit, uitând de timp şi spațiu, surd la tunetul care doar ce aruncase o găleată de pietre pe acoperişul de deasupra noastră, uitându-l pe Michael, gândindu-mă la nimic altceva decât la picturile din față: trei portrete de femei. Cea din

mijloc mă privea cu un zâmbet uşor amuzat... părul ei negru-corb, fața palidă şi ochii ei verzi, ca de pisică... Era Elisabeth!

— Cine... am îngăimat, înghițind în sec. Cine e asta?

— Sunt trei doamne foarte cunoscute în domeniul lor. Trei foarte talentate femei pe care societatea neînțelegătoare şi ignorantă a timpului le-a numit vrăjitoare. Cea din stânga este marchiza de Brinvilliers, eminenta otrăvitoare. Cea la care te uiți era din Dalarna. A fost arsă pe rug şi se numea Brita Michaelsdotter Ulf sau Ulfva-Brita. Cum ştii, Ulf înseamnă lup.

Un tremur mi-a înconjurat gâtul, ca o mână rece, pentru că, în timp ce priveam pictura Elisabethei, m-am gândit la ceva. Ulf era cuvântul vechi pentru lup... Elisabeth Wolfe. Nu aşa o cheamă?... Femeia cu ciocanul lui Thor...

CAPITOLUL X

Asta-i o prostie, m-am gândit în timp ce tunetul se rostogolea deasupra casei. Stăteam aici, vorbind despre Elisabeth şi calităţile ei de medium, gândindu-mă atât de intens la ea, încât atunci când văd o pictură în semiîntuneric cred că o reprezintă. Am început să înţeleg puterea sugestiei asupra minţii, secretul care se află în spatele celor mai multe fenomene supranaturale.

— Dar această femeie este, în felul ei, considerabil mai interesantă, a spus Michael arătând către o miniatură ce părea să fie copia redusă a unui original mai mare, aproximativ 10/15 centimetri, reprezentând o femeie cu trăsături autoritare, cu nas proeminent, gură senzuală şi ochi întunecaţi... Permite-mi să ţi-o prezint pe Catherine Dashayes, sau între prieteni, La Voisin. Stai jos şi îţi voi povesti despre ea.

Cu o ultimă privire la faţă familiară a Elisabethei Wolfe, m-am aşezat. Michael mi-a mai turnat o porţie substanţială de whisky. Într-adevăr, un gest binevenit: chiar aveam nevoie... Prostesc din partea ta, bătrâne, să-ţi imaginezi astfel de lucruri. Am luat vreo două înghiţituri.

— La Voisin... da. Michael a pus sticla de whisky jos, lângă el. Era o doamnă respectabilă, cu o casă mare pe strada Beauregard, în Paris. Bogată, cu influenţă şi un cerc larg de prieteni. Dar totul s-a sfârşit rapid îşi a fost executată pe 20 februarie 1680... Arsă de vie.

— Era şi ea o... o vrăjitoare?

— Ei, o vrăjitoare... Nu ştiu, m-a întrerupt iritat Michael. Foloseşti termeni atât de brutali. Nu-mi place această expresie. Este asociată cu Blakulla şi Sâmbăta Paştelui. Dar asta este ceva diferit. Complet diferit. A tăcut, privind undeva

în spațiu, departe, dincolo de mine.

— Nu, era pur şi simplu o asasină în masă. Se ocupa de otrăviri, avorturi, „aranjamente” pentru copiii nedoriți şi a făcut avere cu activitățile ei. La proces a declarat că a ars aproape două mii cinci sute de copii în cuptoarele din casa ei şi le-a îngropat resturile în grădină.

— Nu se poate! Două mii cinci sute?

— Nu ştiu. Asta este declarația ei. Dar poți să fii sigur că, chiar dacă a exagerat, au fost numeroase victime inocente, fructele unor paşi greşiți printre aristocrații şi umilii Parisului acelui timp, suficiente pentru ca La Voisin să-şi apere locul în istoria crimei. Dar nu asta este interesant. Otrăvirea şi alte chestii de genul acesta erau treburi obişnuite în acea perioadă. Nu, partea cea mai interesantă a venit mai târziu. După ce fusese deja executată.

Michael s-a ridicat, a tras perdelele şi a deschis ambele ferestre. O briză răcoroasă de noapte a împrospătat încăperea înăbuşitoare. Nori apăsători întunecau cerul până-n depărtare. Ploaia se oprise şi un uşor mormăit către sud confirma că, cel puțin deocamdată, furtuna ne părăsise.

— Când poliția i-a percheziționat casa, în primăvara lui 1680, au găsit în grădină un mic pavilion care nu era cunoscut şi pe care nimeni nu se obosise să-l cerceteze mai îndeaproape. Era o căsuță ciudată. Pereții erau acoperiți cu material negru iar la un capăt al încăperii era un altar. În spatele acestuia era o pânză neagră cu o cruce albă pe ea; pe altar erau sfeşnice negre aşezate pe o țesătură neagră care acoperea o saltea. Toți martorii, inclusiv fiica lui La Voisin au declarat următoarele: La Voisin se asociase cu unii preoți catolici, în special bătrânul abate Guiborg, care fusese implicat în magie neagră. Aceşti preoți oficiau liturghii secrete, dacă pot fi numite aşa. Multe dintre personalitățile de prim rang ale timpului luau parte la ele. Pur şi simpla aveau nevoie de ajutorul „celeilalte lumi” în afacerile lor personale. Cea mai cunoscută a fost nimeni alta decât Doamna de Montespan, amanta lui Ludovic al XIV-lea. Se simțea amenințată de rivalele mai tinere la favorurile regelui. Uită-te la asta!

Michael s-a ridicat şi a luat o carte de pe unul din rafturi.

— În „Vrăjitoria” există o descriere a ceea ce se întâmpla. Abatele Guiborg sacrifica chiar copii, probabil nou-născuți, lăsați în mâinile sigure ale lui La Voisin de tinere mame care doreau să evite scandaluri de diferite feluri.

Michael a pus cartea la loc. Nu aveam chef să ascult şi alte amănunte.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. A reuşit abatele să invoce vreun demon? am încercat să par ironic, dar fără prea mult succes.

— Da, cam aşa s-a întâmplat, după cum declară toți martorii, a spus Michael foarte serios. Doamna de Montespan zăcea goală pe altar, cu genunchii ridicați şi cu capul pe o pernă neagră, ținând două sfeşnice cu lumânări negre în ele. Cei care oficiau purtau odăjdii albe. Ritualul urmărea liturghia catolică iar abatele a chemat doi demoni, Astaroth şi Asmodeus.

— A apărut vreunul din ei?

— Nu există dovezi în sursele accesibile. Dar Doamna de Montespan a reuşit să-şi vadă dorințele îndeplinite, după ce a apelat la serviciile lui La Voisin şi ale abatelui. Mai întâi, şi-a eliminat predecesoarea, pe mai tânăra şi mai frumoasa Doamnă de Vallière, iar mai târziu a reuşit să scape de oricare nouă rivală. Dar, când regele a aflat despre liturghii, a fost exilată într-un conac, la țară. Acest caz este interesant pentru că este primul în care ritualul şi evoluția evenimentelor sunt descrise în amănunt de mai mulți martori.

-— Nu era curios că participau preoți?

— Aşa s-ar putea crede. Dar trebuie să-ți aminteşti că, după moda de atunci, un preot „adevărat” trebuia să fie acolo. Universul era considerat ca fiind format din Dumnezeu şi îngerii lui, care sălăşluiau în cer, şi Diavolul cu echipa lui, cazați mai modest, undeva în adâncul pământului. Favorurile lui Dumnezeu puteau fi obținute prin rugăciuni, în timp ce demonii erau invocați prin forță, prin puterea Domnului. Numai preoții aveau puterea să cheme spiritele „rele”, prin intermediul îngerilor „buni” şi să le oblige să

îndeplinească ce li se cerea.

— Interesant, am comentat, turnându-mi încă un strop de whisky. Dar cum se încadrează vrăjitoarele noastre în acest tablou? Aici nu cred că este vorba de amante regale şi preoți corupți, ca în cazul lui La Voisin.

— Nu spune asta. Ia-l pe Martinus Johannis ca un exemplu. Fusese capelan la Storkyrken, în Stockholm; a fost judecat în 1601. La el acasă au fost găsite scrieri despre magie, iar în actul de acuzare era învinuit că s-ar fi ocupat şi de pregătirea câtorva vrăjitoare. După ce a fost torturat, a fost executat chiar în piața din fața acestei ferestre.

— Nu mai spune!

— Da, din punct de vedere istoric, este foarte interesant. La început biserica catolică era destul de tolerantă. La sinodul de la Paderborn, cândva către sfârşitul secolului al VII-lea, s-a spus că pedeapsa pentru „arderea" unei vrăjitoare ar trebui să fie moartea. Logica pe care se sprijinea această afirmație era destul de modernă şi era bazată pe presupunerea că cineva ar putea fi indus în eroare de diavol şi determinat să gândească că o anumită persoană ar fi o vrăjitoare. Şi asta era rău. Apoi, atitudinile s-au schimbat treptat şi Thomas Aquinus a acceptat existența demonilor şi a vrăjitoarelor. Încă din 1264, prima vrăjitoare era arsă în Franța. Acesta a fost începutul unei epidemii care a condus la condamnarea la moarte a unui număr uriaş de oameni. Există un număr de teorii ştiințifice asupra fundalului şi originilor acestei persecuții care s-a răspândit în toată Europa. Unii au evidențiat că Inchiziția trebuia să găsească obiective noi de combătut după eliminarea ereticilor, pe un fundal general de constante mişcări sociale, epidemii de ciumă şi războaie. De exemplu, Trevor Roper apreciază războaiele ca fenomene şi semne ale tensiunii sociale. Cauze suplimentare erau sărăcia, ignoranța şi incapacitatea bisericii de a umaniza mesajul acestei religii severe.

— Nu era Inchiziția implicată în procesele de vrăjitorie?

— Într-adevăr, chiar foarte mult. Papa Innocențiu al VIII-lea, la sfârşitul secolului al XV-lea, i-a numit pe Henrik Institoris şi Jakob Sprenger ca inchizitori însărcinați cu lupta

împotriva vrăjitoarelor şi i-a învestit cu puteri nemaiîntâlnite până atunci. Oricine li se opunea, era excomunicat, iar împotriva sentințelor lor nu exista recurs. Tot felul de mijloace erau utilizate pentru obținerea mărturisirilor, chiar şi tortura care înainte era rezervată doar celor învinuiți de trădare. Aceşti doi domni au scris un manual despre activitățile lor, numit „Malleus Maleficarum", „Maiul vrăjitoarelor", pe limba noastră. Am un exemplar, dacă doreşti să-l vezi.

— Nu, mulțumesc. Am pescuit câteva bucățele de gheață pe jumătate topite din bolul de sticlă. Poate rămâne unde îi este locul, n-aş mai putea să dorm.

— Dar asta este istorie. Doar nu cumva te temi de stafii?... Uite, aceasta este cartea... „Maiul vrăjitoarelor", era folosită ca un ghid la cele mai multe dintre anchete. Erau utilizate cele mai rafinate forme de tortură, iar cineva care era acuzat de vrăjitorie nu avea nicio şansă să părăsească tribunalul în viață. Fie că mărturisirea îi era smulsă prin tortură, fie acuzatorul aducea atât de mulți martori încât recunoaşterea faptelor de către acuzat devenea inutilă. Iar dacă toate acestea nu mergeau, rămânea judecata apei. Erai aruncat în apă. Dacă pluteai, însemna că diavolul era cel care te susținea, iar dacă te înecai, atunci poate că, într-adevăr, nu te ocupaseşi de vrăjitorie, dar oricum erai mort. Nebunia asta s-a răspândit ca ciuma în toată Europa, chiar şi în America şi se apreciază că au fost executați sute de mii de oameni.

— Nu am ştiut că a avut o răspândire atât de largă.

— Cifra este probabil exagerată, a spus liniştit Michael. Dar numărul victimelor a fost teribil. Într-un district din Germania au rămas doar două persoane. Nimeni nu era în siguranță: bărbați, femei, nici măcar copiii mici.

— În Suedia a fost la fel?

— Nu chiar în totalitate.. Am fost uşor mai moderați, a spus Michael ironic. Numai trei sute de persoane au fost executate aici, începând din Dalarna, în 1668. Dar poți urmări răspândirea geografică în detaliu. Se spunea că „boala" alerga prin țară ca o „hoardă de vagabonzi". Exista ceva adevărat în spatele proceselor: sărăcia şi nevoile, atât

spirituale cât şi materiale, erau mari. Blakulla, despre care am mai vorbit, unde mergeau vrăjitoarele şi se destrăbălau cu Diavolul şi cu echipa lui... acolo era o fermă bogată unde se găseau cantităţi nelimitate de băutură şi alimente. Foloseau şi narcotice, amestecând măselarniţă, merişor spinos şi mătrăgună cu grăsime din corpul copiilor asta ar fi fost formula ideală, găsită în cărţi – dar, de obicei, foloseau untură obişnuită. O astfel de untură era în cornul de grăsime pe care l-ai văzut. Cel de aici, de pe raft, este al Lenei din Harkeberga.

Am privit cu un fior la vitrina de sticlă.

— Cu aceste amestecuri îşi ungeau corpul şi, când călăreau pe băţul zburător, băţul de colo, aveau, evident, un fel de vise ciudate, halucinante. Multe dintre ele credeau probabil că au fost la Blakulla şi s-au însoţit cu însuşi Diavolul. Persecuţiile au continuat până la începutul secolului al XVIII-lea... Dar chiar şi astăzi, după cum ţi-am spus, vrăjitoarele sunt condamnate la moarte... „Nu vei suporta ca o vrăjitoare să trăiască”, se spune în Biblie.

— Da, este o chestie interesantă, am spus gânditor. Mă întreb dacă vreunul din strămoşii mei a fost amestecat în acele procese. Desigur, sunt un vlăstar nenorocit al familiei, din punct de vedere teoretic, vreau să spun. Cei mai mulţi din familie au fost pastori. Dar îmi amintesc vag că, odată, tata mi-a povestit despre stră-stră-străbunicul lui, sau ce stră o fi? Era preot în Dalarna în vremea aceea şi fusese foarte activ; se pare că atât de activ încât acum era interzis să se vorbească despre el. Cel puţin asta era impresia mea.

Michael Groh m-a privit lung. Zâmbea? Era surprins? Nu ştiu. Faţa îi era în umbră. Dar s-a ridicat fără să spună nimic şi s-a dus la bibliotecă. A scos o carte cu legătură verde şi a răsfoit-o, apoi a revenit la masă şi s-a aşezat cu cartea deschisă pe genunchi.

— Ciudat, a spus, privindu-mă din nou. Foarte ciudat. Da, este aici... Iohannes Seb. Homan.

— Seb trebuie să fie Sebastian. Un nume obişnuit în familia noastră.

— Aparent a fost pastor asistent într-o mică parohie din

nordul Dalarnei. Procesele au început în Alvdalen. Dar mă tem că tatăl tău a avut dreptate să păstreze tăcere asupra acestei rude... Pentru că a fost conştiincios, poate prea conştiincios, după modul nostru de a aprecia.

— Vrei să spui că era prea zelos?

— Exact. Cel mai rău dintre toți. Intolerant, fanatic şi fără milă. Dar asta e. Toți avem schelete în dulapurile familiei. Să închinăm pentru trecut!

Am băut dar trebuie să admit că whiskyul nu mai avea un gust deosebit de bun. În niciun caz nu era vina mea că bătrânul Iohannes fusese atât de zelos cu rugurile, dar totul părea oribil, cel puțin în seara aceea, în biblioteca slab luminată.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că lucrurile astea au trecut, am spus. Superstiții şi vrăjitorie.

— Crezi asta? mi-a răspuns Michael zâmbind. Nu ai văzut horoscoapele din ziare? Chiar şi ziarul de seară al stângii are o astfel de rubrică. Ştii că în Statele Unite există 1 200 de publicații care tipăresc horoscoape şi că ghicitorii din Franța realizează venituri mai mari decât multe din marile industrii? Asociații pentru adorarea diavolului apar ca ciupercile în America! Acolo şi vânzarea de accesorii a devenit o mare industrie. Ştiai că Anton Scandor la Vey a fondat şi conduce „Biserica lui Satan" în San Francisco? Aş putea continua mult timp să-ți dau exemple... Manson... Ți-l aminteşti? A fost în spatele asasinării lui Sharon Tate şi a altor zece persoane. Avea un „harem" de vrăjitoare şi declara că el însuşi era Diavolul.

— Totul sună oribil. De ce toate astea? Mie mi se pare copilăresc.

— Probabil că ai dreptate. Cea mai mare parte este doar un fel de joacă. Dar e un joc periculos pentru că în spatele lui cel mai adesea sunt drogurile. De asemenea, un fel de dorință perversă pentru neobişnuit. Oamenii sunt atraşi deoarece jocul ăsta conduce în mod frecvent la acte sexuale în grup, la droguri şi blasfemie. N-are nicio legătură cu adevărata adorare a diavolului.

— Cu atât mai bine, poate.

— Da, s-ar putea spune aşa. Personal, cred că este un semn de dezintegrare. Roma, ca şi alte imperii dispărute, era plină de astfel de locuri în perioada ei de declin.

— Ei bine, am spus, ridicându-mă. Te-am plictisit destul. Tot ce am aflat a fost foarte interesant şi realizez că „vrăjitoarea" mea este de un soi destul de inocent. Din partea mea poate practica magia cât doreşte, atâta timp cât nu subtilizează banii Unor fiinţe inocente.

— Uite, m-a oprit Michael, eşti interesat în lucruri vechi şi istorice. Aici este ceva cu adevărat unic.

A tras o cutie din vitrina luminată. Am încercat: să evit s-o privesc pe Elisabeth, miniatura Brittei Michaelsdotter Ulf, dar nu am reuşit. Destul de ciudat, nu mai era la fel de vie ca înainte. Câteva pahare, tunetele, noaptea târzie şi, bineînţeles, sugestia. Evident, nu trebuia prea mult pentru a face pe cineva să-şi imagineze tot felul de năzbâtii.

— Ai auzit de Paracelsus? a întrebat Michael, îndreptându-şi privirea spire mine.

— A fost un savant vestit, nu-i aşa? Cândva, pe la sfârşitul Evului Mediu.

— Aşa e. Era interesat de medicină, ca şi de ocultism. A fost numit părintele medicinii moderne... A fost, cu siguranţă, un fel de bunic... Oricum, întâmplarea a făcut să-l însoţească pe regele danez Kristian în timpul invaziei Suediei. A participat la baia de sânge din Stockholm, acolo jos în piaţa Stor. Se spune că, într-un fel sau altul, ar fi intrat în posesia, săbii călăului şi că o preţuia foarte mult. Se credea că aceasta avea puteri extraordinare, pentru că fusese instrumentul uciderii a optzeci şi două de persoane. Dacă priveşti în această cutie...

A tăcut şi a făcut un pas înapoi. M-am aplecat şi am privit în cutie. O sabie lungă, solidă, zăcea pe catifeaua albastru-închis. Lama lată de metal strălucea argintiu în lumina lămpii, iar mânerul neornamentat, pentru două mâini, părea din secolul ai XVI-lea.

— Frumos, am spus domol, lingându-mi buzele. Cu adevărat frumos.

Michael a zâmbit.

— Poți afirma cu toată încrederea. Aceasta este sabia. Sabia călăului...

— Ce? Sabia care a produs baia de sânge din Stockholm? Chiar sabia călăului?!... Nu, ştii tu multe despre vrăjitoare şi satanişti, dar asta... asta este...

Am tăcut, privind fascinat la nemiloasa lamă strălucitoare.

— E cu adevărat, straniu, a spus Michael. Optzeci şi doi de oameni executați chiar aici jos, lângă fântână. Acelaşi număr ca şi pietrele de la Stonehenge. Ştiai asta?

— Nu.

— Da, optzeci şi două. Este un monument ciudat la Stonehenge, construit în aşa fel încât, acum mai multe mii de ani, servea la prezicerea eclipselor de soare şi lună. Era un loc sfânt al lumii, al zeilor lumii: Hera, Artemis, Luna, Selena, Thot. Aş putea să continui. Crezi că luna este cel mai vechi zeu al nostru? A zâmbit în lumina puțină.

— Habar n-am, am spus privind sabia... Dar este... este cu adevărat?

— Bineînțeles că nu, a spus Michael zâmbind din nou. Desigur că nu este adevărata sabie a călăului. Doar o copie. N-ar fi putut fi altceva, nu-i aşa?

M-a însoțit până la uşă.

CAPITOLUL XI

Fusese o seară mai degrabă sinistră, m-am gândit în timp ce am luat cartea de telefon, am răsfoit-o şi am găsit numărul Institutului Transfilozofic. Da, petrecusem o seară cel puțin ciudată în casa prietenului meu. Deşi „prieten", poate că era puțin cam exagerat. Dar fusese foarte amabil, iar informațiile pe care le primisem mai mult decât interesante. Desigur, întunericul şi furtuna contribuiseră şi ele, la fel ca şi nenumăratele pahare de whisky. Dacă conversația s-ar fi desfăşurat pe lumină. În plină zi, nu mi s-ar mai fi părut că acolo, pe perete, spânzura portretul Elisabethei Wolfe şi n-aş fi crezut povestea despre sabia călăului. Dar la acea oră a stafiilor şi în timpul unei furtuni... Am găsit numărul şi arătătorul meu l-a format conştiincios.

— Bună dimineața. Era vocea lui Georg, Georg rivalul meu de la licitație, oricare-i era numele de familie... Mă bucur că data trecută vi s-a părut interesant. Sunteți binevenit că continuați căutarea luminii... domnule Homan. Corect, nu-i aşa? Îmi pare rău dacă vă punem în încurcătură, dar suntem obişnuiți ca oamenii să nu-şi dea adevăratele nume la prima vizită. Înțelegem şi respectăm dorința lor. Dar acum, că veți continua să ne frecventați, putem spune domnul Homan în loc de Lundberg?

— Desigur, am acceptat. Părea puțin prostesc să fii prins folosind un nume fals, să navighezi sub un pavilion de circumstanță şi să fii descoperit. Natural că nu am nimic împotrivă. La început nu am ştiut prea mult despre toate acestea, aşa că am aşteptat un timp înainte să mă prezint. Dar cum de-mi cunoaşteți numele?

— Ne-am mai întâlnit. Nu vă amintiți? La licitația aceea de la țară. Cineva de acolo mi-a spus cum vă numiți şi că

sunteți negustor de antichități. La început am crezut că acesta era motivul pentru care ați licitat pentru carte. Dar acum, când v-ați alăturat nouă, îmi dau seama de ce... Sunteți binevenit diseară, la ora opt, în același loc.

— Există şi alte locuri de întâlnire?

— Da, ne întâlnim şi în alte locuri... în grupuri restrânse. Atunci vă vom vedea diseară, domnule Roman.

M-am aşezat gânditor, păstrând receptorul în mână pentru un timp, înainte de a-l pune în furcă. Imaginația mea era de vină sau glasul domnului Georg avusese o nuanță batjocoritoare, uşor superioară?! Ca şi cum ştiuse exact ce am vrut, de ce venisem! Se mărturisise Suzanne? Îi povestise că tatăl ei mă rugase să mă asigur că nu o înşela nimeni? Dar Georg era, cu siguranță, ultima persoană în care ar fi avut încredere! Doar, încercase să o ucidă?!

După o zi agitată, una bună, pentru că reuşisem să acumulez încasările unei zile de vârf, în ciuda penuriei de turişti. Am plecat spre strada Riddar, proaspăt duşat şi bărbierit, după o cină uşoară, stropită din belşug cu apă de la gheață.

Când am intrat în cameră, Suzanne a privit în altă parte. E încă supărată, m-am gândit, ceea ce mi se părea de înțeles. În afara câtorva fețe noi, i-am recunoscut aproape pe toți. Tânărul palid care lucra într-o bancă. Se numea Bergsten. Per Bergsten... Şi chirurgul... Bertil Lofberg. Apoi doamna prietenoasă care-şi pierduse fiica într-un accident de maşină şi încerca să ia legătura cu ea prin intermediul Elisabethei... Se numea Astrid Strand, nu-i aşa? Zece sau cincisprezece persoane... Dacă toți contribuiau în același mod ca Suzanne, chestia asta trebuie să fie o afacere profitabilă.

Uşa spre camera interioară s-a deschis şi am intrat în aceeaşi muzică ciudată, ca de vis, urcând şi coborând în armonii sfărâmate. Candelabrele de argint cu trei brațe de pe masă erau aprinse. Ne-am aşezat. Câteva minute mai târziu Elisabeth a traversat în tăcere camera, s-a aşezat şi a rămas tăcută atât de mult încât am început să pierd orice noțiune de timp şi spațiu. Asta era o chestie deliberată, m-am gândit, încercând să par cinic. Întunericul, muzica şi aşteptarea

ascut simțurile şi ne fac mai receptivi.

A început să vorbească, lent şi monoton, ca şi cum n-ar fi vorbit ea, ci altcineva din afara ei, de departe. Deodată, am avut senzația că un curent înghețat mătura încăperea înăbuşitoare. Era doar imaginația mea? Ca şi cum ai fi coborât într-o pivniță rece, în plină zi fierbinte de vară. O suflare înghețată şi umedă gonea prin încăpere.

M-am uitat la ceilalți dar nimeni nu părea să fi băgat ceva de seamă. Priveau toți încordați la Elisabeth, ascultându-i vocea monotonă. Umbrele veneau şi plecau în lumina lumânărilor pâlpâitoare.

— Nu pot vedea clar, spunea ea. Este dificil... un obstacol, ca un perete... Sunt gânduri rele. Rea voință. Dar simt... văd...

Apoi a tăcut. Cineva şi-a dres nervos glasul. De data asta nu purta un văl, dar avea o rochie neagră şi era chiar mai palidă decât îmi aminteam eu. Poate că era jocul de lumini şi umbre care dădea acest efect!

— Cineva ne doreşte răul, a continuat cu dificultate. Cuvintele ieşeau sacadat, uşor bâlbâite... Dar văd că soseşte. Vine cineva. Înconjoară... îl înconjoară, îl ia cu el. Văd pe cineva zăcând cu fața în jos la o răscruce... Nu reuşesc să desluşesc cine este, dar pot vedea cine vine... este... este... Moartea care vine. Moartea!

S-a prăbuşit pe masă, aparent complet epuizată.

Ne-am ridicat în tăcere şi am ieşit. Încercau să mă sperie? m-am întrebat. Acum ştiau cine sunt şi cum mă numesc. Sigur că Suzanne îi spusese Elisabethei. Ei ştiu că încerc să aflu ce s-a întâmplat cu banii ei. Încearcă să mă înspăimânte cu aceste bazaconii despre moarte şi răscruci? Mi se părea simptomatic că vorbise de un bărbat, zăcând cu fața în jos. Poate erau mai mulți care trebuiau înspăimântați. Poate contribuțiile nu veneau cu viteza dorită?!

N-aveam chef să mă conversez cu Suzanne, aşa că m-am mulțumit să privesc cum fusta ei de bumbac dispărea pe uşă. Mai bine să aştept un timp, să adun probe şi să nu o hărțuiesc.

Când am ieşit m-am izbit în pragul uşii de Per Bergsten,

tânărul palid.

— Pe joi, s-a adresat către cineva din cameră.

I s-a răspuns. N-am desluşit cuvintele pentru că eram pe cale de a ieşi, dar o voce joasă a spus ceva şi un cuvânt m-a frapat. Poate l-am reținut pentru că avea o rezonanță ciudată. „Coven", am auzit venind din cameră, aproape ca o şoaptă... „Coven"! Ce era asta?... Dar poate auzisem greşit.

Timpul frumos a continuat, un val de căldură plutea peste Stockholm, zi după zi de soare fierbinte, înăbuşitor, de aer neclintit şi niciun cumpărător în magazinul meu. Sâmbătă dimineață ajunsesem la capătul răbdărilor. Voi închide astăzi, m-am decis, căutându-mi costumul de baie care aiț fi trebuit să fie în vreuna din valizele de vacanță, încă nedesfăcute.

— Vom merge să ne scăldăm, i-am spus lui Cleo care nu părea interesată. Luăm maşina şi nu ne oprim până la mare. La Baltica. Acolo, ori luăm un vaporaş către o insulă, ori mergem cu maşina pe coastă. Dar nu e nevoie să mergi cu mine, pentru că ştiu ce crezi tu despre o baie în mare.

Zis şi făcut. Am pregătit ceva de mâncare şi am făcut cafea. Mi-am găsit slipul şi tocmai îi lăsam mâncare lui Cleo, când: a sunat telefonul.

Era Suzanne.

— Johan, trebuie să vorbesc cu tine.

— Ai noroc, tocmai mă pregăteam să plec.

— Încotro?

— Oriunde pot să înot şi să respir puțin aer curat.

— Johan, s-a întâmplat ceva îngrozitor. Şi-a tras răsuflarea... E...

— Ce? Calmează-te! Ia-o încet. Spune-mi!

— Per. Per Bergsten. A... a murit. Călcat de o maşină.

— Doamne Sfinte! Băiatul acela palid care lucra într-o bancă?

— Da, vineri dimineață devreme. Se pare că pleca undeva, la țară. La câteva mile de Stockholm ceva i s-a stricat la maşină, a oprit şi a coborât să vadă unde-i defecțiunea. Din spate a venit altă maşină care, pur şi simplu, a trecut peste el. Şoferul n-a oprit, poliția crede că era beat. Habar n-au

cine a fost.

„E Moartea care vine”. Se întâmplase exact cum spusese Elisabeth. Am simțit din nou acel fior în ceafă. Doar câteva zile trecuseră de la şedința aceea în care ne spusese că cineva îi dorea răul. Acel cineva era mort. Şi eu care crezusem că totul fusese o înscenare ea să mă sperie, să mă oprească din încercările mele de a descâlci situația financiară a Suzannei.

— Ce îngrozitor, am spus neconvingător. Teribil. Nu-l cunoşteam, dar... Era atât de tânăr.

— Îmi plăcea, era un băiat deosebit de drăguț... Tot ce s-a întâmplat mi se pare un coşmar îngrozitor... Atât de inexplicabil... N-am putea merge acolo?

— Să mergem acolo? Unde?

— La locul unde s-a întâmplat... Aş dori foarte mult să... să pun nişte flori... Cred că-i o prostie clar...

— Deloc. Voi fi la tine într-un sfert de oră.

Mă aştepta pe trotuar, când mi-am făcut apari, ția în bătrâna mea camionetă Opel, care este pe cât de urâtă pe atât de practică pentru oricine are de cărat mobile de la licitație sau de adus scrinuri în Ostermalm.

— Bună, m-a salutat timid.

Arăta ca după un somn prea scurt şi era mai palidă decât ultima dată. O paloare accentuată de bluza şi fusta albă. Biata de ea, se simțea probabil mizerabil. Evident, relațiile ei cu Per Bergsten fuseseră destul de apropiate.

— N-am fost logodiți sau ceva de genul ăsta, mi-a spus în timp ce ne țeseam drumul printre străduțele, adeseori blocate, din Ostermalm către şoseaua Uppsala. Dar era atât de bun şi de blând. Adeseori, când viața mi se părea dificilă, mă ajuta. Aveam aceleaşi interese. Ne întâlneam chiar destul de des.

— Înțeleg... Un eveniment ca acesta pare greu de înțeles şi acceptat. Mai ales când li se întâmplă unor tineri. Apropo, unde mergem? Mi-ai spus doar că pe şoseaua Uppsala.

— Ah, îmi pare rău. La o biserică mică numită Frosvi. E în drumul spre Enkoping. Sau, mai degrabă, spre Sigtuna. O iei spre Sigtuna şi după o bucată de drum coteşti spre Frosvi.

— Frosvi?! Apropo, ştii ce înseamnă asta?

— Nu.

— Loc de sacrificiu. Frey era unul din zeii nordici. Frosvi înseamnă pur şi simplu locul de sacrificiu al lui Frey. Era zeul fertilității. Iar echivalentul lui feminin se numea Freya. Călătorea uneori într-un car tras de un echipaj de pisici.

M-am oprit. Cine-mi spusese asta? Elisabeth. În ziua aceea, la licitație, când vorbisem cu ea lângă maşina neagră. Elisabeth! Da...

— Desigur, este ciudat, am continuat în timp ce depăşeam un camion. Îți aminteşti ultima şedință când Elisabeth a spus că cineva urma să moară... Este oribil, nu-i aşa? Vreau să spun că Per...

— M-am gândit la asta. Dar nu cred că era vorba de el. La urma urmei o mulțime de oameni mor în fiecare zi... chiar şi în accidente rutiere.

Am rămas tăcuți în timp ce maşina aluneca prin peisajul luxuriant, iar nori negri-albăstrui începeau să se ridice deasupra orizontului. Soarele strălucea şi o ciocârlie îşi lansa trilurile deasupra unei pajişti, unde câteva vaci rumegau absente în jurul unui bazin vechi de apă, înconjurat de blocuri albe de sare care zăceau ca zarurile pe o masă de joc.

Apoi a apărut placa cu „Biserica Frosvi" şi am întors pe un drum îngust, cu pietriş. După câțiva kilometri a apărut deasupra frunzişului verde al copacilor un turn alb cu acoperiş metalic: biserica Frosvi.

În jurul bisericii era un zid jos, de piatră, acoperit cu verdeață. Am oprit maşina lângă zid şi am coborât. Era linişte, doar câteva păsări ciripeau în tufişurile din cimitir, iar în depărtare se auzea mormăitul unui tractor. Ceva mai departe, chiar în fața bisericii, era un drum de țară care o cotea spre stânga. Probabil că s-a întâmplat undeva, pe aici, m-am gândit. De partea cealaltă a zidului se auzeau apropiindu-se paşi. Un bărbat mai în vârstă împingea o roabă cu două stropitori mari, sub care scrâşnea pietrişul.

— Bună-dimineața, l-am salutat. Ce biserică frumoasă aveți!

— Da, adevărat; s-a oprit şi şi-ă ridicat puțin boneta

pentru a se răcori. Au reconstruit-o acum trei sute de ani. Dar aici a existat o biserică încă din secolul al XII-lea. Şi înainte, de asta fusese alta.

— Înainte de secolul al XII-lea? E o eternitate de atunci.

— Da şi în zilele acelea nu se cântau psalmi. Nu, era un loc de cult, cum zic ei. Un pic mai sus, pe deal. Pentru zeii cei vechi. Dacă vreți să aruncați o privire la biserică eu nu am nimic împotrivă. Uşa este deschisă. Şi picturile vechi sunt încă acolo, la capătul dinspre altar. Aceea este partea cea mai veche.

— Mulțumesc. Mai întâi aş vrea să te întreb ceva. Am înțeles că ieri dimineață a fost un accident aici.

— Da, un biet tânăr a fost călcat de o maşină. Iar cel care a făcut-o a fugit. Un şofer beat, zice poliția. Ca întotdeauna. Beat, dar a reuşit s-o şteargă. S-a întâmplat chiar aici, la colțul de colo.

A dat din cap spre o casă albă, joasă, pe cealaltă parte a drumului.

— Vedeți, mă sculasem devreme. Aşa e când îmbătrâneşti. Doar ce făceam cafeaua când am auzit o maşină vuind pe drum. Am privit afară dar trecuse deja. În schimb, băiatul acela zăcea în drum. Chiar la colț. Şi maşina lui era un pic mai departe. Poate că venea spre casa mea să telefoneze.

— Cum... cum zăcea?

— Cum zăcea?!

— Când l-ai găsit.

— Cu fața în jos ca şi cum ar fi fost lovit din spate şi ar fi căzut înainte.

Cu fața în jos! Exact cum spusese Elisabeth. Am simțit o amețeală, probabil din cauza căldurii, căldură toridă de vară.

— Ei, oricum, nu este o răscruce, am spus cu voce înceată, încercând să-mi adun gândurile.

— Răscruce?! Nu, asta nu-i o răscruce. M-a privit lung şi m-am gândit că, probabil, mă crede puțin deranjat mintal. Nu, nu e o răscruce dar cândva, demult, a fost un drum aici. Astăzi nu-l mai foloseşte nimeni. Acolo era vechea biserică. Drumul începea aici. Mai târziu au construit cimitirul de-a curmezişul lui. Se pare că un preot din secolul al XVII-lea a

făcut-o, când erau procesele vrăjitoarelor şi toate ororile acelea. Se zice că drumul era folosit de vrăjitoare ca să ajungă la pădure, la izvor. Atunci au pus cimitirul de-a curmezişul drumului... Aşa că, de fapt, este o răscruce... Ei, am să cam plec acum. Trebuie să îngrijesc mormintele şi apoi să mă duc până la Sigtuna, să fac nişte cumpărături. E sâmbătă, nu-i aşa? a continuat, făcându-ne cu ochiul. Magazinele închid devreme. Şi trebuie să mă duc să-mi cumpăr picătura mea de, ştiți dumneavoastră ce, nu-i aşa? A zâmbit din nou şi ne-a mai aruncat un clipit conspirativ. Apoi s-a urnit cu greu, împingându-şi roaba.

Rămăsesem cu privirea pierdută în gol. Răscrucea asta umpluse paharul. Elisabeth văzuse pe cineva zăcând mort, cu fața în jos, la o răscruce. Totul se potrivea, mult prea bine. Nu putea fi chiar întâmplare.

Am privit-o pe Suzanne.

— Exact cum a spus Elisabeth, a şoptit. Acum poate că înțelegi. Elisabeth nu este o persoană obişnuită. Există forțe pe care nu le putem înțelege. Nu vezi că este mai mult decât o activitate socială oarecare, cum ai crezut înainte?

Am încuviințat.

— Îmi dau seama că nu este o activitate socială. Dar nu sunt total convins că este telepatie şi clarviziune, că Elisabeth poate vedea în viitor şi prezice ce se va întâmpla. Este prea simplu.

— Vrei să spui că a fost ceva deliberat? Că cineva l-a omorât pe Per?

— Nu ştiu. Dar voi afla. Totul este mai degrabă ciudat şi prea se potrivesc de minune răscrucea, moartea subită...

— Dar, de ce? m-a întrerupt Suzanne. Nu cred că există cineva pe lumea asta care ar fi vrut să-l omoare pe Per, liniştit, retras şi conştiincios cum era. Telepatia şi transferul gândurilor erau marea lui pasiune. Vrei să spui că Elisabeth l-a ademenit aici. În faptul dimineții, ca să treacă cu maşina peste el? Şi să-l abandoneze la o răscruce? Nu cred... Imposibil... Gândeşte-te la tine! La tine şi la tatăl tău. Ce a spus Elisabeth despre tine.

— Ştiau cine sunt, am răspuns. Ştiau, deja, de la licitație.

Acolo au aflat tot felul de lucruri despre mine. M-am născut acolo şi toți îi cunoşteau pe părinții mei. Tata era pastor şi ştii cum este într-o parohie mică. Nu neg că Elisabeth are o anumită capacitate de a intui ce gândesc alții dar de aici până la a prezice că oamenii vor muri într-un anumit loc, într-un anumit moment, este puțin cam mult decât pot eu să înghit.

— Nu vom şti niciodată, a spus ea potolită.

Şi-a deschis poşeta şi a scos un buchețel mic de lăcrămioare, înfăşurat în hârtie umedă şi staniol, un buchet mic, palid, la fel de palid ca şi ea. A mers încet în lungul drumului, s-a oprit la cotitură şi s-a aplecat, aşezând buchetul pe marginea drumului; a rămas o clipă nemişcată; apoi s-a întors. Buchetul mic zăcea pe pietriş; o să se ofilească şi o să fie strivit de maşini, exact cum fusese Per.

— Vino, am îndemnat-o, punându-i un braț protector în jurul umerilor. Intrăm în biserică, să medităm câteva clipe. Acolo este linişte şi răcoare şi doar am fost invitați de prietenul nostru, paracliserul.

Am urcat treptele tocite de piatră şi am intrat, prin arcadă, în întunericul răcoros. Nu sunt deosebit de religios, dar simt întotdeauna aceeaşi linişte şi pace de câte ori intru într-o biserică, mai ales când sunt singur. Uneori doar intru şi mă aşez, închizând ochii şi stând în liniştea răcoroasă. Alteori mă învârt împrejur, privind tripticul, operele de artă, amvonul, candelabrele. În meseria mea este important să faci asta din când în când ca şi mersul prin muzee, pentru a vedea şi simți lucrurile vechi, frumoase, să poți pipăi suprafețele cu vârful degetelor şi să-ți împrospătezi cunoştințele. Dar biserica este mai vie. Obiectele nu sunt doar puse acolo şi catalogate, ci fac parte dintr-un întreg.

Capătul dinspre altar era partea cea mai veche a bisericii şi rămăsese neatins după reconstruire iar picturile de pe tavan nu fuseseră stricate de puriştii secolului al XIX-lea şi de varul lor.

— E oribil, a spus. Suzanne şi am fost de acord.

Pictura de pe tavan reprezenta un diavol păros, cu copite despicate, care împingea cu un trident o femeie. Fața ii era

răsucită într-un rânjet pofticios. Împrejur mişuna un cârd de mici demoni, urmărind sufletele păcătoase. Fața diavolului era pictată într-un mod extrem de natural iar ochii lui, injectați cu sânge, priveau în jos, la noi.

Ne-am îndreptat către intrare şi am stat un timp în stranele dure, cenuşii-verzui.

Nu am spus nimic, lăsând-o pe Suzanne singură cu durerea ei. Am rămas acolo cinci minute, poate zece. Apoi am auzit paşi pe interval şi prietenul nostru, paracliserul, şi-a făcut apariția. A zâmbit, cerându-ne iertare.

— Trebuie să arunc câte o privire. Să verific. Pastorul a spus că vizitatorii nu trebuie lăsați singuri tot timpul. Aici s-au petrecut o groază de lucruri ciudate.

— Serios?! A fost furată argintăria bisericii?!

— Nu, nu asta. A privit în jur ca şi cum ar fi vrut să se convingă că suntem singuri... Vinul de împărtăşanie, înțelegeți!

— Beţivanul local, am spus, într-o încercare de glumă.

M-a privit grav.

— Nu, nu e chiar aşa simplu. Şi nici elevii n-au făcut-o... Se fură şi prescuri... Şi ce-or face cu ele? aş vrea să ştiu... Apoi, vandalii din cimitir. Dar asta este o chestie mai obişnuită. Ar putea fi puştanii care-şi călăresc motoretele peste morminte... Nu ştiu... Dar de ce o vrea cineva să fure prescură, chiar nu înțeleg!

— Pare într-adevăr ciudat. Dar acum trebuie să ne întoarcem la Stockholm. Multe mulțumiri.

Am mers prin biserică, peste lespezile uzate de piatră, printre petele de lumină reflectate de vitraliile multicolore aflate în bătaia soarelui de vară. Un cârd de peştişori verzi, roşii şi albaştri plutind pe o mare de piatră întunecată.

Afară, în verandă, erau două portrete. Am privit la unul şi m-am oprit: o față ciudat de familiară, o pereche de ochi fermi, de culoare închisă, i-a întâlnit pe ai mei. În partea de jos a ramei era o mică etichetă: „Iohannes Seb. Homan, pastorul parohiei, 1690–1702”.

Paracliserul a venit în spatele meu.

— Oh, da! Asta a fost o figură deosebită. Se zice că era cel

mai sever dintre toți, în vremurile de demult, când ardeau vrăjitoare. Cred că a venit din Dalarna. El a fost cel care a închis drumul spre izvorul sfânt... cel care a desființat răscrucea.

CAPITOLUL XII

Ploua – o ploaie măruntă, îndesată. Pământul din jurul mormintelor era mocirlos. Coroanele mortuare se udaseră iar cerneala literelor de pe unele panglici începuse să se scurgă pe mătasea udă.

Nu veniseră mulți. Per Bergsten fusese, evident, un solitar, singur în viață şi singur în moarte. O mână de rude şi prieteni, în negru, aşezați în semicerc; cu un pas înaintea celorlalți era mama lui, cu văl şi pardesiu negre. Apoi câțiva colegi de serviciu, Suzanne şi cu mine. Şi preotul. Asta era tot.

Ne-am îndreptat încet pe cărările proaspăt greblate, pe lângă mormintele bine îngrijite, cu stropii picurând din copaci şi tufişuri şi curgându-ne în jos, pe gât.

Înmormântările sunt totdeauna deprimante iar cea a lui Per Bergsten nu era o excepție. Tânăr, cu un viitor ce părea plin de promisiuni, unicul copil al mamei sale. Şi apoi, o întoarcere a destinului, o neşansă oarbă, fără sens. Dacă maşina lui n-ar fi rămas în pană lângă biserica Frosvi, dacă nu ar fi coborât şi dacă cealaltă maşină nu s-ar fi întâmplat să treacă în acea clipă, dacă şoferul n-ar fi fost beat, dacă...

— Poate că e mai bine, a spus Suzanne în timp ce urcam în maşină.

— Ce este mai bine?

Am încercat să pornesc maşina fără alt răspuns decât geamătul astmatic al demarorului. Blestemata asta de umezeală care nu le prieşte maşinilor vechi.

— Vreau să spun, Peter. Că el... a plecat aşa.

Debutul conversației noastre mi s-a părut cel puțin ciudat. M-am simțit destul de tulburat în numele lui Per Bergsten.

— Nu, nu mă înțelegeți greşit. Dar n-a fost în stare să lupte cu greutățile. Mi-a vorbit de curând şi mi-a spus că nu ar mai putea continua. Dar, după ce s-a întâmplat, probabil că nimeni nu va şti vreodată. Oricum, nu mama lui. Şi cred că asta ar însemna mult pentru el.

— Poate vrei să-mi explici despre ce vorbeşti şi să încetezi cu aluziile astea obscure, am spus întrerupând contactul. O scurtă pauză era binevenită pentru baterie.

— A delapidat bani, mi-a răspuns blând Suzanne privind la ploaia ce se scurgea pe parbriz. Avea o funcție de răspundere în secția administrativă, ajuta clienții să cumpere şi să vândă acțiuni. Printre ei era o doamnă în vârstă, foarte bogată, cu o mulțime de acțiuni. Nimeni nu a remarcat când Per a vândut câteva. Dar bătrâna nu îi solicitase să vândă şi nici nu-i dăduse vreo procură pentru asta. I-a falsificat semnătura.

— A fost descoperit?

— Nu. A pus la loc totul sau era pe cale să o facă. I-am împrumutat şi eu nişte bani.

— Să acopere suma delapidată?

— N-a fost nicio delapidare. El doar... el a vândut acțiuni ca să cumpere altele când prețul lor era în scădere. Apoi urma să vândă al doilea grup de acțiuni şi s-o ramburseze pe bătrână, câştigând şi el, în acelaşi timp, o mulțime de bani. Nu a vrut să facă nimic necinstit.

— Dar al doilea grup de acțiuni nu a crescut! Asta-i o poveste veche, veche.

— Nu-i nimic de râs.

— Nu, dar spun lucrurilor pe nume. Dacă a aranjat totul şi tu i-ai împrumutat banii, atunci nu mai avea nicio problemă, nu-i aşa?

— Ce-i de la bancă au aflat. Sau erau pe cale să afle. Oricum, aşa credea el. Şi când este vorba de delapidare, n-are nicio importanță, chiar dacă pui banii la loc. Eşti terminat. Chiar dacă banca nu informa poliția, nu mai avea niciun viitor. Cine ar angaja un funcționar de bancă care a manevrat fondurile clienților fără consimțământul lor?

— Trebuia să se gândească înainte la asta, i-am spus sec.

— Dar nu s-a gândit că face vreun rău. Bătrâna era acolo cu toate milioanele ei. Capital neatins, care nu produce nimic. A vrut să-i crească valoarea.

— Bine gândit, dar bătrâna trebuia informată. Per ți-a vorbit de curând despre asta.

— Da. Era disperat. Mi-era frică că ar putea să se sinucidă.

M-am gândit că din cauza asta era atât de palid şi tras la față, în puținele ocazii când îl întâlnisem.

— Dar nu a fost necesar, a continuat ea. La asta m-am referit când am spus că poate e mai bine. Acum nimeni nu va afla. Banca va păstra tăcerea. Nu-i o reclamă prea grozavă să se afle că angajații lor delapidează banii clienților.

— Dar banii tăi s-au dus.

— O, banii! Ce contează!? Nimic altceva n-are importanță pentru tine. Totul se reduce la bani. Eşti exact ca părinții mei. Nu-mi pasă de bani. Nu mi-au adus decât necazuri.

— Uşor de zis pentru tine, am mormăit, încercând din nou demarorul, de data aceasta cu succes. Motorul a pornit şi am accelerat prelung ca să-mi păstrez avantajul. Uşor de zis pentru tine. Uşor pentru cine are o groază de bani în bancă. Atunci nu ți-e greu.

— Îmi pare rău. Nu asta am vrut să spun. Doar că... a tăcut.

Am ieşit cu spatele din parcare, am oprit să las să treacă maşina lungă şi neagră care transportase sicriul, apoi am plecat.

— Atitudinea ta este corectă, am spus, bâjbâind cu o mână după centură. Dar trebuie să ai grijă să nu profite alții pentru a-şi căptuşi cuibul cu pene pe cheltuiala ta... Oricum, Per nu s-a sinucis.

— De ce eşti atât de sigur?

— Nimeni nu se poate călca singur cu maşina.

— Dar poți alerga pe stradă în fața uneia.

— Este adevărat. Dar eu nu cred că un candidat la sinucidere ar încerca-o pentru că este o metodă a naibii de nesigură. Şoferul poate să te ocolească sau să frâneze, ca să nu mai vorbim de cea mai infectă posibilitate, să te

accidenteze şi să rămâi un invalid pentru tot restul vieţii... Mă întreb că căuta Per prin locurile acelea? De ce alesese drumeagurile de lângă biserica Frosvi pentru o plimbare atât de matinală? Ai vreo idee?

— Nu.

Am oprit la un stop, în spatele unui autobus care ne-a îmbâcsit cu un fum puturos,

— Acum îmi amintesc, am spus, întorcându-mă spre Suzanne. Data trecută, când am plecat de la şedinţă, sau cum vrei să-i spui, cred că era marţi, nu?... Per vorbea cu cineva din cameră. Eram în hol, gata să plec. Iar el a spus „joi". Altcineva a răspuns, ceva ce n-am auzit. Am desluşit doar un cuvânt.: „coven". Ce-i asta?

Suzanne m-a privit ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, ca şi cum era gata să-mi povestească ceva important. Dar apoi s-a răzgândit, şi-a scos portţigaretul şi a aprins o ţigară.

— Habar n-am, a răspuns, lăsând chibritul să cadă în stradă prin geamul întredeschis. Probabil ai înţeles greşit.

— Poate, am acceptat, plecând după autobuz când stopul s-a schimbat pe verde. Dar lăsând asta la o parte, Per trebuia să facă ceva deosebit joi seara. Ceva în legătură cu Elisabeth sau cu altcineva care participase la şedinţă.

— Nu ştiu. Habar n-am, dar ar putea fi şi altă explicaţie. Până la urmă s-a decis să se sinucidă. S-a suit la volanul maşinii şi a plecat, noaptea. Poate şi-a imaginat scenariul unui accident gândindu-se că, dacă i-ar reuşi, nimeni n-ar suspecta o sinucidere. E altceva decât pastile sau pistoale. Atunci fiecare s-ar fi întrebat de ce a făcut-o şi banca ar fi fost obligată să-i verifice conturile iar oamenii ar fi început să clevetească. Dar când e vorba de un accident de maşină, pare cumva natural.

— E posibil. Pare un motiv plauzibil... Ei, nu vom şti niciodată!

Am lăsat-o pe Suzanne pe strada Tysta. Ne-am înţeles să-i telefonez peste câteva zile.

În magazin totul era paşnic şi liniştit. Am dat jos plăcuţa cu. „Vin imediat" şi am deschis fereastra la birou. Ploaia încetase, dar mai picurau încă stropi din frunzişul castanului

enorm aflat în curtea interioară. Praful cenuşiu fusese spălat şi pavelele începeau să strălucească în lumina palidă a soarelui care se strecura printre nori. Cleo s-a lipit foarte tandră de braţul meu. Îşi cerea cafeaua de după-amiază, cafea cu frişcă şi o prăjitură cu nucşoară.

Am pus apă la fiert, am scos filtrul şi cafea proaspătă prăjită. Am rupt o bucată de prăjitură de casă şi i-am dat-o. Da, m-am gândit obosit, scoţând cănile şi farfurioarele, ce ştim despre oameni? Ce ştim unul despre celălalt? Bietul Per fusese evident obsedat de dorinţa de a câştiga bani. Era atât de prins în jocul bancar că a vrut să participe şi el, să nu fie doar o rotiţă anonimă, ocupându-se doar de bunurile altora. Îşi dorea o platformă proprie. Dar pentru asta avea nevoie de capital iar banii erau acolo, chiar sub nasul lui. Nu furt, doar împrumut. Dacă te ocupi de afaceri de bursă, presupun că mai totdeauna obţii ceva ponturi despre ce o să urce şi ce o să coboare, când au loc emiteri de acţiuni şi ce poţi face tu. Aşa că, „împrumuţi" puţin de la o bătrână care are mult mai mult decât ar avea nevoie vreodată. Apoi, când ţi-ai făcut suma, pui banii la loc şi nimic rău nu s-a întâmplat.

— Cu condiţia ca să existe un profit, i-am spus lui Cleo.

A tors a încuviinţare, neinteresată nici de bani, nici de acţiuni. Interesul ei principal era bucata de prăjitură cu nucşoară pe care era ocupată s-o devoreze, cu capul aplecat într-o parte şi cu ochii închişi. Şi, posibilitatea unei alte bucăţi, evident.

Ei, nu poţi judeca fără să ştii. Poate altul ar fi făcut acelaşi lucru şi undeva, pe drumul care duce la crearea unei averi, trebuie să fie porţiuni care nu ar suporta o cercetare prea amănunţită. Diferenţa era că alţii avuseseră mai mult noroc decât bietul Per. Sau fuseseră mai isteţi... În altă ordine de idei, se înmulţea numărul persoanelor care au beneficiat de pornirile filantropice ale Suzannei: Elisabeth, Per... Cine ştie? Poate mai erau şi alţii, deşi asta era treaba ei.

Clopoţelul a sunat şi uşa magazinului s-a deschis. Am oftat şi am luat de pe foc ibricul în care apa de-abia începuse să fiarbă.

— Ei, bună. Ai venit la timp pentru o cană de cafea.

— De ce nu? Ploaia asta mizerabilă m-a moleşit complet. O cafea mă va trezi.

Michael Groh a zâmbit, şi-a scos haina de ploaie şi s-a aşezat.

Am adus cafeaua şi două căni. Am pus restul de prăjitură cu nucşoară pe un platou şi m-am aşezat în faţa lui.

— Mulţumesc pentru seara trecută. A fost foarte interesant... mai ales sabia lui Paracelsus.

— Admite că m-ai crezut. Dar cine ştie?...

A râs:

— Trebuie să fie undeva şi se ştie că Paracelsus a luat-o cu el când a părăsit Stockholmul...

— Dacă vrei vreodată s-o vinzi, ţine cont că sunt interesat. Indiferent de utilizarea ei şi de cine a avut-o, este neobişnuit de frumos lucrată. Am o mulţime de cumpărători pentru lucruri de felul acesta.

— Nu vând din colecţie. Le schimb numai. Dacă sunt suficient de interesante... Apropo, cum merg treburile cu şedinţele tale? Şi-a mai încercat Elisabeth puterile magice cu tine?

— Da şi nu. De fapt, e mai complicat. Am fost acolo în ziua următoare nopţii pe care ne-am petrecut-o conversând. S-a întâmplat o chestie foarte ciudată: a prezis că cineva urma să moară, că va fi găsit zăcând cu faţa-n jos la o răscruce. Atunci nu am dat prea multă importanţă, crezând că îndrugă despre moarte şi cineva ostil ei doar ca să mă sperie... Dar nu a fost aşa?

— Nu?

— Nu. Unul dintre participanţii la şedinţă a fost găsit câteva zile mai târziu. Mort. Călcat de o maşină, la o răscruce.

— Cu faţa în jos?

Am încuviinţat.

— Pare foarte ciudat. Cum ai aflat? Că zăcea cu faţa-n jos şi la o răscruce?

— Am fost acolo împreună cu Suzanne... L-am întâlnit şi pe bătrânul care l-a găsit. Ceva i s-a întâmplat la maşină, aşa că a oprit şi s-a dus să telefoneze. Atunci, din spate a venit o

maşină condusă de un şofer beat şi l-a călcat.

— L-au prins? Şoferul?

— Nu. Nu a oprit. Dar presupun că poliția îl caută.

Din nefericire oamenii accidentați de maşini nu sunt chiar atât de puțini, a spus Michael blând. Şi, de asemenea, destul de des cad cu fața-n jos. Aşa că ar putea fi doar o întâmplare tragică... Dar că mediumul tău a prezis accidentul... şi la o răscruce.

— Exact. Dar ce este curios, e că, de fapt, nu este o răscruce.

— Nu înțeleg!

— Este o răscruce dar nu una vizibilă. Drumul trece pe lângă biserică, în lungul zidului, iar vizavi este o curbă pe stânga. Acolo l-au găsit. Bătrânul mi-a spus că, cu secole înainte, drumul din stânga mergea drept înainte până la un fel de loc de cult, în pădurea din spatele bisericii. Apoi, un preot din secolul ăl XVIII-lea a închis capătul acela de drum, în timpul proceselor de vrăjitorie şi l-a inclus în cimitir. Astfel, răscrucea a dispărut... Dar a existat cândva. Iar Per a murit exact în locul acela... Asta-i destul de ciudat. Cum accidentele rutiere sunt atât de frecvente, tot restul putea fi o întâmplare tragică. Dar o răscruce care nu există, asta-i mai mult decât pură coincidență... Şi altceva e chiar mai ciudat.

— Ce anume?

— Preotul. Din întâmplare i-am văzut portretul în verandă. Paracliserul mi-a spus că el era domnul care a închis drumul şi că a fost un participant deosebit de activ la campania anti-vrăjitoare. Ştii cine era?

— N-am idee.

— Iohannes Sebastian Homan. Stră-stră-stră-ceva-ul meu. Cel despre care vorbeam în seara aceea la tine.

— Dar asta-i fantastic, aproape un mister. Să mă ierți dar, de fapt, a fost unul dintre cei mai răi... În fond, dacă e unul din strămoşii tăi, n-ar fi trebuit să ştii câte ceva despre el? Că a fost pastor în parohia aceea?

— Ai dreptate, dar de la Reformă, în diferite ramuri ale familiei mele au fost peste 60 de oameni ai bisericii, de la arhiepiscop în jos şi nu-i țin minte pe toți. Presupun că

realizările lui mi-au fost tăinuite cu bună intenție. Tortura şi arderea unor țărănoi inocente nu sunt chiar cele mai onorabile activități, nu-i aşa?

— De acord cu tine. Va trebui să te consolezi cu gândul că a făcut-o, probabil, cu cele mai bune intenții... Ce coincidență extraordinară! Ca să nu mai vorbim de răscruce!

Michael a tăcut, amestecându-şi gânditor cafeaua din cana de Meissen alb-albastră şi privind prin fereastră la strada Kapman. Două doamne mai în virată, îmbrăcate cu haine de ploaie, se uitau la serviciul Est-indian din vitrină. Una a spus ceva, cealaltă a râs şi au plecat mai departe. Astăzi nu era ziua mea, cel puțin în privința afacerilor.

— Foarte ciudat, a spus Michael blând. Ştii, desigur, că Hecate, zeița lumii la greci, era şi zeița duhurilor şi demonilor. Nu se putea spune despre ea că ar fi avut ceva cu locurile de îngropăciune. Dar nu era doar zeița lumii... Era şi zeița răscrucilor.

L-am oprit cu un gest al mâinii.

— Nu-ți lăsa imaginația să o ia razna până în mitologia greacă. E vorba de biserica Frosvi şi de prezent. Problema este cine l-a accidentat pe bietul băiat şi nu dacă cine ştie ce zeiță grecească are vreun amestec.

— Nici n-am vrut să spun asta, m-a liniştit Michael. S-a întâmplat doar să-mi treacă prin minte că, într-o vreme foarte depărtată, exista o zeitate numai pentru răscruci. O zeiță rea... Deci, vezi, nu era o afirmație ci un rezultat al asociației de idei.

— Nenorocirea cu tine este că ştii prea multe. Mai am o întrebare în acest context: ce făcea Per acolo, la acea oră mult prea matinală?

— Poate o fată?

— Nu, nu cred. Mai degrabă un fel de întâlnire. Pentru că trebuia să facă ceva joi seara, Dar nu ştiu ce. Am auzit asta după şedință. Cineva a spus ceva, iar eu n-am auzit decât „coven”... Ştii ce ar putea însemna?

Lingurița lui a zăngănit. O lăsase să cadă pe farfurioară sau o pusese jos nepăsător?

— Ai spus „coven”? m-a întrebat, privindu-mă fix.

— Asta cred că am auzit, dar s-ar putea să fi înțeles greşit.

— De ce? Se potriveşte destul de bine în hocus-pocusul în care te-ai încurcat. Coven, da! A rămas tăcut.

— Deci, aveam dreptate? Există ceva numit coven?

— Da, într-adevăr există, a răspuns încet, privind în stradă. E un arhaism, aproape nefolosit azi, însemnând un fel de sabbat. Covenul constă din treisprezece persoane care se întâlnesc în locuri ascunse şi îndeplinesc o serie de... ceremonii, să zicem. Adesea dezbrăcate pentru că se consideră că îmbrăcămintea ar împiedica forțele care acționează în acest joc. Poate părea bizar, dar există un nume pentru aceste persoane, mai ales, pentru cea care conduce întâlnirea.

— Care anume?

— Vrăjitoare, a spus Michael Groh, uitându-se la mine, fixându-mă cu ciudații lui ochi brun-gălbui.

CAPITOLUL XIII

— Ei, ascultă! l-am avertizat. Suntem în secolul XX. Nu încerca să mă convingi că Madame Voisin şi alte celebrităţi din domeniul ei îşi fac de cap prin Stockholm.

Michael m-a privit oarecum iritat:

— M-ai întrebat ce înseamnă „coven" şi ţi-am explicat. Şi nu fii atât de sigur. Robert Fabian, fost şef al Scotland Yardului, spunea în memoriile lui, nu cu prea mult timp în urmă, că în momentul de faţă în Anglia sunt mai mulţi satanişti şi adoratori ai diavolului decât în Evul Mediu. Tot în Anglia, acum câţiva ani, două sute de biserici au fost victime ala unor acte de vandalism. În biserica St. Giles din Londra, vicarul a purificat altarul, o măsură extrem de rară în biserica anglicană, ca urmare a furtului de aghiasmă şi prescuri.

— Ai spus prescuri?

— Da, de ce?

— Mă gândeam la ce ne-a povestit bătrânul paracliser de la biserica Frosvi. Avea instrucţiuni să nu lase vizitatori singuri în biserică, după ce avuseseră loc o serie de furturi, printre altele şi de prescuri. De ce prescuri? l-am privit mirat.

— În astfel de ceremonii, adevărate liturghii negre, se slujeşte liturghia bisericească obişnuită, de obicei romano-catolică, dar distorsionată, într-o ordine blasfemică, făcând ridicolă religia, parodiind-o şi insultând-o. Se spune că aceste liturghii negre sunt deosebit de eficiente dacă au prescuri sfinţite, obţinute de cineva căruia i s-au dat la o slujbă de împărtăşanie obişnuită... Dar, nu trebuie să te îngrijorezi, a continuat. Prietenii tăi sunt probabil inofensivi, ca şi colegii lor din Anglia şi America. Este mai mult un fel de hobby pervertit, combinat cu droguri, agitaţie şi neglijenţă

generală, decât o reîntoarcere la păgânism.

— Orice ar fi, Per Bergsten e mort şi Elisabeth i-a prevestit moartea... Iar Suzanne este escrocată. Nu este o poveste prea frumoasă.

— Dacă îmi amintesc corect, de fapt, ea nu a spus că Per Bergsten urma să moară, nu-i aşa? A spus doar că cineva urma să moară, fără să specifice când sau unde. Dacă s-a întâmplat ca sărmanul tânăr să moară câteva zile mai târziu asta nu este o dovadă că Elisabeth e în legătură cu diavolul.

Nu am răspuns. Mă gândeam la drumul acela către izvor, cel pe care zelosul meu strămoş îl închisese. Mă gândeam la prescurile furate şi că Per fusese găsit cu faţa în jos, exact cum prevestise Elisabeth.

— Sunt oameni nemulţumiţi, a continuat el. Oameni căutând senzaţii noi. Ţi-am mai spus, nu m-ar surprinde deloc să fie şi o poveste cu droguri la mijloc.

Când Michael a plecat, am rămas mult timp gândindu-mă la Per. În mod normal, nu era nicio explicaţie supranaturală pentru moartea lui. Trebuia să descopăr cum şi, mai ales, de ce Elisabeth îi prevestise moartea. Deşi, cum evidenţiase Michael, ea fusese destul de obscură. Nu spusese cine urma să moară, unde, când sau cum. Se gândise oare la Per când ne comunicase că cineva îi doreşte răul şi că acel cineva urma să moară? Dar de ce trebuia să spună sau mai degrabă să gândească că Per îi era ostil?... Suzanne susţinea că şedinţele Elisabethei şi întregul domeniu al spiritismului şi ocultismului fusese marea pasiune a vieţii lui. Pe de altă parte, chiar eu îl auzisem pe Per stabilind cu cineva o întâlnire pentru joi. Şi fusese vorba de acel coven – sabbat. Chiar dacă, pentru cazul de faţă, varianta lui Michael – un fel de misterioasă şi orgiastică liturghie neagră – părea cam fantezistă, mai mult ca sigur că avusese loc o întâlnire pe care grupul din jurul Elisabethei o ţinuse în joia aceea, probabil seara pentru că, cel puţin, Per avea un serviciu. Dacă locul întâlnirii fusese în vecinătatea bisericii Frosvi, atunci acesta ar fi motivul pentru care Per se găsea acolo vineri la o oră atât de matinală.

Am luat cănile, le-am clătit la robinet şi am privit în curte.

Soarele ieşise din nou şi strălucea în băltoace.

Ce-ar fi dacă aş întreba-o chiar pe Elisabeth? Să las la o parte orice precauţie şi s-o întreb direct? Să încerc să aflu cum de a fost capabilă să prezică moartea cuiva la o răscruce? Să o întreb de ce Suzanne îi dăduse atât de mulţi bani? Chiar dacă nu-mi va răspunde, poate aş reuşi s-o sperii şi, din precauţie, ar căuta alte surse, la fel de profitabile dar mai liniştite şi nimeni nu i-ar mai deranja afacerile.

O jumătate de oră mai târziu urcam din nou scările imobilului din strada Riddar. Ca şi la prima vizită, soarele strălucea prin geamurile „art nouveau". Nu-mi anunţasem telefonic vizita, nedorind s-o alarmez.

A deschis chiar ea uşa, mai frumoasă decât mi-o aminteam de la licitaţia din vechiul şi somnorosul Narke. La început nu m-a recunoscut şi m-a privit întrebătoare. Dar apoi faţa i s-a luminat:

— Ei, bună! Ce plăcut să te văd iar. Intră.

Păşind în holul întunecat mă întrebam dacă uimirea ei era autentică sau făcea parte din rol. Fusese atât de absorbită în timpul şedinţelor încât nu-i recunoştea pe cei care participaseră? Dar, în ambele ocazii, exceptând lumânările, în cameră fusese întuneric.

— Stai jos a spus, aşezându-se pe o sofa îndesată, din piele albă. Şi-a aprins o ţigară şi mi-a zâmbit. Ochii ei verzi se potriveau perfect cu verdele kaki al cămăşii iar părul îi cădea într-o curbă neagră, mătăsoasă, pe frunte. Privind-o, gândurile îţi zburau la cu totul altceva decât la şedinţe de spiritism în camere întunecoase, ca să nu mai vorbim de adorarea diavolului şi liturghii negre.

Am zâmbit fugar. Aici, în acest apartament însorit din Ostermalm, împreună cu Elisabeth, frumoasă şi plină de viaţă, perspectiva era cu totul alta decât în biblioteca întunecată a lui Michael.

— Îmi amintesc că la licitaţia aceea am conversat despre pisici. Ai o siameză, nu-i aşa? Dar atunci nu am ştiut că împărtăşeşti interesul nostru în filozofie, în ce există de partea cealaltă.

— M-a fascinat întotdeauna, am mințit. Apoi, printr-o şansă, acum câteva zile, s-a întâmplat să asist la una din întâmplările voastre.. Trebuie să admit că am fost surprins. Şi, ca să fiu sincer, speriat.

— De ce ți-a fost teamă? Nimeni nu intenționează să te sperie.

— Când ai vorbit despre tatăl meu şi despre mine. Pur şi simplu nu pot înțelege cum ai făcut-o.

— Nu eu am făcut-o, mi-a răspuns pe un ton grav. Nu ştiu ce am spus în acea zi anume. Mă desprind cumva de mine. Mă scufund în mine însămi, înțelegeți? E ca şi cum ai fi într-un lift care se prăbuşeşte. După aceea sunt teribil de obosită şi nu-mi amintesc nimic. Aceste forțe există în afara mea şi doar vorbesc şi acționează prin mine. E un dar pe care-l am şi trebuie să-l utilizez, să permit şi altora să fie părtaşi, să intre în contact cu o dimensiune cu totul nouă. Trăim atât de izolați, de orientați numai spre noi înşine şi rupți de contactul cu realitatea. Realitatea cosmică. Trăim sub o cupolă, fără nicio idee despre ce se află în jurul nostru.

— Am citit mult despre asta, am spus precaut. Despre telepatie şi transferul de gânduri. Dar, să poți prezice viitorul, ce se va întâmpla, e greu de înțeles... De exemplu, ce s-a întâmplat cu Per Bergsten.

— Nu te înțeleg!

— Ei, ai spus că cineva trebuie să moară, zărind cu fața în jos la o răscruce. Şi apoi el a fost găsit acolo călcat de o maşină.

— Dar nu la o răscruce, nu-i aşa? Mi s-a spus că bietul băiat a fost lovit de un şofer beat undeva în Uppland, lângă o biserică. De unde ai scos chestia asta cu răscrucea?

— La şedință ai spus „răscruce", chiar dacă nu-ți aminteşti. Şi într-adevăr a fost o răscruce. Am fost acolo. Deşi unul dintre drumuri a fost închis.

Am văzut bine? Îi pâlpâise un zâmbet în ochii verzi? Ca o undă pe apă. De triumf? De dispreț?

— Nu ştiu. Nu îmi amintesc nimic din ce-am spus. Altcineva vorbea prin mine. Îmi pare cu adevărat rău de Per. Era un băiat drăguț. Şi atât de interesant.

— Ai mulți elevi?

— Nu-i numi elevi! Sună atât de şcolăresc. Ucenici e mai bine. Prieteni, tovarăşi, ucenici. Avem un grup mic de circa cincizeci de persoane şi încercăm să găsim noi căi de ieşire din materialism, din haosul lumii. O lume în care politica, cultura şi religia sunt în colaps. O lume care este falimentară. Căutăm drumuri noi, încercăm să găsim forme noi pentru o viață îmbogățită spiritual.

Să călătoreşti într-un Mercedes şi să locuieşti în Ostermalm nu însemna chiar să fugi de materialism m-am gândit, privind în jur prin camera luminoasă şi aerisită. Mobilă albă, modernă. Covoare albe. Pe pereți, opere ciudate de artă modernă, artă psihedelică cu efecte de culoare bizare şi motive geometrice complicate.

— Cum îți finanțezi activitățile? am întrebat-o fără şovăire. Vreau să spun, dacă devin membru al grupului vostru trebuie să plătesc vreun fel de taxă?

— Dai atât cât vrei şi atât cât îți poți permite. Nu cerem nimic de la membrii noştri şi totul merge foarte bine. Nu există niciun fel de obligații şi toți suntem loiali. Dar, de aspectele astea se ocupă Georg. Nu ştiu cum lucrează, dar merge.

Un telefon a sunat undeva în apartament şi o voce de bărbat a răspuns. Georg, probabil. Nu am putut auzi ce spunea, doar o frază pe care a repetat-o:

„Vineri seara, ora unsprezece."

Elisabeth mi-a aruncat o privire, s-a ridicat şi s-a dus să închidă uşa.

— Nu trebuie să-l deranjăm pe Georg, a spus cu un zâmbet. Are grijă de toate aspectele practice ale lucrurilor. Nu m-aş descurca fără el.

— Deci aveți o altă întâlnire? am întrebat pe un ton neutru, încercând să par indiferent. Altă şedință?

— Nu, m-a retezat tăios. Avem diverse feluri de întâlniri. Aceasta este pentru un grup mai mic. Din nefericire nu poți lua parte la ea... nu încă. E doar pentru inițiați.

— Suzanne aparține clasei superioare? Vreau să spun, ea poate participa?

Elisabeth a încuviințat:

— Suzanne este foarte promițătoare şi a făcut progrese mari.

— Deci eu nu am nicio şansă să particip vineri seara?

Elisabeth şi-a scuturat capul:

— E o întâlnire prea importantă pentru tine, nu eşti încă suficient de pregătit. Şi dacă nu ai acelaşi psihic şi nu eşti la acelaşi nivel spiritual cu restul, ar afecta rezultatul întâlnirii.

— Înțeleg. Ei bine, toți trebuie să începem cu clasa întâi, nu-i aşa? Deci va trebui să mă programezi cu elevii mai simpli? De asta am venit.

— Eşti întotdeauna bine venit.

S-a ridicat şi mica amuletă în formă de ciocan pe care o purta pe un lanț în jurul gâtului a ieşit prin decolteul bluzei.

— O cruciuliță drăguță, am flatat-o, aşteptând o reacție din partea ei.

— Da, deşi în credința populară numai drăguță nu este considerată.

— De ce?

— Am primit-o de la un foarte bun prieten care... care este arheolog... E un fulger sau un ciocan al lui Thor. Un lucruşor ciudat şi o amintire a unor timpuri şi zei de altădată.

CAPITOLUL XIV

Săptămâna următoare a trecut greu, în aşteptarea clienților care nu s-au încumetat să-mi deschidă uşa magazinului. Căldura apăsătoare a continuat, fără ploile mult aşteptate. Toți cei care aveau posibilitatea fugeau din oraş către insule şi locuri de vacanță. Noi, cei care trebuia să ne ducem viața printre puțurile de aer încins, dintre blocurile înalte şi palatele bancare, ne descheiem cămăşile şi ne ascundeam cât mai mult posibil în casă, iluzionându-ne cu o răcoare artificială. Eram norocos că locuiam în Oraşul Vechi, unde vaporii de benzină nu erau atât de sufocanți, iar în magazinul meu era o răcoare agreabilă.

Deci Suzanne făcea parte din „cercul interior" al Elisabethei, demnă de adunările la care participau doar inițiații. Ca aceea de vineri noapte, m-am gândit, rearanjându-mi vitrina. Nu că ar fi fost cine ştie ce diferență, dar ajuta la trecerea timpului Am expus chiar una din comorile mele, o halba de argint Caroline din 1699, care avea încrustată pe fundul ei o monedă, un taler care fusese bătut pentru episcopul Ernst-August de Braumschweig-Luneburg. De fapt, nu eram prea sigur nici unde şi nici cine o făcuse, pentru că marca era foarte greu de distins. Fie în Lund, fie în Halsingborg. Dar era foarte frumoasă, mai ales pe fondul de catifea albastră din vitrină. Nu se ştie niciodată, vreun pasionat de argintărie s-ar fi putut rătăci prin Oraşul Vechi, în ciuda căldurii sufocante.

Acum, când tot ce-mi povestise Michael despre sabaturi, vrăjitorii şi acte criminale se sedimentase temeinic în mintea mea, eram din ce în ce mai dispus să le consider doar fantezii... M-am uitat în mod reflex la calendar: era vineri. Nu doream s-o abordez pe Suzanne. Probabil s-ar retrage iar în

cochilia ei, m-am gândit, deschizând unul din sertarele, dulapului în care păstram medalii şi ordine. Tocmai făcusem o nouă achiziție, una mai puțin obişnuită. Ordinul japonez al Crizantemei. L-am pus între un Ordin al Băii şi o cruce St. Louis, am aranjat panglica roşie cu margini de un albastru bătând în negru şi am închis din nou sertarul.

Nu că-mi plăcea ideea, dar poate ar fi mai bine s-o urmăresc de la distanță, ca să aflu unde se va ține acea şedință şi să am grijă să nu pățească ceva. Desigur, era unul din elevii sau ucenicii favoriți ai Elisabethei dar, oricum, n-ar fi rău şi poate aş fi cu un pas mai aproape de soluție.

Soluție la ce? m-am întrebat, deschizând fereastra dinspre curte. De fapt, nu era niciun fel de problemă de rezolvat, doar mult prea multe lucruri obscure legate de numele Suzannei. Banii ei... Amenințările lui Georg... Moartea lui Per... Răscrucea şi previziunea Elisabethei... Ce spusese despre conversația mea cu tata? Acceptasem ideea telepatiei şi a transferului de gânduri dar, totuşi...

În seara aceea, la nouă şi jumătate, eram în Fido. În vechea Romă, Fides fusese personificarea devotamentului; îşi avea chiar propriul ei templu. Nu-i construisem un templu lui Fido deşi mă servise cu credință, fără niciun necaz, mai bine de zece ani... Mă refer la vechiul meu break sau station-waggon, cum li se spuse astăzi.

Era mai întuneric decât ar fi fost normal, cu un cer prevestitor de furtună. Era nevoie de ploaie, de multă ploaie. Deşi era destul de târziu, cămaşa mi se lipea de spate, iar respirația mi-era greoaie.

Aveam timp destul. Dacă întâlnirea nu era în apartamentul Elisabethei, Suzanne ar fi trebuit să plece de acasă mai devreme. Îi telefonasem şi când mi-a răspuns am pus receptorul înapoi în furcă. O făcusem ca să verific dacă era acasă şi să nu aştept inutil. Poate nu era foarte elegant, dar încercam s-o ajut. „Scap-o de rău" mi-a fulgerat prin minte. De ce, nu ştiu! Îmi lucra subconştientul, anticipând pericole pe care le înțelegeam doar vag?

Acele ceasului meu de maşină se mişcau lent, minutele se târau înnebunitor de încet. Simțeam în aer o apăsare, mai

aproape ca niciodată, parcă şi seara îşi ținea cumva răsuflarea. Atunci s-a auzit un uşor mârâit deasupra Djurgarden-ului. În sfârşit, furtuna se apropia.

Ceva mai jos, pe strada Tysta, o uşă s-a deschis şi cineva a ieşit, cineva îmbrăcat cu un pardesiu uşor sau o manta de ploaie. Nu distingeam clar, dar puteam jura că era Suzanne. A privit în jur, apoi s-a îndreptat iute către un Volvo, a deschis portiera şi a urcat. Maşina a pornit şi s-a deplasat lent în strada Lutzen. Am plecat în urma ei.

Începuse să plouă şi am cuplat ştergătoarele. Ploaia a devenit mai puternică, răpăia pe acoperişul maşinii, şuvoaie de apă se scurgeau pe parbriz şi cu greu mai distingeam ceva. Plouă cât o dori, dar să nu dispară şi Suzanne în acest potop. Dar stopurile maşinii ei au întors în strada Wittstock şi curând eram pe şoseaua Valhalla. Conducea către stadion, cascade de apă se revărsau peste noi dar urmărirea era mai uşoară pe porțiunile lungi, drepte.

Am trecut de templul de cărămizi maronii al stadionului, mai mult ghicit în întunericul care-l stăpânea, am trecut de azilul Sofia şi de spitalul Roslagstull. Acolo a cotit la dreapta şi a luat-o pe şoseaua Uppsala. Centrul Wennergren, ca un deget imens de beton, se ridica în dreapta şi, ca să n-o pierd, am trecut peste lumina roşie a unui stop la o intersecție pustie... Dincolo de autogara Haga, dincolo de cimitirul Nora. Unde mergea? Nu ar fi fost mai practic pentru mine dacă ar fi ținut întâlnirea la Elisabeth?

Furtuna era acum în plină desfăşurare, fulgerele sfâşiind întunericul cu o bruschețe orbitoare, iar tunetele bubuiau într-o ritmicitate numai de ele ştiută.

Oare Thor cu echipajul său erau şi ei afară? Îşi arunca teribilul ciocan înspre giganții răului? Ciocanul pe care. Elisabeth îl purta, în miniatură, în jurul gâtului.

Circulația nu era prea intensă. Oamenii rămăseseră acasă, privind la televizor. Ploaia se mai potolise, aşa că nu era dificil să urmăresc maşina ai cărei ochi roşii licăreau în ploaie cam la o sută de metri înaintea mea.

Deodată, una din lumini, cea dreaptă, a început să clipească. Am încetinit şi am început şi eu să semnalizez

dreapta. Lângă mine a apărut ca prin ceață o placă Sigtuna; am trecut pe banda din dreapta şi am cotit de pe şoseaua principală. Sigtuna... Acelaşi drum ca data trecută. Ar fi interesant de văzut unde mergea. Avea Elisabeth o filială în zona Uppland? S-ar potrivi destul de bine pentru că aici, în inima regatului Svea, existau numeroase monumente şi locuri de sacrificiu, mărturii ale unor vremuri de demult.

O maşină venea spre mine, m-a orbit şi a trebuit să încetinesc. Atunci, deodată, Suzanne a dispărut. Nu era nicio maşină înaintea mea, doar întuneric, ploaie şi... un drum spre dreapta. Probabil că pe acolo a luat-o: Am oprit şi am dat înapoi, apoi am întors pe lângă placa semnalizatoare: „Biserica Frosvi".

Am condus mai repede, cât de repede puteam pe drumul îngust de pietriş. În față luminile unei maşini străluceau din nou, luminând frontonul unei case cu trepte albe. Trebuie să fie Suzanne!

După un timp a apărut, din obscuritatea cimitirului, turnul alb. Suzanne n-a oprit ci a mers drept înainte.

În timp ce conduceam pe lângă cimitirul întunecat, mi-au venit în minte câteva rânduri din Lidner, Bengt Lidner, prietenul meu din secolul al XVIII-lea, geniul zdrențăros al colinelor molcome ale Parnasului suedez:

„Acolo fulgeră cerurile! Acolo se aprind luminile!
Eternul plin de sunetul blestemului de trăsnet.
În timp ce luna, palidă şi-ntunecată, din norii fantomatici se grăbeşte,
Şi în tăcere, îndurerata ei lumină, pe cenuşiile morminte se aruncă."

În lumina unui fulger, biserica albă s-a profilat pe fondul întunecat în cele mai mici detalii. M-am gândit la Per. Era acolo, undeva? Rătăcind, fără să-şi găsească odihna? Dumnezeule, mă lăsasem pradă unei reverii de nuanță mistică. Michael îmi povestise despre Hecate, zeița duhurilor legate de lună, zeița răscrucilor. Vremea asta i s-ar fi potrivit de minune.

Ochii roşii din față s-au stins. Farurile maşinii au cercetat marginea pădurii, căutând un mic drum lateral, apoi au sărit, au dansat şi au dispărut.

Am încetinit, am redus luminile, am coborât fereastra şi am ascultat. O bură rece de ploaie a pătruns înăuntru şi în grabă am ridicat geamul. Acolo, lângă un suport vechi de putinei, un drum îngust, mai mult ghicit decât văzut, două dâre de roți cu iarbă mare între ele.

Am condus încet, în viteza întâi, Fido clătinându-se prin bălțoace, ca o corabie. După o curbă abruptă clipeau nişte lumini. Era evident că Suzanne parca Am stins luminile, am ieşit de pe drum şi am oprit în spatele unor tufe de ienupăr. Precaut, după ce am oprit motorul, am coborât fereastra. Nu se auzea nimic, doar ploaia bătând în tavanul maşinii. Apoi am auzit zgomotul unei portiere trântite undeva înainte, în întuneric.

Am coborât din maşină şi am încuiat-o. Am pornit în lungul drumului, în direcția zgomotului. O clipă mai târziu am ajuns la vechiul meu loc de parcare. Era dificil de văzut în întuneric şi ploaie.

Drumul continua drept înainte, în pădure, urcând într-o pantă abruptă. Ploaia părea să se intensifice, tunetul se apropia. Mă urmărise tot timpul de la Stockholm sau existau trăsnete paralele în Stockholm şi Sigtuna?

M-am luptat cu dealul, prin pădurea deasă şi întunecată de pini, cu ploaia scurgându-mi-se prin cămaşă, în jos pe spinare, cu pantofii îmbibați de apă, clefăind în picioare. Deodată, cărarea a început să coboare din nou şi printre copaci am văzut luminile unei case. Era imposibil de apreciat mărimea ei, dar părea să fie locul spre care se îndrepta Suzanne şi ceilalți membri ai „cercului interior" al Elisabethei.

Am auzit un zgomot în spatele meu. Alți participanți? M-am aruncat într-o parte şi am rămas nemişcat în spatele unor tufişuri înalte.

Două siluete tăcute se apropiau, păşind uşor înclinat în față, o iluzorie protecție împotriva ploii... una cu o umbrelă mică. O femeie?

S-au apropiat în tăcere de ascunzătoarea mea. După ce au trecut, m-am furişat în urma lor. Mă simțeam ca un boy-scout la prima misiune de tabără. În fond, nu aveam niciun drept s-o spionez pe Suzanne şi pe prietenii ei. Probabil, hobbyul ei era la fel de nevinovat ca bridgeul sau bingo.

Casa de care ne apropiam îmi apărea mai mare decât o întrezărisem printre copaci. În întuneric contururile ei semănau cu cele ale vilei unui bătrân neguțător din insule. Doar două ferestre erau luminate, o lumină galbenă filtrându-se prin deschiderile storurilor.

Cele două umbre s-au oprit în vârful scărilor. Stăteam doar la câțiva metri în spatele lor, ascuns de o tufă mare de liliac, o precauție mai mult decât nimerită pentru că, dintr-o dată, un fulger şi-a trimis zig-zagul, urmat îndeaproape de un tunet zgomotos, iluminând întreaga grădină ca flashul unui fotograf.

— Nu vreau, a spus o voce de femeie. Am plătit destul pentru ce am făcut. N-are niciun motiv să...

— Cine te va crede? Suntem prinşi în capcană.

Apoi uşa s-a deschis şi au intrat. Ştiam cine sunt. În lumina fulgerului văzusem nu numai imensa casă galbenă cu ferestrele ei negre dar şi pe Astrid Strand şi Bertil Lofberg.

CAPITOLUL XV

Am rămas în spatele tufei de liliac cinci, poate zece minute. Dar nu a mai venit nimeni pe cărarea din spatele meu. Era unsprezece şi zece aşa că, în mod normal, toți trebuiau să fie deja înăuntru... Oare la ce se referea Astrid Strand când a spus că plătise destul? Era legată afirmația ei de contribuțiile către Institutul Elisabethei? Şi tânărul chirurg? Bertil Lofberg. Ce mijloc de constrângere avea Elisabeth pentru toți aceştia?

Am păşit precaut spre casa veche. Tunetul şi ploaia îndesată acopereau toate zgomotele dar cineva ar fi putut privi afară şi m-ar fi zărit în lumina vreunui fulger.

N-am putut vedea nimic prin ferestre. Storurile erau coborâte iar lumina galbenă se filtra doar prin câteva fante înguste. Am încercat uşa. Nu era încuiată şi s-a deschis lent când am apăsat pe clanță. Am intrat într-un hol gol. Haine ude atârnau într-un cuier. Câteva umbrele stăteau deschise într-un colț şi mici băltoace se formaseră sub cuier.

O uşă, la celălalt capăt al holului, era întredeschisă şi se auzeau voci slabe. Am mers în vârful picioarelor până la uşă. Cu grijă, am deschis-o ceva mai larg. Camera era goală, dar vocile erau acum mai clare. Cineva cânta. Ceva neclar, bizar, la jumătatea drumului, între vorbire şi cântec... Un miros ciudat... tămâie?!

Am deschis încetişor uşa astfel încât să pot vedea în cameră. Masă şi scaune. Nimic deosebit. Marfă de bună calitate. Picturi pe perete. Exact la ce te-ai fi aşteptat. Cam sărăcăcios mobilată, poate cu un aer nelocuit, fără atmosfera unui cămin. Dar nu puteam fi sigur. Poate pentru cine locuia aici asta însemna intimitatea căminului.

Un cearşaf alb zăcea pe masă. L-am ridicat în mod reflex.

Nu era un cearşaf ci o robă albă, un fel de haină-de călugăr.

Apoi cântecul ciudat a părut să se apropie şi mirosul dulceag, sufocant, a devenit mai puternic. Un grup de persoane venea din interiorul casei spre camera în care mă aflam. Pentru o clipă cântecul a fost înecat de un tunet care a făcut ferestrele să zăngăne şi lumina s-a stins. Era întuneric beznă. Stăteam în mijlocul camerei, cu roba în mână, cântecul auzindu-se din ce în ce mai aproape, printr-o uşă de la celălalt capăt al încăperii.

Instinctiv, am bâjbâit spre uşă şi m-am aşezat astfel încât să fiu în spatele ei când se va deschide.

Mânerul a coborât încet şi în cameră a intrat o siluetă ținând o lanternă, urmată de un şir de persoane. Ar trebui să spun siluete, pentru că nu puteam vedea cine erau sau dacă erau bărbați sau femei. Purtau toți aceleaşi glugi ca cea pe care o aveam în mână, trase pe fețe, iar unii aveau lanterne. Acum, mirosul era şi el prezent, atât de puternic încât mă simțeam îngrețoşat. Totul îmi amintea de o procesiune catolică.

Ce-ar trebui să fac? Să aştept şi apoi să încerc să mă furişez înapoi la maşină? Să merg acasă şi să beau un coniac zdravăn împotriva frigului şi a procesiunilor fantomatice din case vechi? Dar atunci aş rata o ocazie unică de a vedea ce se petrece. Aş putea afla de ce îşi cheltuise Suzanne averea pentru un atât de ciudat hobby. De ce Astrid Strand şi chirurgul plătiseră destul şi de ce erau prinşi în capcană.

Când ultima siluetă a dispărut în hol, m-am decis: voi rămâne. Singurul lucru care se putea întâmpla ar fi să mă descopere. Dar atunci aş spune că n-am fost în stare să rezist, că eram atât de intrigat de tot, încât a trebuit să particip şi eu. Apoi s-ar putea să mă arunce afară. Dar ar fi fost prea târziu, pentru că aş fi aflat deja ce mă interesa.

M-am zbătut să intru în roba albă, am tras gluga pe față şi am ieşit în hol, apoi în grădină.

O procesiune fantomatică se derula pe iarbă. Ploaia şi tunetul păreau să nu-i împiedice şi nici nu făceau scena mai puțin enigmatică. Când şi când, izbucnirea unui fulger lumina scena şi robele albe se reliefau în întuneric. Tunetul

se rostogolea peste pădure.

Am iuțit pasul ca să-i ajung din urmă şi m-am furişat în şir, cu inima zvâcnind, în parte din cauza alergării şi, mi-e ruşine s-o spus, în parte de frică. Ce urmăreau? Era oare înțelept din partea mea să mă vâr printre ei ca un musafir nepoftit?

Cântecul se oprise dar ploaia continua în forță iar roba şi hainele începuseră să mi se îmbibe cu apă. Procesiunea îşi urma drumul pe o cărare, mai întâi la deal şi apoi iar la vale. Cărarea se îngusta şi ne croiam drum printre tufişurile dese, crengile umede biciuindu-mi fața atunci când mă apropiam prea mult de persoana care era înaintea mea.

Deodată, procesiunea s-a oprit şi aproape m-am ciocnit de cel din față. Ne-am continuat drumul până am ajuns la o poieniță mică, înconjurată de tufişuri dese, întunecate. Siluetele s-au răspândit într-un cerc. Mi-am luat locul în tăcere, cu capul plecat. Ploaia se mai potolise. Tunetele se rostogoleau către Uppsala şi luna începea să se zărească printre nori. Era o lună plină, cu o lumină palidă, ştearsă, care se strecura printre norii zdrențuiți, accentuând aspectul ireal, ca de vis, al scenei cu figuri albe aşezate în cerc, în centrul poieniței. Ceva licărea în mijlocul ierbii înalte, reflectând lumina lunii... Apă? Un izvor?

Am înțeles. Izvorul sfânt. Pe aici trecuse vechiul drum, dacă informațiile date de paracliser erau adevărate. Apoi zelosul meu strămoş l-a închis pentru că ducea spre locul de întâlnire al vrăjitoarelor. Oare de ce venise Elisabeth cu ucenicii ei până aici? Citirea gândurilor şi spiritismul erau un lucru, dar târâtul printr-o ploaie nebunească către izvorul unde, cândva, se oficiau ritualuri păgâne, era cu totul altceva. Chiar să fie un adevărat sabbat, cum îmi sugerase Michael?... Adorarea diavolului, vrăjitorie...

Ideea mi se părea nebunească. Trebuie să fie un joc. Oameni avuți, fără ocupație, uşor depravați, căutând emoții. Dorind să facă ceva în afara obişnuitului. Să-şi extindă cadrul, cum spusese Suzanne. Dar tot acest hocus-pocus ar trebui să-mi dea cheia enigmei.

Cântecul straniu a început din nou, urcând şi coborând

monoton. Apoi, s-a oprit şi cineva a început să vorbească, prea departe ca să pot auzi. Era o femeie, vorbind cu o voce zumzăitoare, monotonă. Una dintre robele albe a făcut câțiva paşi înainte şi a lăsat să cadă ceva în ochiul sclipitor de apă. Un nor negru a acoperit luna şi nu am văzut ce aruncase dar am auzit pleoscăitura.

Vocea a zumzăit din nou plângător şi cântecul a reînceput. Apoi roba cu voce de femeie s-a îndepărtat printre umbre şi ceilalți au urmat-o.

Visam, m-am întrebat, în timp ce mă împleticeam prin iarba înaltă, împiedicându-mă de câte o rădăcină alunecoasă. Mă voi trezi curând?

O clipă mai târziu, eram înapoi la casa veche, intrând pe uşă. Dacă îşi scot robele sunt pierdut! Să mă ascund afară printre tufişuri şi să încerc să-i spionez prin fereastră sau să-i urmez înăuntru? Dar dacă purtau robele în exterior ar fi trebuit ca şi ținuta de interior să cuprindă un echipament de protecție, nu-i aşa? Altfel, de ce erau mascați? De abia după ce am intrat în hol, am realizat că hainele mele erau leoarcă. Desigur şi ale lor... Îşi vor schimba îmbrăcămintea?

Procesiunea a continuat prin hol, prin camera unde găsisem roba abandonată, apoi într-o cameră mare, întunecoasă. Un întuneric ciudat care părea să înghită lumina lanternelor. Am pipăit peretele. Era acoperit cu pânză, o pânză neagră care aproape absorbea lumina slabă a lanternelor.

Mirosul grețos şi puternic a apărut din nou. Într-un colț, de unde părea că vine mirosul, era o licărire slabă. Ceva ardea. Tămâie? Haşiş? Trebuie să fie un drog, m-am gândit, începând să mă simt uşor dopat, capul puțin cam greu. Să fie asta explicația tuturor întâmplărilor? Era atât de simplu? Elisabeth şi Georg adunând bogătaşi, inadaptabili, oameni uşor de condus care erau uşor plictisiți de ce avea viața să le ofere? Încercând să găsească ceva extra, obținându-l sub forma spiritelor care apar la comandă, a simulacrelor de sabbaturi, totul condimentat cu droguri. Ar putea fi o metodă sofisticată şi originală pentru distribuirea drogurilor, ambalate într-un pic de filozofie generală şi puțin hocus-

pocus satanic?!... Pentru lărgirea cadrului şi pentru experimentarea a ceva de „dincolo de fiecare zi”, alta din expresiile favorite ale Suzannei. Să obții o doză în Humlegarten era un lucru, dar să-ți obții doza livrată şi ambalată în această formă trebuie să fie ceva complet diferit. Ar putea fi acesta motivul pentru care Bert Lofberg spusese că el şi Astrid sunt prinşi în capcană? Dar povestea din seara asta? Să mergi prin pădure, să te aduni în jurul unui izvor unde, cândva, se oficiau sacrificii. Era şi asta o finețe de regie a spectacolului? Droguri livrate într-un ambalaj de superclasă. Puțină adorare a imaginilor, un pic de blasfemie şi nelegiuire, o ridicare a statutului intelectual al participanților deasupra celui al maselor gri, ignorante.

Apoi s-a făcut complet întuneric, o întunecime densă, opresivă; lanternele erau stinse acum, singura lumină, licărirea roşie, amenințând din colțul camerei. S-a auzit un zgomot foşnitor, şuierător, apoi bufnituri înăbuşite. Ce se întâmpla?... Am realizat că se dezbrăcau. M-am gândit la ce-mi spusese Michael: îmbrăcămintea gonea puterea, stingherea ceremoniile.

Deodată, la capătul îndepărtat al încăperii a început să apară şi să crească o lumină slabă. Am văzut că-şi scoseseră toate hainele, cu excepția glugilor albe şi stăteau acum într-un cerc. Am numărat douăsprezece glugi. Doisprezece oameni. Asta era! Un sabbat! Numărul persoanelor care iau parte la un sabbat este treisprezece... doisprezece participanți, al treisprezecelea fiind conducătorul. Dar era încă atât de întuneric, încât nu puteam desluşi mai mult, simțeam doar apropierea corpurilor, ca siluete întunecate pe un fond mai luminos.

Mi-am scos hainele de sub robă. Gluga era fixată cu capse. Le-am desfăcut şi am păstrat gluga pe cap şi față.

O fată, cu o tavă de argint cu pahare micuțe din argint masiv, a trecut pe la fiecare şi s-a oprit în fața mea pentru mult timp. Realizase că eram un străin? Era un pahar prea puțin? Dar pe tavă erau mai multe decât numărul participanților. Dacă era cineva însetat, m-am gândit, gustând nervos conținutul... Un alcool tare şi destul de

dulce... Un lichior?

Rămăsese în fața mea, nemişcată, cu tava în mână. Atunci am înțeles. Trebuia să beau şi să pun paharul la loc. Ce era în el? Vreun fel de otravă?... Dar toți ceilalți băuseră. Am sorbit restul dintr-o înghițitură. M-a ars pe gât şi ochii mi-au lăcrimat. Am pus paharul înapoi pe tavă şi fața s-a îndreptat spre următoarea persoană.

Am privit spre capătul îndepărtat al camerei. O lumină slabă se răsfrângea pe perete; fumul părea mai gros, moale şi dulceag, înconjurându-mă, vibrând într-un anume fel. Muzica venea de undeva, din spatele meu, la început blândă, învăluitoare, dar treptat schimbându-şi ritmul, devenind mai sălbatică, mai stridentă şi discordantă.

Peretele din fund era acoperit cu aceeaşi pânză neagră şi în mijlociii lui era un crucifix atârnat răsturnat, iar sub el o masă pe care zăcea o femeie, o femeie goală, fără gluga albă; capul îi era încadrat de două sfeşnice de argint cu lumânări negre... Elisabeth!

Am început să mă simt amețit de căldură, de fum şi de muzică ciudată: Dar, era o senzație plăcută. Mă simțeam bine, moale şi fără nicio dorință. În ciuda întunericului, am început să văd fantastice culori strălucitoare care veneau şi plecau, ca luminile nordului şi m-am simțit foarte puternic. Nimic nu părea imposibil şi simțeam nevoia să merg la Elisabeth s-o sărut. O iubeam atât de mult... pe toți îi iubeam. Mi-am făcut loc printre trupurile goale...

Apoi muzica s-a oprit într-un crescendo violent urmat de trei bătăi de tobă. O femeie a intrat. Elisabeth şi-a întins mâinile către ea şi a zâmbit. Cealaltă femeie s-a plasat între picioarele ei, care atârnau peste marginea mesei.

Nu am putut vedea cine era, pentru că o mască ciudată îi acoperea fața. În confuzia mea, mi se părea că are un cap de capră. A stat nemişcată, aplecându-se peste Elisabeth, care tremura toată într-un fel de transă, strigând ceva ce nu puteam auzi. Am privit-o pe femeia cu mască. Pe unul din sânii ei era un semn, o aluniță în formă de inimă.

Am încercat să vin mai aproape. Deodată, femeia a scos un cuțit strălucitor, l-a ridicat lent deasupra Elisabethei şi

muzica a început din nou, vibrând, cu întretăieri ritmice de tobe.

M-am simțit alunecând printre stele de argint, jos, într-o gaură neagră cu smoală. Jos, în izvorul din pădure. Dar, înainte de a cădea, am văzut cuțitul coborând o dată şi încă o dată, în jos, în trupul alb al Elisabethei... Cineva striga, striga, în timp ce mă rostogoleam înapoi în întunericul strălucitor.

CAPITOLUL XVI

Mă legănam la nesfârşit în întuneric – înainte, înapoi – ca o corabie în furtună. Mă agățam de bordul bărcii de salvare, cu ochii orbiți de o nemiloasă lumină albă.

Am căzut înapoi pe pernă, scăldat în transpirație. Nu era o barcă. Strângeam cu degete înțepenite marginile patului, nu balustrada bărcii de salvare. Soarele strălucea prin fereastră. Uitasem să trag storul. Coşmarul trecuse dar nu şi durerea de cap şi nici greața.

Am închis ochii, încercând să-mi adun gândurile... Ce se întâmplase? Aveam mai mult decât doar o banală migrenă, deşi nu băusem un strop ziua trecută... Ba da, conținutul paharului de argint...

Mă revedeam în acea lume de coşmar a teroarei. Băusem ceva în casa aceea de dincolo de biserica Frosvi. Stătusem într-o cameră întunecată şi cineva o ucisese pe Elisabeth. O figură mascată, deghizată sau mascată cu un cap de capră. Strigătele ei îmi sunau încă în urechi. Dar zăceam în propriul meu pat. Visasem oare totul?... Să fie doar un coşmar ciudat?

Chingile de fier care-mi strângeau capul nu voiau să dispară. M-am ridicat nesigur şi am intrat în baie, cu ochii pe jumătate închişi. Am găsit vreo două pastile şi le-am înghițit cu câteva guri de apă călâie de la robinet. M-am privit în oglindă. Nu era o privelişte veselă. Eram palid ca moartea, cu broboane de transpirație pe frunte şi pe buza superioară. Barba nerasă accentua paloarea iar ochii mi-erau umflați şi injectați cu sânge. Părul era încâlcit, năclăit de sudoare.

Am mers în bucătărie şi am luat din frigider un borcan de iaurt, un remediu sigur pentru cele mai multe lucruri. Apoi am alunecat înapoi în pat.

N-aş fi putut să fi visat, nu-i aşa, m-am gândit, închizând din nou ochii. Migrena începea să se risipească. Îmi aminteam perfect de clar de urmărirea maşinii Suzannei până la biserica Frosvi, furişarea în casă şi îmbrăcarea robei. Îmi aminteam urmărirea misterioasei procesiuni în pădure şi că o văzusem pe Elisabeth zăcând pe o masă neagră într-o cameră. Şi femeia care o înjunghiase cu un cuțit. Înfingându-l iarăşi şi iarăşi. Şi cum strigase! Apoi totul era şters şi mă trezisem în pat. Cum ajunsesem acolo? Mă adusese cineva acasă? În acest caz, cine şi de ce? Natural, asta era greu de aflat. Elisabeth fusese ucisă, ucisă cu sânge rece la un fel de liturghie neagră, demonică. Mi se dăduse un drog oarecare. Îmi pierdusem cunoştința şi fusesem descoperit. Din motive necunoscute, nu îndrăzniseră să scape de mine dar mă expediaseră acasă, ca pe un colet. Natural, vor susține că visasem totul sau, că tot ce-mi imaginasem că văzusem şi auzisem erau efectele drogurilor. Apoi vor scăpa de corpul Elisabethei într-un fel care să dea impresia unui accident şi nu a unei crime. Crimă rituală!

M-am ridicat în capul oaselor în pat... Per Bergsten! Natural, avusese aceiaşi soartă! Participase la întâlnirea lor anterioară. Fusese găsit în drum, doborât de un „şofer beat". Desigur, fusese omorât într-un mod care nu lăsase nicio urmă, cu excepția celor care ar fi putut fi provocate de un accident rutier. Apoi, fusese călcat de maşina unui membru al micii şi fermecătoarei societăți a Elisabethei, târât în maşină şi aruncat într-un loc potrivit. Propria lui maşină a fost abandonată ceva mai departe, după ce-i aranjaseră motorul încât să nu pornească. Paracliserul auzise o maşină îndepărtându-se în goană. Trebuie să fi fost a ucigaşului.

Dar, în cazul acesta, de ce a trebuit să fie omorâtă Elisabeth? Nu exista nicio rațiune ca liderul întregului grup să fie sacrificat, nu-i aşa? Trebuie să vorbesc cu poliția şi să-i duc la casa aceea veche.

Am luat telefonul şi am format numărul:

— Poliția.

— Bună dimineața. E vorba... e vorba de o crimă.

— Crimă?

— Da.

— O clipă, a spus o voce nervoasă. O clipă şi vă fac legătura.

A trecut un minut, apoi altul. Apoi s-a auzit vocea unei femei:

— E vorba de o crimă, am comunicat din nou.

— O clipă şi vă fac legătura cu comisarul Larsson.

— Da, Larsson la telefon.

— E vorba de o crimă, am spus pentru a treia oară... Evident era complicat să anunți o crimă... Numele meu este Homan, Johan Kristian Homan. Vreau să anunț o crimă.

— O, da! Când se presupune că a avut loc?

— Noaptea trecută, lângă biserica Frosvi, în apropiere de Sigtuna.

— Nu-i districtul nostru.

Mai rău ca la restaurant! „Asta nu-i masa mea!" Cu greu s-ar putea aplica cazurilor de omucidere, nu-i aşa? Dumnezeule, birocrația asta înscrie şi crimele în limite teritoriale!

— În cazul acesta aş vrea să vorbesc cu cineva care să poată transmite unde trebuie. E vorba de o crimă!

— O.K. Dacă-mi veți spune mie, clar şi calm, voi nota totul şi voi avea grijă să fie luate măsurile adecvate. Vocea lui suna resemnată.

— A fost o crimă. Am văzut-o chiar eu. Noaptea trecută.

— Atunci de ce telefonați de-abia acum? m-a întrerupt... Când s-a întâmplat exact şi unde?

— Noaptea trecută între unsprezece şi jumătate şi douăsprezece. Lângă biserica Frosvi, într-o casă veche. Mare, galbenă, situată în pădure. Motivul pentru care nu am telefonat înainte este că am dormit, am răspuns uşor iritat. Nu mă simțeam bine.

— Ați dormit?... Nu vă simțeați bine?... Erați beat?

Vocea era înghețată.

— Beat? Deloc. Eram... Ei bine, am avut o stare specială, m-am simțit rău... Dacă aş fi început să-i vorbesc despre droguri cred că l-aş fi zăpăcit şi mai mult.

— Cine a fost omorât?

— Elisabeth Wolfe.

— Elisabeth Wolfe... Da... Cine este ea?

— Avea un institut. Institutul Transfilozofic. Un institut pentru telepatie, transfer de gânduri, spiritism şi toate celelalte. Era un fel de medium.

— Medium? Ce titlu avea?

— Nu ştiu ce titlu avea, am spus nerăbdător. Nu ştiu nici numărul ei de asigurare naţională.

Mi-a ignorat remarca ironică.

— Ce-ar fi să-mi povestiţi doar ce s-a întâmplat.

— Eram în casa aceea. Se desfăşura un fel de ceremonie iar ea zăcea pe un fel de altar. Sau, mai degrabă, o masă neagră. Şi o femeie a înjunghiat-o cu un cuţit.

— Cine era?

— Nu ştiu.

— Nu ştiţi? Dar aţi fost acolo.

— Da, dar era deghizată. Mascată.

— Cum?

— Ca o capră.

— Ca o ce?

— O capră, am spus înăbuşit. Nu era nicio mirare că nu mă credea.

— Bine, domnule Homan. Deci, aţi văzut o capră omorând o femeie pe un altar negru. Şi nu aţi telefonat până acum pentru că aţi dormit. Vă sugerez să vă întoarceţi în pat şi să mai dormiţi puţin. Apoi, îmi puteţi telefona din nou, după-amiază dacă, din întâmplare, găsiţi altceva.

— Nu înţelegeţi că vă spun adevărul? Ştiu că sună neobişnuit, dar este adevărat. Am văzut cu ochii mei cum o femeie era înjunghiată noaptea trecută. Am auzit-o strigând. Nu v-am telefonat până acum pentru că mi s-a administrat ceva, un drog poate, care m-a lăsat într-o stare de totală inconştienţă.

Tăcerea s-a prelungit destul de mult. Apoi, de la capătul celălalt am auzit un oftat lung.

— O.K., O.K., domnule Homan. Presupun c-ar fi mai bine să mergem şi să aruncăm o privire. De fapt, ar trebui Să o facă poliţia din Sigtuna dar cu greu le-aş putea cere să se

ocupe de astfel de lucruri. E mult prea vag ca să-i tulburăm.

A făcut o pauză. Nu îndrăzneşte, m-am gândit. Îi este teamă că colegii lui vor râde de el.

— Dacă aţi putea fi aici într-un sfert de oră, am merge şi am arunca o privire la crima dumneavoastră.

O jumătate de oră mai târziu stăteam într-o maşină mare, neagră, cu dungi albe şi cu emblema poliţiei scrisă pe ambele părţi, iar comisarul Larsson în spate, lângă mine... Rune Larsson. Mare, spătos şi solid, mestecând un chibrit şi privind pe fereastră. Nu era îmbrăcat în uniformă şi avea aerul celui care se pregăteşte de vacanţă. Şoferul era în uniformă iar lângă el stătea un alt poliţist, într-o salopetă albastră.

— Ei, domnule Homan, deci noaptea trecută aţi plecat în urmărirea unei maşini!... Dacă am lua-o de la început şi mi-aţi spune de ce? De ce eraţi în ploaie urmărind maşina aceea?

— Era condusă de o fată pe care o cunosc. E interesată de transferul gândurilor şi de alte chestii de genul ăsta. Caută o semnificaţie în viaţă.

— O da? a spus Larsson, privind pe fereastră. Nu părea deosebit de interesat.

— Mergea la o întâlnire cu membrii unui grup care se ocupă cu aşa ceva. Un grup condus de Elisabeth Wolfe. Cea care a fost omorâtă. Să revin la tânăra pe care o urmăream: eram îngrijorat pentru ea. Credeam că se folosesc de ea.

— Cum?

— A plătit o mulţime de bani acestui institut. Mult prea mulţi.

— Înţeleg că doreaţi s-o ajutaţi să-şi salveze banii. Foarte altruist din partea dumneavoastră.

— Nu doar banii, am protestat.

Maşina a cotit spre biserica Frosvi, turnul reliefându-se ca un deget alb în frunzişul gros, luxuriant al cimitirului, aflat puţin mai departe...

— Mi-era teamă să nu i se întâmple ceva... Să nu fie omorâtă, am continuat dramatic. Unul din membrii acestui cerc a fost găsit mort, chiar aici, la o curbă, călcat de o

maşină, acum câteva săptămâni... „Mort, cu faţa în jos, la o răscruce", exact cum spusese Elisabeth.

— Trebuie să înţeleg că această Elisabeth a prezis moartea cuiva?

— Da, în timpul unei şedinţe, ne-a avertizat că cineva urma să moară. La o răscruce, cu faţa în jos. Şi l-au găsit pe Per Bergsten chiar aici. Mort, cu faţa în jos.

Poliţistul din faţă s-a întors şi l-a privit pe Larsson. Maşina a trecut de cimitir şi a încetinit.

— Chiar acolo, am spus, făcând un semn cu mâna.

— Dar asta nu este o răscruce.

— Nu, drumul celălalt a fost închis. Pentru că ducea la un izvor, vechi loc de sacrificii. Iar preotul – asta se întâmpla în secolul al XVII-lea – a închis drumul. S-a întâmplat în vremea proceselor vrăjitoarelor, am adăugat, destul de neconvingător.

— Procesele vrăjitoarelor? Asta-i interesant. Foarte interesant. Nu-i aşa Nilsson?

Poliţistul din faţă a mormăit ceva.

— Aici este, am spus. Întoarceţi aici.

Maşina a încetinit, şi a cotit şovăielnic pe drumul îngust, zdruncinându-se în viteza întâi peste muşeţelul şi iarba care foşneau, frecându-se de caroserie. În cele din urmă, a oprit.

— Nu risc să merg mai departe, s-a scuzat şoferul. S-ar putea să dăm de pietre şi să ne lovim baia de ulei.

Am ieşit. Larsson s-a întins şi a privit spre soare, aparent bucuros că scăpase pentru o vreme de rutina activităţii de birou.

— Poate ne arătaţi drumul?!

Am privit în jur; în lumina zilei locul mi se părea necunoscut. Am luat-o pe o cărare îngustă către pilcurile de arbuşti din ce în ce mai dese. Am intrat printre tufe de ienupăr, rugi de mure şi copaci, cărarea îngustându-se la o potecuţă care a început să urce. Mi-am amintit... mai întâi la deal, apoi la vale.

Am mers. Era cald. Am început să transpir şi mi-am scos haina. O muscă încerca să-mi intre în ureche şi bâzâitul ei a reîmprospătat rămăşiţele migrenei. Nervos, mi-am pălmuit

urechea şi m-am ales cu o pată de sânge pe palmă. Vegetația s-a mai rărit puțin şi cărarea a început să coboare iar cinci minute mai târziu am văzut jos, în vale, colțul casei galbene.

— Iat-o, am spus cu mândrie, aproape ca un explorator prezentând în premieră cine ştie ce ruine nebănuite până acum. Mă simțeam uşurat. Casa exista, nu fusese doar în imaginația mea, nu visasem... cel puțin nu totul!

Am mers prin iarba înaltă şi am trecut printr-o poartă, din care jumătate zăcea pe pământ, într-o grădină de zarzavat părăginită. Noaptea trecută, în întuneric, nu văzusem poarta. Ne-am oprit lângă trepte, privind fațada galbenă, murdară, cu varul cojindu-se pe ea. Ferestrele erau prost închise iar storurile erau încă coborâte.

Am sunat la uşa din față. Niciun răspuns şi nici din interiorul casei nu desluşeam vreun zgomot. Am ciocănit în geamul uşii... O dată, apoi din nou şi din nou... Totul era încremenit.

— Bună, a spus o voce de pe cărarea din spatele nostru.

O femeie, cam de şaizeci de ani, stătea în poartă.

— Culegeam flori şi v-am auzit, a spus ea. Pot să vă ajut?

— Îi căutăm pe cei care locuiesc aici. Am vrea să intrăm.

— Vreți s-o cumpărați?

— S-o cumpărăm?!

— Da, casa este goală de mai mulți ani. E de vânzare dar este atât de degradată că nu reuşesc să scape de ea. Şi se degradează din ce în ce... Oricum, dacă cineva ar vrea să locuiască aici, cred că ar costa prea mult să fie reparată.

— De vânzare?! Dar am fost ieri aici, am spus încurcat, privind spre Larsson care, plin de tact, se uita la grădina plină de buruieni.

— De multă vreme n-a fost nimeni pe aici, a zâmbit femeia. Dar pot să vă deschid dacă doriți. Cheia e de obicei atârnată într-un cui, sub trepte. Agentul de la firma care se ocupă de vânzare m-a rugat să-i las înăuntru pe cei căițe vor să vadă casa, atunci când nu are el timp să le-o arate. Aşa că nu-i nicio problemă.

A urcat treptele. Şi-a pus buchetul mare de flori sălbatice pe o bancă aflată într-o stare avansată de descompunere, s-a

aplecat şi a pescuit o cheie pe un şnur albastru. S-a dus la uşă, a întors cheia de două ori şi uşa s-a deschis.

— Poate ați dori să ne arătați, domnule Homan, a spus Larsson amabil, scuipând chibritul pe care-l mesteca.

— Acesta este holul, am început, luându-mi în serios rolul de ghid. Şi aici, în spate, este camera unde am găsit roba. Pe urmă camera mare unde ea...

Am tăcut şi ra-am uitat la prietenoasa doamnă. Şi-a ridicat buchetul, scuzându-se cu un zâmbet.

— Vă las. Încuiați şi puneți cheia la loc, când plecați, a spus îndreptându-se către poartă. Şi nu lăsați ferestrele deschise!

— Desigur. Mulțumesc pentru ajutorul dumneavoastră, a răspuns comisarul Larsson, fluturând mâna într-un gest larg spre ea.

— Aici, înăuntru, am spus, deschizând uşa spre cameră. Aici a intrat procesiunea iar eu eram în spatele uşii... M-am oprit. Camera era goală, mobila care fusese ieri aici, dispăruse.

— Dar... am continuat, înghițind în sec. Mobila a dispărut!

— Asta pot să văd şi eu, m-a asigurat prieteneşte comisarul Larsson. Poate vreți să ne arătați camera întunecată cu altarul negru unde s-a comis crima.

M-am îndreptat către uşă şi am deschis-o. Camera întunecată din noaptea trecută, cu pânză neagră pe pereți, se metamorfozase într-o încăpere lungă, plăcută, cu patru ferestre largi, dând spre spatele grădinii. O podea din scânduri albe, iar pe una din laturile mici, o sobă înaltă de teracotă.

Soarele strălucea şi o plantă agățătoare, verde, flutura în adierea blândă în dreptul unei ferestre. Arăta ca o cameră de desen dintr-un conac. Sau o sufragerie. Cu o excepție totuşi: nu exista niciun fel de mobilă.

— Probabil că au mutat mobila, am spus. Noaptea trecută pereții erau acoperiți cu pânză neagră. Iar aici era altarul.

— Ei, desigur că nu e imposibil, a comentat Larsson privind spre Nilsson care stătea în dreptul uşii. Poate au făcut-o. Mai întâi au omorât-o pe doamna aceea...

mediumul... O doamnă cu faţă de capră este asasinul. Apoi, au cărat toată mobila afară, în ploaia care nu mai contenea... Şi, desigur dumneavoastră... Nu puteau să vă lase aici aşa că v-au cărat acasă şi v-au pus în pat... În legătură cu întâlnirea aceasta, aţi putea să-mi spuneţi dacă s-a băut ceva mai mult decât, hai să-i zicem, ar fi normal?

Mi-am scuturat capul.

— Nu, nu alcool. Dar cred că au fost droguri. Mi s-a dat un pahar cu ceva care avea un gust ciudat, Apoi am început să mă simt straniu şi mi-am pierdut cunoştinţa.

Comisarul Larsson mi-a zâmbit amical.

— Înţeleg. Aţi băut ceva cu un gust ciudat şi aţi început să vă simţiţi straniu. Aţi văzut şi aţi auzit lucruri ciudate, nu-i aşa? Ca, de exemplu, o femeie-capră asasinând doamne pe un altar negru? Ei, oricum, am fost aici, aşa că nimeni nu se poate plânge. Suntem slujitorii publicului şi luptătorii împotriva crimei. Trebuie să verificăm fiecare sesizare, mică sau mare. Aşa că poate acuma ne întoarcem acasă, domnule Homan.

— Nu înţeleg nimic, am spus încet. Am văzut-o cu proprii mei ochi. Am auzit-o strigând. Am văzut cuţitul. Îmi dau seama că toate acestea vi se par ciudate. Dar la întoarcere putem trece pe la apartamentul ei. Este în strada Riddar, deci nu ocolim prea mult... Dacă ce am văzut este adevărat iar îndepărtarea mobilelor este o stratagemă pentru a ne păcăli?

— Nu văd nimic rău în asta. Să mergem!... Dacă dumneavoastră credeţi că ei păstrează corpul acolo! Atâta timp cât nu zace cu fata în jos la o răscruce... Poate vreo vrăjitoare T-a lăsat să cadă de pe coada ei de mătură.

A râs şi Nilsson a zâmbit. S-au uitat unul la celălalt. Realizam perfect ce gândeau. Un ţicnit! Era destul de clar... Eram unul din aceia care simt nevoia să li se dea atenţie, acelaşi tip de persoană care mărturiseşte crime senzaţionale ca să fie pentru un timp pe prima pagină a jurnalelor.

Ne-am întors în tăcere la maşină, Larsson aplecându-se să culeagă un buchet de clopoţei şi ochiul boului.

— După toate astea, o mică rază de soare pentru mine, mi-

a zâmbit, arătându-mi buchetul.

În maşină, în zumzetul monoton al motorului, Larsson aproape adormise cu buchetul încleştat în pumnul lui mare. M-am lăsat pradă gândurilor... Ce se întâmplase? Să fie doar vina drogului care-mi zăpăcise imaginația?... Dar îmi amintesc totul atât de clar. Până în cele mai mici detalii. Mi-am amintit strigătul, mirosul de tămâie sau haşiş, ce o fi fost.

Ajunşi la Ostermalm ne-am găsit cu greu drumul prin toate indicatoarele de interdicții şi devieri dar, după câteva ocoluri, eram pe strada Riddar.

— Nu-i nevoie să vii cu mine, i-a spus Larsson celui din față.

Nilsson a încuviințat şi noi am coborât. Am intrat prin uşa înaltă în lumina puțină a casei scărilor. Am scârțâit agale într-un lift mic, până la ultimul etaj, Larsson fluierând şi admirându-şi reflecția din oglindă.

Acesta e momentul, m-am gândit, sunând la uşă. Acum nu o să mai fii atât de disprețuitor. Acum poți să te opreşti din fluierat.

Am auzit paşi înăuntru. Uşa s-a deschis.

— Da? a spus Georg, privindu-ne întrebători.

— E vorba de noaptea trecută. Dânsul este comisarul Larsson de la Brigada criminalistică.

— Brigada criminalistică?! Dar...

— Asasinarea Elisabethei. În casa aceea goală. Le-am spus totul, Georg. Nu cred că sunt multe de adăugat.

O uşa s-a deschis undeva, în interiorul apartamentului, s-au auzit paşi traversând podeaua de parchet şi apoi cineva a intrat în hol.

— Pot să vă ajut cu cava? s-a interesat Elisabeth, fixându-ne cu ochii ei verzi.

CAPITOLUL XVII

— Dar... am îngăimat uitându-mă la ea apoi la comisarul Larsson. Dar... am văzut eu însumi.

— Ce ai văzut? m-a privit mirată. Şi, cine sunteți? S-a întâmplat ceva?

— Numele meu este Larsson. Sunt comisar la poliția din Stockholm. Căutăm o doamnă Wolfe, Elisabeth Wolfe.

— Eu sunt.

— Dumneavoastră sunteți doamna Wolfe?... Vă cer iertare. Îmi pare rău că v-am deranjat. Domnul Homan ne-a telefonat azi dimineață şi...

— Şi ce? întrebarea lui Georg a venit aspră şi rapidă.

— Ne-a semnalat o crimă comisă noaptea trecută în afara Stockholmului, lângă biserica Frosvi.

— O crimă? Elisabeth l-a privit surprinsă.

— Am văzut-o, am spus aproape disperat. Am văzut-o pe femeia aceea când te-a înjunghiat. Avea un cuțit lung.

— Cineva m-a omorât? a râs ea. Dar asta este... este o prostie.

— Da, sigur, a încuviințat Larsson cu vioiciune. Îmi pare rău că v-am deranjat. Dar trebuie să investigăm toate sesizările. Oricât de ciudate ar fi, a adăugat privindu-mă.

— Ieri seara ai fost în casa aceea, am reluat cu încăpățânare. Am făcut şi eu parte din procesiunea robelor albe. Apoi Elisabeth zăcea pe masa aceea neagră şi cineva a înjunghiat-o. Cineva care purta o mască, un fel de cap de capră.

— Dragul meu Johan, mi-a zâmbit Elisabeth. L-a privit semnificativ pe comisarul Larsson. Vedeți, am un institut de studii transfilozofice. Avem mulți studenți. Mulți dintre ei sunt interesați şi asta ne bucură, bineînțeles. Dar unii nu pot

să învingă tensiunea psihică. La început, înainte ca cineva să intre în contact cu probleme mai largi, înainte ca cineva să înțeleagă întregul, totul poate fi înfricoşător şi amețitor pentru oamenii cu nervii slabi şi psihic instabil. Mi-e teamă că domnul Homan este dintre aceştia. De fapt, nu-i nimic în neregulă în ceea ce-l priveşte. Dimpotrivă, îl aşteptăm în continuare cu brațele deschise. Dar cred că este foarte sensibil. Bineînțeles că este nevoie de sensibilitate pentru a înțelege că există o altă realitate, dincolo de ceea ce oamenii obişnuiți denumesc realitate... Probabil, totul a fost provocat de imaginația lui pe un fond de accentuată stare nervoasă... Tu nu crezi tot aşa, Johan?

— Nu sunt nervos, am răspuns tăios. Nici nebun, dacă asta vrei să sugerezi. Nu-mi imaginez nimic. Zăceai pe masa aceea. Goală. Şi ai strigat când te-a înjunghiat. Te-a lovit cu cuțitul de mai multe ori.

— Da, da, a aprobat Larsson, adresându-le celor doi un zâmbet plin de scuze. Domnule Homan, mai bine să plecăm acum. Nu vă vom mai deranja. Dar, aşa cum am spus, trebuie să investigăm toate sesizările. Sunt bucuros că de data aceasta a fost o alarmă falsă.

— Dar unde ați fost noaptea trecută? am întrebat disperat. Unde ați fost?

— Noi? m-a privit Georg. Cinam liniştiți acasă cu nişte prieteni.

— Care prieteni?

A ezitat o clipă şi a privit rapid la Elisabeth.

— Suzanne, a spus ea. Suzanne Bergman. Şi Astrid Strand.

— Suzanne era acolo noaptea trecută. I-am urmărit maşina. Şi am văzut-o acolo şi pe Astrid.

— Nu purtau toți glugi? s-a interesat ironic comisarul Larsson. Şi robe albe?

A zâmbit cu înțeles către Elisabeth şi Georg.

— Am văzut-o sosind pe Astrid. Stătea cu altcineva în fața uşii şi spunea că nu mai poate continua.

— Continua cu ce? a întrebat Larsson.

— N-a spus.

— Înțeleg. Nu a vrut să spună şi asta. Nu, cred că ar fi mai bine să plecăm. Îmi pare rău că v-am plictisit.

Comisarul era gata să salute dar s-a răzgândit şi i-a întins Elisabethei o mână mare.

Coborârea s-a derulat în tăcere, doar fluieratul lipsit de melodie al lui Larsson acoperind scârțâitul liftului.

— Ei, a spus el când am ajuns la maşină. Bine că până la urmă nu a fost o crimă. Doar ce am vorbit cu cadavrul, i-a făcut cu ochiul lui Nilsson, care stătea pe scaunul din față... Să vă ducem până acasă?

— Nu mulțumesc. Pot să mă descurc şi singur.

Am plecat. L-am auzit pe Larsson în spatele meu spunând ceva despre: „era goală pe o masă şi a fost asasinată de o capră. Dacă i-ai fi văzut fața!" Am mai auzit râsul lui Nilsson, apoi uşa trântită şi zgomotul maşinii îndepărtându-se.

Când am ajuns acasă, i-am telefonat Suzannei. Părea tensionată şi nervoasă.

— Nu, a spus iritată. N-am fost acolo noaptea trecută. Eram la Elisabeth. Avea un mic cerc. Doar câțiva dintre noi, iar după aceea am rămas la masă. De ce?

— Te-am văzut ieri. Ți-am urmărit maşina. Ai cotit pe lângă biserica Frosvi, pe un drum îngust şi apoi ai dispărut într-o casă galbenă. După aceea, ți-ai pus o robă, una albă şi ai mers împreună cu ceilalți până la izvorul din pădure. Apoi, s-a întâmplat ceva cel puțin ciudat... cineva a omorât-o pe Elisabeth!

— Cred că eşti nebun. Poate ar fi mai bine să nu mai vii la şedințe. Este prea mult pentru tine. Se pare că nu eşti capabil să te descurci. Rămâi la antichități. Ți se potrivesc mai bine, m-a asigurat în încheiere, întrerupând convorbirea.

Într-adevăr, am simțit că întâmplările ultimelor douăzeci şi patru de ore îmi fuseseră mai mult deci t suficiente. Mi-era şi foame. Meritam ceva bun. Trebuia să mă remontez. Mi-am amintit că în dulapul din biroul-bucătărie era o sticlă de vin roşu şi, de asemenea, nişte brânză Boursin şi pâine.

Ceva mai târziu, stăteam confortabil într-un fotoliu rococo, pâinea şi brânza pe un platou de argint în fața mea, pe o măsuță furniruită în lemn de arin. Lângă mine trona sticla de

vin roşu, având pe etichetă o femeie ce ținea în mână o frunză de palmier ridicată într-un gest triumfător. O mantie îi trecea peste rochia fără guler, iar pe cap avea o coroană stilizată. Personificarea mitologiei greceşti văzută de burghezia de la sfârşitul secolului XIX. La picioarele ei stătea o persoană, nici bărbat, nici femeie. Ambii priveau extaziați la cer, nu orbiți de Zeus sau de soare, ci de mândrele cuvinte: „Diplome d'honneur, XIIIe Exposition de Bordeaux 1895". Alte medalii şi diplome aduceau mărturie despre succese anterioare în serviciul producției viticole: Expoziția de la Paris 1872 sau medalia „Classe Premiere 1865." La marginea superioară a etichetei era un blazon, doi lei ținând între labe un scut pe care, un braț înzăuat purta o flamură acoperită cu cruci deasupra falnicei devize „Victoria". Sticla verde era înconjurată de o plasă de sârmă subțire. Era un vin roşu, bun, plin, destul de tare, cu un buchet de flori. Chiar preferatul meu: Chateau Smith Haut Laffite. Aproape şocat de erezia mea, am turnat un pahar din vinul roşu închis, aproape maroniu.

Demnitatea mea avusese de suferit, m-am gândit mohorât, simțind razele soarelui mângâindu-mi fața. Aveam nevoie de consolare şi încurajare. Niciodată în viața mea de adult nu mă simțisem atât de stupid, de turtit, ca atunci când Elisabeth a apărut pe hol şi ne-a vorbit.

Am oftat, am turnat ce mai rămăsese în sticla verde şi am luat o bucată de Boursin. S-ar putea cu adevărat să fi făcut o greşeală atât de monumentală?... Nu, pur şi simplu, nu era posibil. Ştiam perfect că fusesem acolo. Scena din camera întunecată era pentru mine clară ca un cristal. Substanța din paharul de argint m-a făcut să-mi pierd cunoştința. Apoi m-au descoperit, m-au urcat într-o maşină şi m-au adus acasă. Evident, doreau atât de mult să cred că totul se întâmplase doar în imaginația mea încât mă dezbrăcaseră şi mă băgaseră în pat. Motivul nu era greu de găsit. Cum spusese Michael Groh, oameni fără ocupație, depravați, căutând emoții gâdilitoare, supranaturalul şi, în final, droguri. Droguri şi sex. Cine ştie ce orgii făceau în casa aceea din pădure?!

Elisabeth şi Georg iniţiaseră un hocus-pocus cu glugi albe şi procesiuni la vechiul izvor. Apoi, ţineau un fel de slujbă de „împărtăşanie" în care masca de capră reprezenta Diavolul iar Elisabeth femeia sacrificată. Din păcate, pentru mine, aici s-a întrerupt filmul. Apoi probabil rutina era să te consacri unor plăceri mai personale şi individuale. Pe de altă parte, nu era ilegal să arunci tot felul de chestii în izvoare şi să cânţi în pădure. Nici să porţi măşti de capră şi să practici sexul în grup... Dar drogurile erau ilegale, extrem de ilegale. Pedepsele erau atât de severe încât era mult mai rentabil să susţină că habar nu aveau despre ce vorbeam când am povestit ce văzusem noaptea trecută. Trebuiau să şteargă şi toate urmele din casa veche şi să mă bage în pat. Efortul însă merita, riscul pedepsei pentru consuna de droguri era prea mare... Apropo, fusesem norocos că mă doborâse drogul. Dacă m-ar fi recunoscut când eram conştient, poate nu m-aş mai fi trezit în patul meu. Socotiseră că voi fi atât de confuz şi încurcat de drog, încât aş crede că ce văzusem era o parte dintr-un misterios vis halucinant de drogat. De asta îmi lăsaseră şi maşina parcată în faţa uşii. Mulţumesc domnului că era într-o sâmbătă şi toate taxatoarele de parcare dormeau tun în paturile lor. În mod normal, nu parchez niciodată acolo. Dar cine mă condusese acasă nu putea şti asta şi, oricum, maşina trebuia să fie lăsată într-un loc la îndemână ca s-o pot găsi.

Am întins puţină margarină pe o felie subţire, de pâine tare şi sfărâmicioasă. O altă iluzie de-a mea, că poţi să-ţi controlezi greutatea dacă foloseşti margarină. Vinul roşu adăugase, probabil, tot atâtea calorii cât jumătate de kilogram de unt... Oricum, cu lapte smântânit şi cu iaurt căpătasem un alt moral.

Să fie Suzanne implicată în traficul de droguri? Din punct de vedere financiar nu prea părea posibil, avea destui bani, îi dăduse Elisabethei şi-l împrumutase şi pe Per. Doar dacă... M-am sculat şi m-am dus la fereastră să privesc în stradă. Doar dacă... să presupunem că Suzanne finanţase totul, retrăgând sume mari pentru a cumpăra droguri prin Elisabeth, apoi vânzându-le în cantităţi mici membrilor

„cercurilor” şi depunând banii într-un alt cont bancar. Aici, acasă sau în Elveția.

Explicația nai se părea fantezistă. Suzanne, tânără, palidă, cu ochi albaştri, idealistă, crezând în salvarea umanității... Dar am văzut-o, am urmărit-o. Natural, Elisabeth şi Georg o somaseră să nu declare nimic, decât că au petrecut toată seara la Elisabeth... Astrid Strand... era ceva poate chiar mai interesant. Pentru că Astrid declarase acolo, în ploaie, că nu mai vrea să continue dar că trebuie. Bertil Lofberg încuviințase şi completase că erau prinşi într-o capcană... De ce? Ce mijloc de constrângere avea Elisabeth asupra lor? Trebuie să descopăr. Pentru că trebuie să fie ceva foarte puternic pentru a o târî pe şovăielnica Astrid care de obicei nu se deplasa decât în maşina condusă de şofer afară, în furtună, să participe la trucuri ciudate de circ în pădurile Upplandului.

Atunci, deodată, am avut o revelație! Fusese Per Bergsten supus la aceeaşi presiune şi prins în capcană? Încercase să se elibereze? Era moartea lui o pedeapsă pentru el şi un avertisment pentru ceilalți?

CAPITOLUL XVIII

— Ah… Adică, pardon… Oh…

Astrid Strand m-a privit cu reproş, fără să mă recunoască, apoi a zâmbit.

— Johan, tu eşti?! Ca de obicei, aici e o aglomerație fantastică. Şi eu care am o teamă nebună de hoți… Se spune că mai întâi te îmbrâncesc, ca să te dezechilibrezi, apoi îți subtilizează portofelul şi… nu că ar fi mult în al meu dar numai gândul că mi s-ar putea întâmpla îmi displace profund… Şi, când colo, erai tu! Ce coincidența!

Desigur, nu era o coincidență. O aşteptasem în pragul unei uşi, vizavi de locuința ei. Bineînțeles, cea din oraş. Pentru că avea una şi la țară, cu telefon separat pentru grădinar şi la bucătărie. Elisabeth nu putea să renunțe la standardul pe care şi-l impusese. Elevii ei nu erau de găsit pe partea neînsorită a societății, oricum nu financiar!

Am avut noroc. În ciuda căldurii, Astrid nu era la țară. Pe la zece, a ieşit prin intrarea din strada Kommendor, a privit în jur, apoi a luat-o agale în jos spre Humlegarden. Pentru o clipă mi-a fost teamă că maşina cu şofer, de care-mi povestise Suzanne, va veni s-o ia. Dar norocul îmi surâdea în continuare şi, ca un detectiv particular dintr-un film american prost, am urmărit-o într-un pas inocent de plimbare, cel puțin aşa sper că arăta.

Humlegarden era calm şi plăcut, arborii mari oferind umbră şi răcoare. Mă gândeam la râşii care fuseseră împuşcați aici cu nu mai mult de o sută de ani în urmă, dar vânatul pe care-l hăituiam eu era diferit.

Taiorul pastelat al lui Astrid ajunsese lângă bibliotecă. Câțiva adoratori matinali ai soarelui erau deja întinşi pe iarbă în soarele dimineții şi doi domni mai bătrâiori

sărbătoreau această frumoasă zi pe o bancă, cu o sticlă de vin roşu ieftin. Un câine mare adulmeca bănuitor un mops cu ochi de marmură; un sturz a câştigat bătălia cu un vierme lung, care a rezistat până la capăt încercării de a fi smuls din căminul de sub iarbă întunecos şi sigur.

La Stareplan a trebuit să fiu foarte atent la stopuri ca să nu mă apropii prea mult de ea. Odată s-a întors şi am plonjat în holul unui cinematograf, studiind cu mare atenție fotografiile în culori ale unei tinere doamne care-şi expunea cu generozitate ceea ce o providență binecuvântată o hărăzise din plin.

Ajunşi la magazinul NK nu am mai riscat s-o las pe Astrid să-şi continue peregrinările. Mi-era teamă că ar putea dispare în mulțime, intra la coafor sau într-o cabină de probă din raionul de modă feminină. Aşa că am înghiontit-o uşor din spate... Şi, iată-ne!

— Ce noroc! am spus, simulând surpriza. Chiar voiam să-ți telefonez.

— Da?! De ce? M-a privit mirată.

— Ştii, şedințele astea cu Elisabeth. Cercurile ei. Sunt foarte interesat dar nu mi se permite să particip. Sunt lăsat cumva pe dinafară. Cred că e păcat, aşa că doream să vorbesc cu tine şi să văd dacă nu mi-ai putea aranja să... ei, să fiu inclus ceva mai mult.

A zâmbit:

— Oh, înțeleg. Da, la fel mi s-a întâmplat şi mie la început. Dar... A privit în jur... Nu putem sta aici. Hai să mergem spre Kungstradgarden.

Am traversat strada Hamn, ne-am croit drum prin intensul trafic matinal şi ne-am aşezat pe o bancă liberă aflată lângă „fântână" sau nu ştiu cum putea fi numit acest bazin puțin adânc, cu jeturi de apă țâşnind spre cer.

— Aşteaptă o clipă, am spus. Voi lua nişte înghețată.

Am părăsit-o înainte să poată răspunde şi m-am întors cu două conuri galbene pline vârf cu rotocoale de înghețată în verde fistic şi galben de vanilie. Mă gândisem la tot. Nu-i uşor să întrerupi o conversație şi să pleci furios dacă ai în mână un cornet mare cu înghețată.

— Mulțumesc, a spus surprinsă. E mult de când n-am mâncat înghețată... În aer liber.

— Face parte din plăcerile verii şi nu trebuie ratată, am asigurat-o. Dar, cum spuneam... ştii, Elisabeth... Se pare că aparții cercului interior.

A încuviințat, privindu-mă neutru.

— Te-ai gândit serios la activitățile Elisabethei şi ale institutului? Trebuie să înțelegi că în spatele cunoştințelor noastre există infinit mai mult decât am putea realiza. Totul depinde de cât de puternic este psihicul tău. Lucrurile astea nu trebuie luate prea uşor. Dispunem de forțe despre care cunoştințele noastre sunt minime şi nu ştim cum ar reacționa dacă ar fi eliberate. Cred că ar trebui să cântăreşti totul cu multă atenție. Dacă aş fi ştiut... a tăcut.

— Să fi ştiut ce?

— Nimic, a răspuns potolită. Nimic.

— Cum ai ajuns prima oară la ea?

— Fetița mea... a murit. Un accident rutier. Eram atât de disperată. Credeam că n-o s-o uit niciodată. De fapt, nici nu o voi uita. Dar am crezut că poate aş reuşi să iau legătura cu ea... Nu râde, a continuat privindu-mă trist. Ştiam câte ceva despre spiritism şi cunoşteam câteva persoane care-l practicau şi credeau. Aşa că, am mers acolo... Şi am rămas... Deşi, aş vrea să nu o fi făcut niciodată, a adăugat ca pentru sine.

— De ce?

N-a răspuns, a rămas cu privirea pierdută înainte, spre fântâna ai cărei stropi aduşi de vânt ajungeau până la noi. Rămăsese singură, ca şi cum nici n-aş fi existat.

— Ai fost şi tu acolo vineri noaptea, nu-i aşa?

— Vinerea trecută?

— La sabbatul vostru. Lângă biserica Frosvi.

— Vinerea trecută am cinat la Elisabeth, a răspuns tăios. Întâi am avut o şedință apoi am rămas să mai vorbim. Am ajuns la ea la ora opt şi m-am întors pe la miezul nopții... Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu ştii?! Gândeşte-te puțin. Pentru că eram şi eu acolo. S-a întâmplat să fiu în spatele tău şi al lui Bertil Lofberg,

când vă pregăteați să intrați şi ai spus că nu vrei să mai continui. Şi Bertil a completat că sunteți prinşi în capcană. Amândoi. Nu-ți aminteşti?

— Probabil că ai visat. Vocea îi era mică, nesigură. N-am fost niciodată la Frosvi.

— O.K. Deci am visat, nu-i nicio nenorocire. Dar de ce ai spus chiar acum că regreți întâlnirea cu Elisabeth?

— Totul e atât de fără speranță, mi-a răspuns pe un ton plat, privind drept înainte, lacrimi scurgându-i-se pe obraji. N-a schițat niciun gest să le şteargă, era pierdută în gândurile ei, într-o stare de totală apatie... E totul atât de fără speranță. Nu pot să continui. Nu pot! Nu vreau!... Dar trebuie, pentru că altfel...

— Altfel ce?

— Sunt problemele mele, a spus repede, scoțând o batistă din poşeta elegantă de crocodil. A pus înghețata într-un coş de gunoi. Oare gustase din ea?... Nu te amesteca! Nu vreau să fiu neprietenoasă, dar e periculos. Sunt... sunt oameni periculoşi. Şi, odată intrat, eşti prins şi nu mai poți scăpa... Ca o muscă în plasa unui păianjen. Gândeşte-te la bietul Per!

— Tânărul călcat de maşină?

— Călcat?! a pufnit cu amărăciune. Asta este varianta poliției. Este ce s-a intenționat să fie crezut. Dar pentru tine, trebuie să fie un avertisment. Era la fel de interesat, la fel de entuziast ca tine şi acum e mort.

— Vrei să spui că moartea lui nu a fost naturală? Că nu a fost un accident?

— Nu vreau să spun nimic. Vocea îi era dură acum, rece şi impersonală. Îți dau doar un sfat: lasă-ne în pace! Lasă-mă în pace!

S-a ridicat fără să mă privească şi a plecat.

Am rămas pe bancă, lăsându-mă pradă gândurilor. Probabil Astrid se băgase în ceva care o depăşea iar acum regreta. Vroia să renunțe, să se oprească dar nu se mai putea. Era vorba de droguri sau de altceva? Ce mijloc de constrângere avea Elisabeth?... Deşi, ea spusese că Georg se ocupa de toate lucrurile „practice". Printre aceste detalii „practice" era inclusă şi ținerea la respect a membrilor

grupului?!... Cel mai interesant element al conversației cu Astrid mi se păruse încercarea ei de a-mi sugera că Per Bergsten nu murise accidental. Spusese că asta ar trebui să fie un avertisment pentru mine. Erau oameni periculoşi şi poliția trebuie să creadă că Per fusese accidentat. Asta nu putea însemna altceva decât că Per fusese asasinat. Dar Suzanne vorbise despre sinucidere. Sinucidere şi fraudă... Cum de se legau toate?

Cineva trebuie să ştie mai multe despre Per şi problemele lui, mai mult decât Suzanne şi Astrid, cineva care să nu fie implicat în afacerile Elisabethei şi ale lui Georg... Mama lui, doamna Bergsten. Avusesem o scurtă întâlnire la funeralii dar probabil că nu-şi va aminti de mine. Cu puțin noroc poate o găsesc şi reuşesc să-i vorbesc, să aflu răspunsuri la întrebările care mi se învârteau în cap. Vineri văzusem o crimă fără cadavru. Dar în cazul lui Per exista, din nefericire, o victimă. Întrebarea era numai dacă era accident sau altceva... Crimă, de exemplu.

M-am îndreptat spre un telefon public. Aveam noroc, era liber şi şansa mi-a surâs în continuare. Ruth Bergsten era acasă. Nu avea nimic împotrivă să întâlnească pe unul din prietenii lui Per. Dimpotrivă, se simțea stingheră în apartamentul gol, iar faptul că ar putea vorbi despre Per reprezenta pentru ea o alinare.

Un taxi de un galben orbitor m-a dus la Kungsholm, un lift şi-a făcut datoria urcându-mă câteva etaje şi... iată-mă în holul ei. Un apartament mic, bine îngrijit, cu o vedere spre Primărie. Picturi pe pereți, vase de ceramică pe mese. O fotografie mare a lui Per, cu o floare şi o luminare în față. Privea la mine cu ochi mici, înspăimântați şi zâmbet nesigur. De cine îi era frică?

Ruth Bergsten stătea pe marginea unui fotoliu înflorat, cu brațe albe din lemn de ulm sau mesteacăn. În mână avea o batistă mică, albă. Arăta ca şi cum nu dormise bine în ultimul timp şi, probabil, aşa şi era. M-a întrebat dacă n-aş vrea o cafea dar i-am mulțumit şi am spus nu; nu doream s-o deranjez cu nimic.

— Nu voi sta mult. Dacă-mi permiteți, aş vrea doar să vă

pun câteva întrebări.

— Da, vă rog. Nu este nicio problemă. Sunteți de la compania de asigurări? Sau de la bancă?

Am scuturat din cap:

— Niciuna. Eram... l-am cunoscut pe Per. Ne-am întâlnit o dată sau de două ori... şi... ei, doar m-ați văzut la funeralii, nu-i aşa?

A încuviințat.

— Este vorba de accidentul lui, am continuat. Vă amintiți dacă, înainte, Per părea îngrijorat sau neliniştit? V-a spus ceva deosebit?

— Totul a început cu acea afacere ciudată, a oftat ea. Acele lucruri rele, fără dumnezeu. Am încercat să-l fac să renunțe dar nu m-a ascultat. Susținea că era filozofie şi că, în sfârşit, viața lui avea o semnificație. „O dimensiune nouă", îi spunea el. Droguri şi mizerie, asta era noua dimensiune... Totuşi, era un băiat bun. Era tot ce-mi rămăsese... după dispariția lui John. A tăcut, privind afară peste acoperişuri.

— Droguri?

— Aşa cred. Uneori nu venea acasă toată noaptea şi a doua zi arăta teribil. Cu ochii duşi în fundul capului şi epuizat. Obişnuia să-mi dea bani în fiecare lună, pentru întreținerea lui, ca să mă ajute. Ținea foarte mult la asta şi ştia că pensia mea nu era mare lucru. Dar acum câteva luni a încetat complet să-mi mai dea bani. Spunea că doar pentru moment nu se descurca şi că o să mi-i dea pe toți odată, mai târziu. Spunea că era cam strâmtorat.

— Nu a mai spus nimic altceva despre bani?

— Acum, că mă gândesc la asta, de fapt a spus, a murmurat, răsucind batista între degete. Era doar cu câteva zile înainte... înainte de a muri. A tăcut o clipă, apoi a continuat: a spus că dacă vin de la bancă, dacă ceva s-ar întâmpla la serviciul lui, atunci eu trebuie să ştiu că tot ce făcuse nu era pentru el. Ar putea explica totul dar fusese forțat s-o facă. Trebuia să-mi amintesc asta, dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Ceva îngrozitor. Era speriat, teribil de speriat.

A început să plângă, aproape fără zgomot.

CAPITOLUL XIX

— Dar trebuie să înțelegeți că nu putem discuta problema aceasta, mi-a comunicat domnul cu zâmbet curtenitor, o modestă încercare de a-şi ascunde iritarea care răzbătea de sub exteriorul şlefuit.

Mi-am tras scaunul mai aproape de al lui.

— Ştiu că banca nu poate dezvălui astfel de lucruri şi că există legi, regulamente şi tot felul de instrucțiuni oficiale sau de circulație internă. Dar problema este mult mai importantă, depăşind scrupulele dumneavoastră.

— Şi care ar fi această problemă atât de importantă?! Domnul Westerman, directorul băncii, şi-a privit ceasul, a aprins o țigară şi a răsfoit ostentativ nişte hârtii de pe birou...

— Crimă! Crimă cu sânge rece. Per Bergsten a fost probabil asasinat. Nu a fost un accident.

— Dar poliția?

— Poliția nu are niciun motiv să bănuiască altceva. Arăta ca oricare alt accident rutier, fără importanță. Aşa se intenționase... Vă înțeleg scrupulele. Nu puteți vorbi oricui intră aici, în biroul dumneavoastră, despre angajații şi afacerile băncii. Nu aveți nici interesul şi nici dreptul să faceți asta. Înțeleg şi vă respect. Dar nu sunt un oarecare. Întâmplarea face s-o reprezint pe mama lui Bergsten, am mințit cu seninătate. Cercetez cazul în numele ei. Şi ştiu, am continuat curajos, Bergsten a delapidat bani. Bani pe care mai târziu i-a pus la loc.

Westerman m-a privit peste ochelarii lui groşii

— Cum pot să fiu sigur că ce veți afla de la mine nu va fi folosit într-un mod care va dăuna intereselor băncii?

— Va fi folosit pentru a-l prinde pe asasinul lui Bergsten. Dacă vă este teamă că voi folosi informația „cum nu trebuie”,

aşa cum aţi spus, puteţi nega oricând. Ar fi cuvântul dumneavoastră împotriva celui al meu şi cred că dumneavoastră veţi avea câştig de cauză.

A ridicat din umeri:

— De fapt, n-ar trebui dar, cum deja ştiţi, da, este adevărat. Dacă o reprezentaţi pe mama lui Per trebuie să ţineţi cont că ea nu ştie nimic. Ne-am gândit că nu era necesar. Oricum, este destul de nenorocită că şi-a pierdut singurul copil. Iar banii fuseseră puşi la loc.

— Cum aţi aflat?

A ezitat.

— După moartea lui. În aceeaşi zi. Habar n-aveam ce se întâmplase dar am primit un telefon de la o femeie care pretindea că din sumele, manipulate de Bergsten lipseau nişte bani. S-a interesat dacă, în cazul în care ea ar restitui suma, ar mai fi anunţată poliţia? Bineînţeles, i-am răspuns că nu amestecăm poliţia în treburile noastre. De asemenea, i-am răspuns că nu credeam că Bergsten delapidase dar, într-un astfel de caz, am lua în considerare circumstanţele şi nu am întreprinde nimic.

— V-a spus cum se numeşte?

— Da. Un nume străin. Wolfe, sau cam aşa ceva.

— Şi v-a trimis banii?

— Da. A telefonat câteva zile mai târziu să-i certific suma. Apoi am primit banii. Aşa că nu aveam niciun motiv să informez poliţia. Şi presupun că nici dumneavoastră nu o veţi face.

— Sigur că nu. De cât fusese vorba?

— Aproximativ cincizeci de mii. Cincizeci şi două de mii, ca să fiu mai precis.

— Cincizeci şi două de mii de coroane, am informat-o pe Cleo ceva mai târziu, în timp ce-i curăţăm micii heringi argintii de Baltica.

I-am dat doi. S-a apucat de treabă, cu capul înclinat într-o parte, torcând, cu ochii închişi. Într-un ronţăit monoton peştii au dispărut de pe farfurie.

Cincizeci şi două de mii de coroane, m-am gândit, triindu-mi poşta primită. De ce? Ce ar sta în spatele unei astfel de

generozități din partea Elisabethei?

Răspunsul nu era greu de aflat. Natural, nu dorea ca poliția să cerceteze mai îndeaproape circumstanțele morții lui Per. Nu dorea ca cineva să examineze afacerile lui Per şi să pună întrebări periculoase. Ca, de exemplu, de ce delapidase şi unde se duseseră banii? Acum totul era îngropat în tăcere ca însuşi Bergsten. Poate că din cauza asta Astrid şi Bertil Lofberg credeau că erau prinşi în capcană, fără scăpare, pentru că fuseseră implicați în crimă? Probabil că nu direct dar poate ca martori?! Astfel încât, acum erau complici. Dar de ce fusese asasinat Per Bergsten?... Oare imaginația mea o lua din nou la goană? Poate că nu era o crimă. Poate că Elisabeth auzise de delapidare şi dorise să ajute, să aibă grijă de oaia rătăcită din turma păstorită de ea? Dar asta nu se potrivea cu povestea Suzannei, care pretindea că-i împrumutase bani lui Per pentru a-şi limpezi activitățile. Deşi, presupun că ar fi putut accepta banii şi să nu-i fi restituit băncii. Poate utilizase capitalul lui Suzanne pentru alte, chiar mai disperate, afaceri cu acțiuni.

Am trecut prin recolta de scrisori a zilei. Nimic interesant. Aceleaşi vechi lucruri, note de plată, cataloage de expoziții, informații... Dar, aici era ceva! Un carton pătrat. O invitație: Societatea Juvenal îşi ținea întâlnirea anuală.

Trecuse cam multişor timp de atunci... Gândurile mi-au zburat înapoi la Uppsala, Uppsala anilor cincizeci, fericită şi academică, care încă nu cunoscuse tulburările studențeşti, o continuare a bătrânei şi romanticei Uppsala... Societatea Juvenal... Şi ea era unul din motivele pentru care azi eram negustător de antichități în loc să fiu curatorul unui muzeu oarecare sau poate un specialist în Fahcrantz cel care amesteca asfalt în culori părintele romantismului suedez în pictură. Nu mi-am terminat niciodată teza. Zilele trecuseră în goană şi făcusem progrese mai mari ca „prima donna” în Societatea Juvenal decât în hățişurile academice... Ei, nu avea niciun rost să plângi după laptele vărsat sau mai degrabă băut. Fuseseră zilele frumoase ale boemei studențeşti. Mi-am zâmbit, consolându-mă în singurătatea mea cu o pisică care torcea şi-şi spăla farfuria la picioarele

mele şi cu obiecte care mă-nconjurau, epave tăcute ale unor vechi culturi, flamuri atârnânde în mauzoleul memoriei.

— Nu, aşa nu merge! Încetează să-ți mai plângi de milă!

Cleo s-a uitat surprinsă în sus. Nu mă adresasem ei, ci mie însumi, o obişnuinţă nenorocită, dar aşa ajungi dacă stai prea mult singur. Avusesem o idee. Printre numele de pe invitaţie era unul care avea o rezonanţă mai specială... Rune Berg, vedeta noastră de la Juvenal, scriitorul de pamflete, cântăreţul cupletelor satirice iar astăzi chirurg principal la acelaşi spital cu alt chirurg Bertil Lofberg, cel pentru care nu exista scăpare din plasa ţesută de Elisabeth... Plasă care fusese răsucită în jurul gâtului lui Per. Rune trebuie să ştie câte ceva despre colegul lui. Oricum, merita o încercare.

Dar norocul mă părăsise, cel puţin la început. Nu, doctorul nu era acolo. Nu, nu ştiau. O clipă, dacă puteam să aştept. Da, era în vacanţă. Nu, nu aveau numărul lui de telefon. Dar să încerc la biroul personal.

Am încercat acolo, am încercat şi în alte părţi şi până la urmă l-am găsit. După prefix, numărul format părea să fie dincolo de Cercul Polar. Şi, ce să vezi!... A mers! Însuşi Rune mi-a răspuns:

— Dumnezeule bun! am auzit de la sute de mile depărtare, linia trosnind ca tunetul. Cum Dumnezeu ai reuşit să mă descoperi tocmai aici?! Credeam că eram singur cu ţânţarii şi păstrăvii.

— Nu-ți voi deranja pescuitul. Sper că te voi vedea la întâlnirea Juvenal din toamnă. Dar îţi telefonez în legătură cu unul din colegii tăi... Bertil Lofberg.

— Bertil? De ce?

— E un caz la care lucrez. Iar Bertil, aş putea spune, face parte din figuraţie.

— Ce fel de caz? Vocea îi suna bănuitoare, ceea ce nu m-a surprins câtuşi de puţin.

— Nu e implicat chiar el, am minţit, o minciună, benignă oricum. Dar investighez un caz. E vorba de un accident şi am dat peste Bertil. Vreau doar să ştiu dacă a fost vreodată implicat în ceva deosebit, dacă i s-a întâmplat ceva neobişnuit în ultimele şase luni?

— Nu ceri prea mult, nu-i aşa? Cum Dumnezeu crezi că aş şti eu? Şi de ce ți-aş spune?

— Nu-ți cer nici date strict personale şi nici bârfe. Doar generalități.

— Ei, nu prea înțeleg ce urmăreşti dar cât îl cunosc, şi nu foarte bine, aş spune că duce o viață normală. Poate e un pic cam închis. Căutându-se pe sine, cum spune el. Dar asta e de lăudat. Ar trebui să recurgem toți la astfel de chestii deşi, nu sunt convins că şedințele transfilozofice sunt chiar pe gustul meu.

— Se ocupă de mult cu treburile astea?

— Nu ştiu... Ba da, ştiu. A fost destul de deprimat toamna trecută. O operație importantă care a ieşit prost. Am vorbit cu el şi i-am spus că se putea întâmpla oricui şi că nu era vina lui şi altele la fel... Altceva deosebit nu văd că ar exista.

— Mulțumesc. Noroc la pescuit... Şi la țânțari.

Am pus receptorul în furcă.

Deci Bertil Lofberg participase la o operație cu sfârşit nefericit. Şi o pusese la inimă. Atât de mult încât căutase institutul Elisabethei. Şi acum era prins în capcană.

Cel puțin, în linii mari, deslușisem şablonul acroşării... Fiica lui Astrid, operația lui Bertil, banii Suzannei şi delapidarea lui Per. Dar nu era un tipar omogen, uniformizat. Piesele caleidoscopului erau neregulate şi de multe culori. Singurul numitor comun era dat de Elisabeth, Georg şi institutul lor. Dar unde se potriveau în tablou slujbele din timpul nopții? Drogurile şi procesiunea la izvorul sfânt ale lui Frey şi Freya?

Îmi mai rămăsese de desfăcut un plic lung, alb. Fără numele expeditorului şi cu adresa bătută la maşină. Alte cereri, alte memento-uri.

Dar era ceva diferit, complet diferit: o fotografic a unui bărbat, luată de la distanță, cu o cruce neagră care aproape ii acoperea figura. O cruce desenată cu cerneală neagră. Oricum, figura bărbatului mi-era mai mult decât cunoscută: Eram eu!

CAPITOLUL XX

— Dacă nu-ți bănuieşti niciun amic care s-ar ține de farse, atunci probabil că ai dreptate. Un avertisment... Nu te amesteca, a spus Michael Groh, punând fotografia jos, pe masă. Arată ca şi cum ar fi fost făcută în exterior, de la distanță şi a fost apoi mărită.

— Probabil dintr-o maşină, am încuviințat.

Când deschisesem prima dată plicul alb şi văzusem fotografia, am râs. Ce chestie naivă şi prostească! Oare chiar erau convinşi că voi tremura de frică?... Bravada mi-era însă doar superficială. Undeva, în fundul sufletului, teama se întipărise şi consideram că totul este destul de neplăcut. Pasul meu era ca fluieratul zgomotos al unui băiețel care merge printr-o pădure întunecoasă.

M-am gândit la Per Bergsten zăcând mort lângă biserica Frosvi şi am ştiut că amenințarea lor nu era în vânt... Georg? Elisabeth? Probabil amândoi... M-am decis să merg la Michael. Cel puțin, el n-ar râde, cum făcuse poliția. Ştia despre ce era vorba şi şi-ar fi dat seama că nu visasem, că tot ce văzusem în vechea casă nu erau doar fantezii în căutare de publicitate.

M-a ascultat în tăcere. I-am povestit tot ce se întâmplase în acea noapte de vineri, cum am urmărit maşina Suzannei, procesiunea până la fântână, înjunghierea Elisabethei.

Michael nu a râs nici când i-am relatat încercările mele de a-i sensibiliza pe reprezentanții poliției şi nici la scena reîntâlnirii cu Elisabeth care, în varianta povestită polițiştilor, tocmai fusese asasinată.

— Aş paria că individul acela, Georg, este fotograful, a spus gânditor, privind încă o dată la fotografia uşor voalată. Aşa ar fi normal deoarece zici că el se ocupă de lucrurile

practice la firmă... Ei, cred că te amesteci doar un pic prea mult. Şi, pe deasupra, anunți şi poliția. Vor să te sperie. Fotografia?! Un foc în aer, o împuşcătură de avertisment. Ar trebui să nu-i subestimezi. Ți se pot întâmpla multe lucruri ale căror explicații nu va trebui să le cauți în supranatural. De exemplu, cineva intrând prin efracție în magazinul tău. Sau aranjându-ți maşina. Aşa că, ține ochii deschişi! Această fotografie este destul de neplăcută.

— În ce fel?

— În vechea lume magică se credea că dacă deții chiar şi o infimă parte dintr-o persoană, unghii, păr, dinți sau chiar o reprezentare a ei, atunci ai controlul asupra persoanei respective.

— Vrei să spui, că acum când au o fotografie de-a mea...?

— Ei, a surâs el blajin. Asta-i literatură de ficțiune. Mi-e teamă însă că dacă vor să pună mâna pe tine există căi mai eficiente decât magia deasupra unei fotografii. Dar, e un indiciu care conduce spre prietenii tăi scamatori.

— Şi ştii, nici măcar nu sunt la curent că mă interesează ai naibii de mult şi moartea lui Per Bergsten, am spus sumbru, terminându-mi gin-tonicul.

— Bergsten?

— Da, tânărul călcat de maşină. Delapidase bani şi Elisabeth, samariteana ideală, a restituit băncii suma lipsă... Cincizeci şi două de mii de coroane. Singura ei dorință era ca banca să nu anunțe poliția. Asta mi se pare o chestie foarte ciudată. Dacă ea este atât de filantropică, că vrea să lase nepătate bunul nume şi reputația lui Bergsten, atunci ar fi trebuit să-l ajute înainte de a muri, nu după, nu-i aşa?

— Desigur, se poate argumenta şi contrariul. Ar putea însemna că a fost într-adevăr un accident. Pentru că dacă voiau cu adevărat să scape de el, Elisabeth ar fi avut grijă ca banii delapidați să fie returnați mai devreme şi ceva mai discret. Astfel încât banca să nu fie la curent. Pentru că nu putea fi sigură că ei nu ar fi anunțat poliția.

— Dar asta-i exact ce a făcut Suzanne! Cel puțin, aşa pretinde. I-a împrumutat bani lui Per ca acesta că colmateze gaura. Totul ar fi reintrat în normal iar el putea să o ia din

nou de la capăt.

Michael a ridicat din umeri:

— Ei, nu ştiu. Dar mi se pare greu de crezut ca Elisabeth să-l fi asasinat pe Bergsten şi apoi să telefoneze băncii, dându-şi numele şi oferindu-se să restituie suma delapidată. Cred că ar trebui să accepți verdictul poliției. Poliția suedeză nu este întotdeauna cea mai bună din lume dar sunt buni, foarte buni. De obicei, când finalizează o anchetă, constatările lor sunt corecte. Nu este atât de uşor, pe cât credem, să omori pe cineva şi apoi să faci totul pentru a deghiza crima într-un accident. În cazul acesta sunt sigur că medicul legist şi-ar fi dat seama... Dar cred că ce ți s-a întâmplat ție personal este mult mai interesant. Participi la o procesiune şi în momentul următor te trezeşti în propriul tău pat. Acum, nu te supăra, dar eşti sigur că nu ai... ei, visat totul? Eşti sigur că s-a întâmplat cu adevărat? Poate ai citit prea mult şi trăind atât de intens problemele Suzannei şi moartea lui Per, pur şi simplu ai visat...

— Nu fi absurd, l-am întrerupt tăios. Sunt la fel de sigur că am fost acolo vineri noaptea pe cât de sigur sunt că suntem acum, aici. Cum altfel aş fi putut găsi drumul înapoi? M-am descurcat şi în casă. Ştiam exact unde erau toate camerele. Îmi amintesc chiar şi o sumedenie de detalii. De exemplu, femeia aceea cu mască de cap de capră pe față. Avea un semn pe unul din sâni, o aluniță ca o inimă.

— O aluniță?

— Da, chiar să-mi amintesc detalii ca ăsta?! Aşa că nici nu poate fi vorba de vis.

— Un semn? Michael a zâmbit. În acest caz trebuie să-ți spun că sunt impresionat de meticulozitatea lor. Ai auzit de „Pactum cum diabolo”?

— Nu, dar sună oribil.

— Şi chiar aşa este. Pactul cu diavolul era temelia magiei. Pentru a-şi marca novicii, Diavolul obişnuia să-i muşte de spate sau de sân. Semnul era numit „stigma diabolo” şi locul unde este găsit este considerat ca insensibil la diverşi stimuli. Era una din dovezile pe care le căutau când vânau vrăjitoare. Înfigeau ace în piele, unde bietele femei aveau

alunițe sau cicatrici. Până la urmă, epuizate de teroare şi oboseală, încetau să mai reacționeze. Şi, astfel, erau dovedite ca vrăjitoare.

— Vezi?! Nu se poate să fi fost un vis! Nu, pur şi simplu am fost drogat şi mi-am pierdut cunoştința. Apoi m-au descoperit şi şi-au dat seama că n-ar fi deloc plăcut să-i recunosc când mă voi trezi. Aşa că am fost transportat acasă în propria mea maşină. Cheile şi adresa erau în buzunarul şi în portofelul meu. Apoi m-au băgat în pat şi mi-au lăsat maşina în fața uşii. E un loc unde parcarea este interzisă iar eu nu o las niciodată acolo. Cum toate astea n-au folosit la nimic, ba mai mult am implicat şi poliția, mi-au trimis această fotografie absurdă, cu o cruce desenată pe față, sperând să mă impresioneze.

— Mă întreb? a început Michael lăsând o pauză lungă. Imaginația este apanajul omului şi cele mai neaşteptate lucruri se pot ivi din subconştientul cuiva. Ai fi putut să fi fost la casa aceea veche când erai copil, cu atât de mult timp în urmă încât conştientul tău activ a uitat totul despre asta. Apoi, deodată, în vis, totul revine iar. Treizeci de ani mai târziu... Dar, din ce mi-ai spus, cred că ai fost acolo. Dacă ar fi să credem tot ce s-a scris despre liturghiile negre şi adorarea diavolului, ei au urmat întocmai ritualul. E un fel de distorsionare, insultătoare a liturghiei normale. Foloseşti un potir, prescuri şi un „altar" cu un crucifix. „Preotul", dacă se poate folosi acest termen, este deseori mascat ca o capră. Ce ai văzut era probabil un sacrificiu. Nu al Elisabethei, ci al unui animal. Un iepure... De obicei, el era alesul. Iar ce a crezut mintea ta încețoşată de drog că sunt strigătele femeii, erau zgomotele zbaterii animalului. Ai asistat la un anumit fel de ritual. El diferă de la grup la grup.

— Dar totul s-a derulat ca şi cum Elisabeth era înjunghiată. Îi înfingea cuțitul direct în corp...

— Era întuneric în cameră, nu-i aşa? Numai altarul şi peretele din fund erau luminate. Ai crezut că vezi culori chiar înainte de a-ți pierde cunoştința. O reacție tipică la consumul de droguri. Atenția şi puterea ta de observație erau oarecum tocite şi reduse. De fapt, această capră sau preot, dacă vrei, a

măcelărit un animal... Este clar că sunt foarte dornici să nu-ți mai bagi nasul. Îmi închipui că nu atât din cauza încercărilor lor copilăreşti de satanism, cât din cauza drogurilor. Pentru că, din câte mi-ai povestit despre Astrid şi tânărul chirurg, se pare că sunt consumatori de droguri şi, probabil, începutul a coincis cu intrarea în acest grup. Astfel, Elisabeth şi Georg îi mulg de bani. Dacă Bergsten delapidase, poate nu o făcuse pentru afaceri cu acțiuni, ci pentru a-şi plăti drogurile. Şi mai e ceva care mă şochează legat de povestea cu banca. Dacă, într-adevăr, delapida pentru a cumpăra acțiuni ca să le vândă în câştig, speculând pe urcări rapide şi echilibrând registrele, deficitul nu trebuia să fi fost atât de mare. Pentru că a cumpărat acțiuni noi şi valoarea lor nu putea să fi scăzut prea mult într-un timp atât de scurt. Se pare că avea nevoie de bani pentru altceva... De ce nu droguri? Trebuie să socoteşti aproximativ o mie de coroane pe zi pentru doza necesară. Pentru un drogat adevărat, cam asta este plata consumației. Şi cei mai mulți ajung aşa. Poți să socoteşti şi singur. Treizeci de mii pe lună.

— Era heroină ce mi s-a dat?

— Nu cred. Probabil L.S.D. Acum, s-o luăm pe Elisabeth. De ce ar fi atât de dornică şi plătească deficitul lui Bergsten la bancă? Ei, pentru a evita orice fel de investigație. Poliția ştie că Bergsten a murit într-un accident rutier. Şi asta-i tot. E înmormântat şi detaliile cazului sunt îngropate în arhivele poliției. Apoi, deodată, aud că Bergsten delapidase. Începe o nouă investigare a cazului. De ce delapidase? Unde s-au dus banii? Dacă asta i-ar conduce la Elisabeth, ar însemna necazuri, necazuri la fel de mari ca şi în cazul în care tu reîncepi cercetările pentru a elucida cauzele morții lui Per. Altfel, cine crezi că ar da cincizeci şi două de mii de coroane pentru a salva pielea unui mort? Care nici măcar nu-i o rudă.

— Deci crezi că ăsta este motivul pentru care Astrid şi Bertil sunt „prinşi în capcană", cum spun ei? Şi pe ăsta s-au dus banii Suzannei? Pe droguri?

— Nu cred nimic. Ca să fiu sincer, nu mă interesează prea mult. Dacă oamenii vor să-şi distrugă sănătatea şi să-şi

cheltuiască banii pe droguri, asta-i treaba lor. Nu pot face nimic pentru ei.

— Dar ce-ar trebui să fac eu? Părinții Suzannei sunt îngrijorați din cauza ei; şi nu-i de mirare, acum când am văzut cu ce se ocupă. A fost şi amenințată de Georg. Ea spune că a încercat s-o omoare. Bergsten e mort iar mie mi-a fost trimisă această fotografie ciudată... De fapt, e cam sinistru. Să presupunem că la noapte vine capra aia şi înfige un cuțit în mine... Încercam să fiu spiritual dar fără prea mare succes.

— Şi Frosvi, a murmurat el. Locul de sacrificiu al lui Frey. Şi al Freyei. Adorarea zeilor fertilității poate fi intens erotică, deseori obscenă... Izvorul sacru de la Frosvi, sfințit de Frey.

Michael s-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastra ce dădea spre piață. Privea afară când ceasul Storkyrka a bătut lent de opt ori.

— Cred că aici avem ceva interesant, a continuat întorcându-se spre mine şi privindu-mă intens. Foarte interesant. Ştii cât mă pasionează ocultul şi tot ce este legat de el. Chiar dacă asta este o variantă suedeză şi destul de inocentă, mi-ar place să ştiu cum funcționează. Eram pe cale să-ți sugerez să te întorci la ei şi să le spui că-ți pare rău că imaginația ți-a luat-o razna şi că ai dori foarte mult să participi şi tu într-o zi la o şedință mai specială...

„Destul de inocent", m-am gândit coborând scările înguste de piatră. „Destul de inocent!" Probabil că Michael avea un sistem aparte de apreciere a riscului, altfel n-ar fi catalogat experiențele mele din ultimele zile ca inofensive şi inocente... Era crimă? Sau nu era? Iar mi-o lua din loc imaginația? Oricum, ce motiv aveam să mă amestec în treburile acestor oameni ciudați? Poate că Michael avea dreptate. Dacă oamenii doreau să-şi ruineze viețile şi să-şi cheltuiască banii pe droguri iar, ca o bonificație specială, să-şi gâdile nervii cu hocus-pocusuri de duzină, atunci de ce să mă amestec eu?... Dar ştiam că n-aş putea renunța atât de uşor. Eram prins în această afacere, nu ca Astrid şi Bertil, ci în alt mod. Trebuie să descopăr ce se ascunde în spatele tuturor acestor lucruri. Dacă Per Bergsten fusese asasinat sau dacă în întreaga

poveste, pe lângă droguri şi ritualuri, mai era şi altceva? Pentru că dacă totul se rezuma la superficialități şi senzații de ce mă supralicitase atât de mult Georg la licitația de la casa bătrânului Olsson? Pentru cartea de magie neagră a „vrăjitorului" Olsson.

Când am ajuns acasă Cleo mă aştepta nerăbdătoare. Uitase deja cei doi heringi pe care-i devorase la prânz.. S-a fâțâit îngrijorată în sus şi în jos pe covorul din hol, apoi s-a ghemuit şi, cu un salt brusc, mi s-a cocoțat pe umeri împingându-şi nasul rece în urechea mea şi începând să toarcă.

Ne-am îndreptat spre bucătărie. Un gratin de peşte congelat, pe care-l scosesem înainte de a pleca să-l vad pe Michael, ne aştepta dezghețându-se pe marginea chiuvetei. Am scos un hering mic din frigider pentru Cleo şi am aprins aragazul. Eram indecis. Ar trebui să beau ceva înainte de cină sau nu? Ziua era oricum terminată. Michael îmi dăduse gin-tonic, aşa că de ce să nu continui pe aceeaşi cărare bătută? Nu am scrupule apropo de băutură. Sunt prea bătrân ca să devin alcoolic dar consumul excesiv duce la îngrăşare sau, mai degrabă, absorbi prea multe calorii. Pe de altă parte, nu mâncam ciocolată sau dulciuri, ca să nu mai vorbim de prăjituri cu cremă. Oricum, nu în mod obişnuit. Aşa că, de ce nu?

Am sfărâmat câteva cuburi de gheață pe chiuvetă, am adunat bucățele în pumni şi le-am răsturnat într-un pahar larg. Am turnat nişte gin Beefeater, câteva picături de vermut sec şi apoi am lăsat două măsline verzi dolofane în băutura rece.

Perfect, am apreciat, gustând grijuliu încleştarea înghețată dintre amăruiul vermutului de la fundul paharului şi amărăciunea ginului din fructe de ienupăr. Căldura cuptorului avea grijă de gratinul meu de peşte aşa că m-am aşezat în balcon, după ce am potrivit ceasul aragazului. Douăzeci de minute la 250 grade. Mi-am luat un vraf de cărți despre ocultism pe care le găsisem în librăria din strada Linne, cărți de Peterzen, Klintberg şi Ankarloo. Arătau demne, de încredere. Le-am răsfoit. Am început să le citesc.

Eram atât de absorbit încât de abia am auzit pingul slab al ceasului din bucătărie şi mi-am salvat gratinul de peşte chiar la timp. Am mâncat repede, cu un ochi în carte şi apoi am rămas pierdut în gânduri privind fascinat la muşamaua galbenă de pe masa de bucătărie, mult după ce terminasem şi Cleo linsese tigaia în care fusese gratinul. După un timp, am început sa mă simt somnoros. Avusesem o zi grea, apăsată de îngrijorarea pe care aproape o simțeam palpabilă, generată de amenințarea aceea, fotografia ciudată cu o cruce peste fața mea. O glumă, desigur, un avertisment. Dar, oricum, nu o puteam lua la fel de uşor ca Michael. Iar martini-ul meu sec contribuia şi el.

Căscând, mi-am pus farfuria deoparte. Căscând, am stins lumina în bucătărie şi m-am dus la baie. După un duş, zăceam între cearşafuri reci iar cartea din mână devenea din ce în ce mai grea. Cu un „noapte bună" căscând către Cleo, am stins lumina şi am adormit aproape înainte de a găsi întrerupătorul.

Deodată, în chiar profunzimea somnului meu, mi s-a părut că mă trezesc. În cameră era un frig de gheață; tremuram sub pătura subțire. Apoi, o căldură înăbuşitoare. Am aruncat pătura de pe mine. Dar era la fel de cald. Am auzit iar acelaşi ciudat cântec mormăit, cel din casa veche. Eram din nou acolo...

Era întuneric, întuneric beznă, o întunecime grea, apăsătoare. Auzeam din nou cântecul, mai tare şi mai tare. Un mormăit zgomotos se transforma într-un scrâşnet strident care, în curând, s-a diminuat şi a dispărut. Era din nou linişte.

Mă balansam înainte şi înapoi într-un leagăn uriaş, cel puțin aşa aveam impresia. Am simțit acelaşi miros ciudat iar într-un colț licărea ceva. Luminile s-au aprins iar eu mă găseam în fața unui altar. Lumânări negre sfârâiau în candelabre de argint, câte două de fiecare parte a capului de cornută care era în mijlocul suprafeței negre; lângă el, un potir conținând ceva roşu-închis. Muzica vibrândă de orgă venea înăbuşită din spatele meu, armoniile sfărâmându-se şi devenind pătrunzător discordante. Muzica era sfâşiată în

bucățele. Sudoarea îmi curgea pe frunte. Deodată, o femeie goală a apărut de cealaltă parte a altarului, cu fața acoperită de un cap de capră. Acum o vedeam clar. A venit mai aproape. Am văzut masca păroasă cu coarnele răsucite şi încovoiate, am mirosit un amestec de ceva amar cu aromă grea şi grețoasă de iasomie şi i-am văzut ochii licărind în spatele măştii.

A ridicat potirul spre fața mea, apoi mi l-a pus la gură. Am băut, neîncercând să opun nici cea mai mică rezistență. Un lichid gros, dulce.

— Ne aparții nouă. Eşti inițiat, a şoptit ea. Ne aparții nouă. Eşti inițiat.

— Vă aparțin vouă, am spus cu voce slabă. Nu ştiu de ce am răspuns: un fel de forță interioară mă împinsese s-o fac.

Muzica a devenit mai sălbatică şi mai stridentă. Mă sufoca un miros de tămâie. Voci ciudate murmurau în spatele meu. Totul a început să se învârtească în jurul meu. Am văzut culori fantastice, exact ca şi data trecută. Era ca şi cum m-aş fi aflat într-un carusel care se învârtea împroşcând culori într-un spectru fără sfârşit. Femeia a venit mai aproape, şi mai aproape. Ochii batjocoritori mă priveau şi vocile zumzăitoare au devenit din ce în ce mai puternice. I-am simțit corpul lipindu-se de mine.

— Nu uita, a şoptit. Cel ce ne trădează, moare.

M-am prăbuşit pe podea în timp ce muzica se ridica într-un crescendo colosal. Corpul ei catifelat era sub al meu, mişcându-se sub mine, ridicându-mă. I-am sărutat sinul şi am văzut semnul în formă de inimă.

„Stigma diabolo", m-am gândit şi lumini multicolore alb-gălbui cu dâre roşii, au fulgerat sub pleoapele mele. Lucruri trosneau şi ardeau în jurul meu mirosind a smoală dar şi a altceva. Şi, de departe, din interiorul focului, venea spre mine o pereche de ochi. O pereche de ochi strălucind fantastic şi am auzit un râs, un râs demențial care mi-a explodat în cap şi cineva mi-a muşcat umărul. O muşcătură ascuțită, adâncă ca a unui animal sălbatic. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost un strigăt venind de atât de departe încât de abia era audibil... „Johannes"... „Johannes", se repeta chemarea. Apoi

întunericul a fost deplin...

Cu o smucitură, m-am ridicat în pat. Era ora zece, soarele strălucea şi Cleo stătea la capătul patului spălându-şi o labă. Din stradă se filtrau plăcutele sunete matinale ale fiecărei zi, uşi deschizându-se, maşini pornind... Un porumbel de pe pervazul ferestrei şi-a întors ochiul rotund spre mine şi un pescăruş alb a alunecat spre Djurgarden.

Parcă aveam o moară în cap şi mă simțeam ca şi cum n-aş fi dormit de o groază de, ani. Mi-era sete. Aş fi putut bea apă cu ulciorul.

— Niciodată! i-am spus cu o voce spartă lui Cleo. Niciodată gin-tonic şi martini sec în aceeaşi seară. Oricum, nu atât de tari. Şi nu împreună cu cărți din astea.

M-am uitat la grămăjoara de cărți de pe măsuța de la capătul patului. Băuturi şi ocultism formau o mixtură prea puternică. Cu un pic de efort mi-am aruncat picioarele jos pe podea şi m-am îndreptat spre baie.

Uşa balconului era pe jumătate deschisă şi o aromă de cafea venea din apartamentul de jos. Soarele strălucea în sufrageria mea. Nu altar. Nu cap de capră. Praful dansa pe covor în razele largi ale soarelui.

Cafea. Am făcut un ocol, via bucătărie şi am pus pe foc credinciosul meu ceainic cu fluier.

Dumnezeule, ce vis, am spus slăbit, privindu-mă în oglindă. Aceeaşi bătrână față mahmură: Ochi injectați, fața palidă şi broboane de transpirație pe frunte.

Mi-am scos bluza de pijama şi am luat periuța şi pasta de dinți, să înlătur gustul scârbos din gură... Asta a fost momentul când l-am văzut în oglindă... Semnul mare, roşu, de pe umărul meu.

CAPITOLUL XXI

Mare tâmpenie, m-am gândit nervos, săpunindu-mi bărbia şi obrajii cu o spumă pufoasă şi albă ca frişca. Probabil că în somnul meu agitat m-am lovit de marginea măsuței de pat şi în vis durerea a devenit muşcătura acelei femei. E o chestie banală, nu trebuie să caut cauze supranaturale. Exact ca atunci când dormi şi sună telefonul. Soneria telefonului se integrează în vis, transformându-l; în noul vis, soneria este perfect naturală şi face parte din povestea respectivă. Acelaşi lucru trebuie să mi se fi întâmplat în noaptea ce trecuse. Mă culc devreme, obosit şi neliniştit de fotografia şi amenințarea care o implică, ca să nu mai vorbesc că răsfoiam o grămadă de cărți despre ocultism. Temelia fusese deja aşezată de îngurgitarea unui gigantic martini sec peste un gin-tonic. Nicio mirare că avusesem coşmare; am încercat să mă liniştesc trăgând brazde cu maşina de ras prin peisajul hibernal de pe fața mea. Mă zvârcolisem în pat şi lovisem marginea ascuțită a măsuței de lângă pat. Asta e tot ce se întâmplase. Dar era neplăcut. M-am concentrat asupra rasului, evitând cu încăpățânate să mă mai uit la semnul roşu.

Un fluierat mânios a răsunat prin apartament. Fierbea apa. Mi-am clătit fața cu o apă rece ca gheața, am mers în bucătărie după filtru şi cafea. Am prăjit două felii de pâine albă, am scos mierea şi marmelada din dulap.

Stăteam afară, pe terasă, în soarele de dimineață, când mi-a venit ideea. Desigur, trebuie să iau legătura cu Suzanne. Nu puteam să-i contactez pe Elisabeth şi Georg… nu încă.

Ar trebui mai întâi să se potolească furtuna iscată de vizita mea şi a comisarului Larsson. Nici fotografia nu îmbunătățea lucrurile. Nimeni altcineva n-ar fi putut s-o trimită. Suzanne

era calea cea mai bună de pătruns în fortăreața lor ocultă. Trebuie să aflu ce se întâmplase cu banii pe care Per Bergsten îi delapidase. Deşi Suzanne îi împrumutase bani, restituirea către bancă se realizase după moartea lui Per, cu banii dați de Elisabeth. Nu fuseseră suficienți banii Suzannei? Şi unde dispăruseră? De ce delapidase Per? Pentru speculații la bursă sau pentru droguri?... Apoi Astrid Strand şi Bertil Lofberg şi neputința lor de a obține libertatea pe care şi-o doreau.

Ce se întâmplase în acea noapte de vineri?... Trebuie să discut cu Suzanne în linişte. Era singura dintre ei pe care o cunoşteam mai bine şi de la care aş fi putut afla ceva. Dacă mi-aş risca şansa printr-un telefon, nu cred că aş convinge-o să accepte o întâlnire iar, pe de altă parte, nu mă *vedeam* forțându-mi drumul în apartamentul ei spartan. Aveam nevoie de linişte şi ceva timp pentru a-i câştiga încrederea, să o determin să înțeleagă că Per Bergsten fusese asasinat iar loialitatea ei către Elisabeth şi institut trebuia să fie diluată până la descoperirea asasinului.

Să presupunem că îi telefonez şi că o invit la o cină la mine. Îmi voi turna cenuşă în cap, regretând amarnic că fusesem atât de încăpățânat şi supărător. Greşisem, fusesem obosit şi extenuat. Pentru a sărbători împăcarea noastră, nimic mai potrivit decât o cină în doi. Treptat, aş putea pune pe tapet întrebările, strecurându-le în conversație. Nu m-ar costa mai mult decât o cină bună. Oricum trebuie să mănânc iar Suzanne era o fată drăguță. Nu exista altă alternativă... Decât dacă l-aş invita pe Georg! Mi-am zâmbit şi mi-am turnat cafea din cafetiera smălțuită cu roşu. Probabil c-ar veni, m-am gândit. Mi-ar otrăvi mâncarea şi ar face să-mi dispară cadavrul. Poate aş putea fi folosit ca viitor sacrificiu la Frosvi?! „Binecunoscut neguțător de antichități sacrificat lui Frey". Puteam vedea titlul. Un sfârşit demn de o viață juvenaliană.

La începutul conversației telefonice Suzanne a fost rece şi bănuitoare dar s-a dezghețat când mi-am cerut scuze şi i-am explicat că doar în visul meu ciudat o urmărisem prin pădurea de lângă biserica Frosvi. Da, i-ar plăcea să vină la

mine. Mâine, la şapte.

— Ce drăguț din partea ta, mi-a spus politicoasă şi a pus receptorul în furcă.

Până aici e bine! Să vedem ce se va întâmpla acum când vom fi doar noi doi față-n față. Ce va avea de spus când îi voi povesti ce ştiu despre Per, Astrid şi Bertil. Îi voi arăta şi fotografia, poate atunci va începe să înțeleagă că nu mai erau doar activitățile unui mănunchi de cvasi-intelectuali, ci lucruri serioase. Mortal de serioase. Cel puțin, pentru bietul Per.

Spre plăcuta mea surpriză activitatea în magazin nu a fost atât de liniştită ca în zilele precedente. Vacanțele se sfârşiseră şi oamenii se întorseseră în oraş şi era clar că nu toți banii lor se risipiseră în Majorca sau pe coasta de vest. Când a sosit ora închiderii încasările zilei fuseseră destul de considerabile.

Atunci mi-a telefonat. La început nu i-am recunoscut vocea; vorbea atât de slab încât cu greu i-am desluşit numele.

— Johan, sunt eu, Elisabeth.

— Ce noroc!

— Noroc?

— Eram pe cale să-ți telefonez, să-ți *cer* scuze pentru ultima noastră întâlnire. Cred că am fost lamentabil, mai ales că am implicat şi poliția. Dar am avut un vis atât de ciudat, că părea real. Mi se fixase în minte că cineva te-a omorât... Îți înțeleg supărarea.

— Nu sunt supărată, m-a asigurat ea. Trebuie să vorbesc ceva cu tine. Ceva în legătură cu... ei, cu ce-ai visat. Am auzit ceva, ceva care schimbă totul. Am încredere în tine şi... dacă s-ar întâmpla ceva... Mi-e frică!

Frică? O vrăjitoare ca tine, eram gata să spun, dar n-am făcut-o.

— Frică? De ce sau de cine?

— Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon. S-ar putea să mă asculte cineva... Poți veni aici?..” Mâine sunt plecată, dar poimâine? Miercuri la unsprezece!... Seara... Până atunci am ...am terminat şi... sunt singură. Trebuie să vii! Promite-

mi!

Am promis dar nu mi s-au dat mai multe informații. De ce era speriată? m-am întrebat, închizând uşa magazinului. Fusesem amenințat, de Elisabeth sau de Georg, poate de amândoi. Acum îmi fixa o întâlnire la unsprezece noaptea la ea acasă. Să mă duc? Nu-mi băgăm oare capul drept în gura leului? Îmi voi face o poliță de asigurare, povestindu-i Suzannei conversația stranie cu Elisabeth. O să-i spun că trebuie să mă duc miercuri seară. Dacă acolo mi s-ar întâmpla ceva neplăcut, i-aş avertiza că cineva ştia şi unde eram şi cine mă solicitase să mă duc. Atunci n-ar îndrăzni să facă nimic. Satisfăcut, m-am îndreptat spre casă, cu mâinile în buzunare şi cu Cleo pe umăr.

A doua zi am închis magazinul la cinci pentru că trebuia să pregătesc chiar eu cina. Ipostaza de „cordon bleu" nu era rolul vieții mele dar mâncarea este importantă iar pregătirea ei chiar mai mult. Nu mă înțelegeți greşit. Nu este nevoie ca ingredientele să fie scumpe sau deosebite. Nu este nevoie să fie caviar rusesc şi friptură de fazan. Cârnați şi cartofi merg la fel de bine, dar trebuie adăugat un strop de ceva, puțină dragoste şi interes. De fapt, este o problemă de atitudine. Am remarcat că oamenii care nu sunt interesați de mâncare, cei care stau la masă discutând, cei care nu cred că acel moment al mesei este punctul culminant al zilei, sunt deseori naturi nefericite şi stresate. Poate greşesc, dar acel moment ar trebui păstrat, mai ales masa de seară, relaxându-te în pace şi linişte şi mâncând ceva ce-ți place. Niciodată nu îmbătrâneşti la masă.

Să începem cu o supă rece. Ceva simplu şi bun. Păstrez câteva cutii de consomme în frigider. Răcesc înainte ceştile de supă apoi, chiar în momentul când ne aşezăm la masă, torn în ele consommeul rece ca gheața. Deasupra o grămăjoară de smântână şi peste ea puțin caviar negru, danez, apoi adaug un pic de arpagic tocat. Vom continua cu... Ce-ar fi să fac pui prăjit?... Dezgheți un pui congelat şi îl împărți în porții. Nu trebuie să uiți ficatul şi pipota. Apoi pui toate bucățile într-o cratiță şi le acoperi cu lapte. Trebuie să stea cel puțin o jumătate de oră. După aceea, scoți bucățile şi

le pui într-o pungă de plastic. Desigur, nu una goală! În pungă să fie două căni de făină, sare şi o groază de piper măcinat, jumătate negru, jumătate alb. Apoi treci bucăţile prin amestec până sunt complet acoperite cu făină. Între timp, încingi uleiul de cocos în tigaie şi apoi pui în ea bucăţile trecute prin făină, una lângă alta. Întoarce-le din când în când şi scoate-le când au început să fie brun-aurii şi le simţi fragede când le înţepi. Pune bucăţile pe un şervеţel de hârtie pentru a se scurge grăsimea. Le mai pui încă o dată în tigaie, doar pentru câteva clipe, şi le scurgi din nou de grăsime, chiar înainte de a le servi. E un pui cu adevărat delicios, îl mănânci de-ţi lingi degetele. Crocant şi fraged, servit de preferinţă cu cartofi la cuptor, cu unt. Mie îmi place şi usturoiul, o pulbere fină care neutralizează grăsimea din pielea crăpată. Şi, desigur, salată verde...

Asta-i ce mi-am propus să fac şi asta am şi pregătit pentru cina la care o invitasem pe Suzanne. Uşor, simplu şi nu foarte scump. Dar delicios.

Suzanne a întârziat o jumătate de oră. Pentru început, o băutură, afară, pe terasă. Era o seară blândă, calmă, cu o nouă claritate în aer. Sunetele din parcul de distracţii puteau fi auzite peste apă mai clar ca de obicei. Toamna nu era departe, mi-am spus uşor melancolic. Ne concentrăm atât de mult asupra verii, dorind-o cu înfrigurare şi după aceea gata, se termină înainte de a fi început serios. La fel e şi în viaţă, m-am gândit, sorbindu-mi vermutul alb cu gheaţă şi lămâie. Eram grijuliu cu băuturile. Coşmarul de acum câteva nopţi nu era ceva ce-aş fi dorit să se repete.

Ea arăta mai bine decât la prima noastră întâlnire, vioaie şi relaxată, arsă de soare şi sănătoasă, într-o fustă de bumbac albastră şi o bluză subţire.

Îi ţineam o lecţie lungă despre Sf. Gheorghe şi Balaur, când m-a întrerupt:

— Pentru asta m-ai chemat? m-a întrebat privind spre navele finlandeze din rada portului. Să-mi povesteşti că Strindberg a găsit o ascunzătoare pentru relicve în statuia originală din Storkyrka?... Nu, este vorba de altceva... Vreau să ştii un lucru. Acea vineri... ultima vineri... într-o zi, îţi voi

spune ceva... ceva important. Dar, până atunci, a fost un vis... Ai visat. Johan! Ar fi... a tăcut, privindu-mă serioasă. Ar fi periculos pentru tine dacă nu ai crede că a fost un vis... Foarte periculos. Pentru că există forțe pe care nu le înțelegi, pe care nici măcar nu le bănui... Nu încă!, mi-a zâmbit ea stingher.

— Nu o să mai pomenesc despre asta, am asigurat-o... Dar nu-mi iese din minte că am fost acolo şi am văzut capra care a omorât-o pe Elisabeth.

— Dar îți dai seama ce prostie spui? A râs. O capră omorând-o pe Elisabeth!... Urmăriri, procesiuni, liturghii negre... şi, ca să pună capac la toate, te-ai trezit în propriul pat... Apoi, te întorci la ea acasă şi ea îți deschide uşa! Mi-aş fi dorit să fi fost şi eu acolo, să văd ce figură ai făcut... Trebuie să admiți că este destul de ciudat, ca să nu spun mai mult.

— Am văzut, am repetat cu încăpățânare. Cel puțin, cred că am văzut. Noaptea trecută am visat că eram înapoi acolo. Am auzit muzica, am simțit mirosurile, am revăzut acel personaj cu mască de capră şi am băut ceva dintr-un potir de împărtăşanie... Am fost avertizat că, dacă-i voi trăda, o să mor... Din fericire, şi de dată asta m-am trezit în patul meu. Altfel, nu ştiu ce aş fi crezut!

Nu mai zâmbea.

— Ai visat asta? Ai crezut că erai înapoi în casă? Şi ai băut dintr-un potir?... Eşti sigur?... Un potir de împărtăşanie?

— Da, şi capra aia a mormăit ceva deasupra mea şi a spus că eram inițiat.

Suzanne s-a ridicat şi s-a îndreptat către balustrada balconului. A stat acolo, cu privirea pierdută în depărtare, apoi s-a întors fixându-mă îngrijorată:

— Mă întreb dacă îți dai seama în ce te-ai amestecat... Visai... Ai crezut că visezi! Ştiu destul despre aceste ceremonii. Nu că le-am practica noi, dar am citit despre ele. Sunt descrise în lucrări de referință... Dacă eşti acceptat ca membru al cercului, nu poți să-i trădezi. Există o singură pedeapsă pentru asta, dacă cineva ajunge până la trădare... Moartea!

— Dar era numai un vis, am protestat slab. M-am trezit în patul meu.

— Da, chiar crezi asta, a spus încet, atât de încet încât cu greu am auzit-o. Poate că asta şi intenționase pentru că apoi a râs cu toată fața. Acum trebuie să-mi arăți ce a produs marele bucătar. Presupun că ai scos ceva din congelator şi Dai pus într-o tigaie. Sau ai luat nişte, semipreparate de la crama Operei? Nu pot crede că ştii să găteşti! Să pregăteşti băuturi, da, de acord! Dar nu să găteşti! Bănuiesc că asta ți-e metoda pentru a ademeni fetele în apartamentul tău... Poate ar fi mai bine să-mi arăți colecția de gravuri?

Dar, curând, când a gustat consommeul rece ca gheața, a încetat să mă tachineze şi a cedat complet când a avut în mână un piept de pui brun-auriu, crocant, încă sfârâind.

— Fantastic! Să trăieşti! Escoffier din Oraşul Vechi! Bucătărie din Louisiana şi Bordeaux într-o perfectă armonie gastronomică.

— Elisabeth mi-a telefonat azi, i-am spus, punând paharul jos. Venise timpul să discutăm serios.

— Oh, da, de ce?

— Era speriată. Se simte amenințată, vrea să-mi comunice ceva, foarte important, pretinde ea şi mi-a fixat o întâlnire pentru mâine seară în apartamentul ei... De ce crezi că este înspăimântată? Ai vreo idee? Cine putea s-o înfricoşeze?

Suzanne a rămas tăcută, muşcându-şi buza de jos.

— Cred că ştiu, a spus rar, cântărindu-şi cuvintele. Cred Că ştiu. Georg... Se foloseşte de ea, de darul ei de medium. Abuzează de ea. Ea nu mai vrea să continue... Biata Elisabeth!

CAPITOLUL XXII

— Crezi că poate avea vreo legătură cu moartea lui Per Bergsten? am întrebat, luând un picior de pui presărat cu usturoi.

— De ce ar trebui? A murit într-un accident rutier... Doar dacă crezi că l-a călcat Elisabeth.

— E o idee! Nu m-am gândit niciodată la asta. Să presupunem că Per a avut o întâlnire în locul acela şi, după aceea, a plecat spre casă, ceva mai devreme ca ceilalți. Maşina lui are probleme cu motorul şi se opreşte. Traversează strada să telefoneze pentru un vehicol de depanare. Apoi, Elisabeth sau altcineva vine în viteză şi are loc un accident. Dacă şoferul era sub influența băuturii... sau a drogurilor, trebuia s-o şteargă cât mai repede de acolo.

— Mergi cu presupunerea cam departe. Vrei să spui că Elisabeth l-ar fi părăsit pe Per muribund pe marginea drumului?... Trebuie să ai o limită şi în imaginație. Suzanne m-a privit cu antipatie printre candelabrele de argint pe care le adusesem din magazin.

— Era numai o idee. Mi-ai spus că i-ai împrumutat bani lui Per astfel încât să poată pună la loc ce luase... Ştii că Elisabeth a telefonat la bancă, a doua zi după moartea lui şi a întrebat dacă din contul lui lipseau bani... Şi, într-adevăr, lipseau... Nu chiar mărunțiş... Cincizeci şi două de mii de coroane.

— Cincizeci şi două de mii? Nu fii absurd! Cum de ştii asta?

— Am vorbit cu cineva...

— Nu înțeleg. Per luase douăzeci şi cinci de mii de la mine cu vreo două săptămâni înainte de a muri. Spunea că ar fi suficient... Să fi avut nevoie de o sumă mai mare, să zicem

şaptezeci şi cinci de mii şi, pur şi simplu, n-a îndrăznit să-mi ceară mai mult?

— S-ar putea. Nu ştiu. Dar o voi întreba mâine pe Elisabeth. Cred că răspunsul la această întrebare va descâlci o bună parte din ițele încurcate... Cel puțin, cele care duc spre moartea lui Per.

— Ce vrei să spui... încurcătură! Mai este şi altceva?

— Desigur, Astrid. Ea spune că a plătit destul. Vrea să se retragă dar nu poate. Şi Bertil Lofberg pare să fie în aceiaşi barcă. Sunt implicați, pentru că trebuie să fie, şi dacă-i aşa, de ce? Are Elisabeth un mijloc de presiune care-i obligă să rămână în cercul ei?

— Cred că ştiu, a ezitat Suzanne.

O pală neaşteptată de vânt a făcut să danseze flăcările lumânărilor şi umbre bizare au fluturat pe peretele alb.

— Cred că ştiu, a repetat ea. În accidentul de maşină în care şi-a pierdut fiica, Astrid era la volan. O maşină a lovit-o într-o parte, în plină viteză. Din fericire, ea nu a avut nimic. Celălalt şofer a murit pe loc, la fel şi fiica ei. Astrid, ca şi soțul ei, au fost foarte afectați. Fata era singurul lor copil. Acum ea este în legătură cu fiica ei prin intermediul lui Elisabeth dar nu vrea să mai continue. Fata o învinovățeşte, acuzând-o că ar fi omorât-o. E teribil. A fost un accident. Astrid nu mai poate să suporte. Dar, în acelaşi timp, trebuie să continue, pentru a păstra contactul.

— Şi Bertil?

— Nu ştiu. Bănuiesc că şi el are ceva de ascuns.

— Crezi într-adevăr, că Elisabeth este atât de crudă, atât de fără milă? am întrebat.

— Ce vrei să spui?

— Să transmită un astfel de „mesaj”? Asta-i un nonsens. Sigur că nu vorbeşte cu niciun spirit. A reuşit să sondeze subconştientul doamnei Strand şi se foloseşte de sentimentul ei de vinovăție pentru a o ține sub control. Evident, taxând-o cu o contribuție substanțială. Cam aceasta ar fi explicația pentru citirea şi transferul gândurilor.

— Îți dai seama ce spui? m-a întrerupt Suzanne, articulând rar cuvintele şi privindu-mă serioasă. Nu ai nici

cea mai mică idee despre ce este vorba. Sunt forțe care se găsesc dincolo de orice ai fi putut să-ți imaginezi vreodată... Ai grijă, Johan! Ai foarte multă grijă! Altfel, nimeni nu ştie ce ți s-ar putea întâmpla... Chiar asta am vrut să spun, m-a asigurat din nou, răspunzând privirii mele mirate. Cred că iei totul mult prea uşor.

— Ieri am primit asta în corespondență. Am scos fotografia şi i-am arătat-o.

— Acum înțelegi ce vreau să spun? m-a întrebat aproape în şoaptă.

— Ei, nu fii copil. Dacă un nebun mă fotografiază şi apoi îmi trimite fotografia cu o cruce pe ea, nu înseamnă decât că are un foarte ciudat simț al umorului. Probabil, data viitoare, îmi vor face o figură de ceară şi vor înfinge ace în ea... Noroc!

Şi-a ridicat paharul şi a băut dar nu a spus nimic.

— Singurul lucru concret, am continuat, e această constrângere. Ea este legătura între piesele puzzle-ului. Per a delapidat şi trebuia să facă rost de bani. Astrid vrea să scape, la fel şi Bertil Lofberg. Şi tu? Pentru un motiv oarecare, plăteşti o sumă uriaşă Elisabethei şi institutului ei. De ce? Are şi asupra ta un mijloc de constrângere?

— Ştii perfect de bine că nu. Ți-am spus că eu contribui atât cât îmi pot permite, pentru ceva important, mult mai important decât banii... O nouă filozofie. O eliberare. O renaştere. O fac pentru că aşa vreau, nu pentru că m-ar sili cineva sau ceva. Nu cred deloc în teoria ta, a constrângerii. De ce nu iei lucrurile aşa cum sunt? Elisabeth are un institut pentru transfilozofie. Este un medium faimos, către care se îndreaptă oamenii. Ce altceva s-a întâmplat? De ce eşti atât de îngrijorat?

— Ce s-a întâmplat? am îngânat-o... Şi tot ce-am văzut în casa aceea veche?... Procesiunea, sacrificiul...

— În primul rând, nu cred că ai văzut, ci ai visat. În al doilea rând, să admitem că s-a întâmplat totul aşa cum ai spus, nu-i nimic ilegal în asta, nu-i aşa? Susții că oameni îmbrăcați în robe albe participau la o procesiune în pădure. Apoi, cineva deghizat în capră a înjunghiat pe altcineva, nu în realitate ci ca un joc, o glumă, pentru că presupusa

moartă, Elisabeth, trăieşte, nu-i aşa?... Mai ai de semnalat şi alte acte criminale?... Nu! Atunci?

— Dar drogurile? Dacă la aceste întâlniri sunt consumate droguri? Să presupunem, că totul este un fel de club special pentru amatorii de puțină emoție şi droguri. Iar mentorii spirituali, Elisabeth şi Georg, sunt simpli traficanți de droguri. Ar putea să se fi dus pe aşa ceva banii lui Per? Şi, oare este doar o întâmplare că toți membrii au bani din belşug? Tu, Astrid şi Bertil. Nu ştiu multe despre ceilalți dar nu m-ar surprinde să facă parte din aceeaşi categorie.

— Acum, într-adevăr, mergi prea departe, m-a avertizat ea şi, parcă pentru prima dată, părea foarte supărată... Crezi că sunt o drogată? Că-mi cheltuiesc banii cumpărând droguri de la Elisabeth pentru a-mi oferi iluzorii momente excitante?! Depăşeşti orice limită... Cred că ar trebui să te ocupi doar de ce te pricepi... De exemplu, să pregăteşti o masă gustoasă. Capătă cineva un desert în casa asta sau ai asasinat bucătarul, l-ai înghesuit în frigider şi i-ai vândut inima adoratorilor diavolului?... Noroc, şi mulțumesc pentru cina plăcută! Ştii să găteşti şi asta e mai important decât veleitățile de defectiv.

După ce a plecat, pe la unsprezece, m-am aşezat la o cafea acompaniată de un strop de coniac; fumul albastru de la țigară să ridica drept în sus, în aerul nemişcat din balcon.

Poate că are dreptate, m-am gândit mângâindu-i urechile lui Cleo, în timp ce ea, după o călătorie peste acoperişul din spatele nostru, zăcea mulțumită în poala mea. Poate are dreptate. În afara unui accident rutier, nu aveam nimic concret... A, şi câteva vise ciudate. Cel puțin, pentru al doilea vis, eram sigur că mă culcasem chiar în patul meu şi mă sculasem între aceleaşi cearşafuri. Cu greu aş fi putut merge în somn... Probabil că există o cauză foarte simplă pentru acel semn roşu... Poate că era ceva şi în explicația oferită de Michael... Poate fusesem la acea casă galbenă, cu ani şi ani în urmă şi totul se sedimentase în subconştientul meu... Mai rămânea fotografia. Mai mult ca sigur era opera lui Georg, care încerca să mă sperie.

— Nu, Cleo. Aşa nu merge. Trebuie să le spălăm. Am băut

ultimul strop de coniac şi m-am dus în bucătărie să spăl farfuriile. Am băut un pahar mare cu lapte şi apoi am adormit buştean. Nu vise, nu fețe de capră deranjându-mi somnul şi m-am sculat odihnit dimineața. Cerții era acoperit de nori şi începuse să țârâie o ploaie meschină.

Seara m-am dus la cinema. Nu merg des, doar din când în când, vara, atunci când ştiu că sălile nu sunt pline cu oameni care mănâncă, şoptesc, foşnesc hârtii şi-ți mormăie tot timpul în ureche... Nu m-am întors acasă după film. Paşii mi s-au îndreptat spre barul Operei. Acolo, cu o bere mare în față, am aruncat o privire absentă peste remarcabilele întâmplări relatate în ziarele de seară. Ca de obicei, barul era aproape plin grupuri de tineri în jurul meselor mici de marmură. Eram singurul care purta cravată.

Deodată, cineva a apărut lângă masa mea.

— Bună, a spus el zâmbind. Deci, la ora asta, bați cărarea până la această fântână?

Era Bertil Lofberg, chirurgul cu probleme, cel care era „prins în capcană", ca şi Astrid Strand.

— Bună. Stai jos. Nu te-am văzut de veacuri.

— Nu. A zâmbit nervos. Eşti şi tu interesat în institutul Elisabethei? Are o mulțime de elevi.

— Ucenici, l-am corectat. Nu trebuie să spui elevi.

Am râs şi a comandat un whisky.

— Eşti un ucenic mai vechi? l-am întrebat nevinovat, băgându-mi nasul în spuma berii.

— Nu... Nu chiar, a ezitat el. Eu... ceva... ah... neplăcut mi s-a întâmplat. Am întâlnit-o pe Suzanne la o petrecere şi ea m-a sfătuit să particip. Să încerc să găsesc o semnificație oarecare în ceea ce se întâmplase. Aşa a început. Şi acum...

— Eşti prins.

— Ce vrei să spui?

— Nimic special. Presupun că eşti serios implicat. Sunt atât de nou încât nu sunt admis în cercul interior. Trebuie să fie interesant. De fapt, ce faceți?

— Vei vedea. Dar poate ar fi mai bine să stai deoparte pentru că nu este ce crezi. E cu totul diferit de ce ți-ai putut imagina şi trebuie să fii puternic. Oricum, mai puternic decât

mine.

— Dar poți să te opreşti dacă nu-ți place.

A zâmbit, dar nu era un zâmbet fericit.

— V-ați întâlnit la Frosvi, nu? am continuat. Sus, în vechea casă galbenă din pădure.

— Ar trebui să-ți vezi de treburile tale.. E mai sănătos... N-am vrut să fiu nepoliticos. Era doar un sfat,

— Deci, asta e, nu-i aşa? Va trebui să-mi fac temele cum se cuvine astfel încât să pot intra cândva în clasa superioară. Fiindcă veni vorba, diseară mă întâlnesc cu Elisabeth.

Mi-a aruncat o privire rapidă.

— Pentru ce?

— La ora unsprezece, îmi va împărtăşi unele, secrete... Poate despre Per Bergsten!

Ținteam la întâmplare, în întuneric, mai mult fără succes. Dar de data asta nimerisem în plin.

— Despre Bergsten? Părea neliniştit şi mâna i se încleştase în jurul paharului... Adică e mort şi tu... nu văd nicio legătură între tine şi...

— Şi alte lucruri, am continuat misterios. Cred că avem destule de vorbit... Nu eşti de aceeaşi părere?

Nu a răspuns, rămânând cu privirea pierdută-n gol. Şi-a terminat whiskyul şi a mormăit ceva despre necesitatea prezenței lui la spital. Şi a plecat.

Bine că nu mă operează el în noaptea asta, m-am gândit uitându-mă la ceas. Zece! Mai aveam timp. Am mai luat o bere şi după ce mi-am croit drum prin paginile de artă ale ziarelor, am plătit şi am plecat. M-am plimbat prin Kungstragarten, pe lângă Grand Hotel şi în jos, pe chei, pe lângă Strand Hotel, unde construiseră nava Vasa, pe insula de unde regele Kristian plecase pe mare după înfrângerea de la Brunkeberg.

Am mers agale în lungul cheiului, în jurul golfuleţului Nybro, gândindu-mă că odată marea ajungea până la piața Norrmalm, că strada Birger Jar fusese un canal legând golfurile Nybro cu Brun, iar cineva se înecase la Stureplan acum numai o sută cincizeci de ani.

Strada Riddar era goală şi tăcută, becurile aprinse făcând

ca seara să pară chiar mai întunecoasă, comprimând întunericul în jurul globurilor palide de sticlă. Când am intrat, uşa era descuiată iar întreaga clădire era cufundată în tăcere. Bătrânul lift de mahon cu bancheta de piele roşie a scârțâit şi gemut urcând prin liniştea casei scărilor. Lumina galbenă din lift îmi reflecta în mica oglindă o figură palidă şi bolnavă. Liftul s-a oprit cu o smucitură şi am deschis şi închis grilajul zăngănitor. Am bâjbâit în lumina slabă după butonul soneriei şi l-am apăsat.

Am auzit paşi grei, grăbiți. Nu ai Elisabethei. Crezusem că urma să fie singură în seara asta. M-am simțit neliniştit, înspăimântat.

Uşa s-a deschis şi Georg a apărut în prag, înalt şi amenințător în costumul lui închis, cu fața palidă şi ochii lui negri.

— Elisabeth, am murmurat speriat. Ea... noi... m-a chemat la unsprezece. Aveam o întâlnire.

— Nu se poate, m-a întrerupt tăios.

— De ce? Dar Elisabeth...

— E moartă.

CAPITOLUL XXIII

— Moartă?... Nu fi absurd. Vreau să spun... Trebuia s-o întâlnesc în seara asta. Chiar ea m-a rugat să vin.

— S-a sinucis. Intră!

Am intrat în holul tăcut, apoi în sufrageria largă unde Elisabeth şi cu mine stătusem acum câteva zile. Dar acum soarele nu strălucea şi nici difuzoarele stereo nu mai transmiteau muzică. Camera înaltă era întunecată şi liniştită. Georg a aprins o veioză şi ne-am aşezat pe sofaua albă.

— Am avut o şedinţă în seara asta, a început el. Un grup mic. Numai Suzanne, Astrid şi cu mine. Apoi, chiar spre sfârşit, a venit Bertil Lofberg... N-a trecut mai mult de o oră, glasul îi tremură iar ochii îi erau umezi.

— S-a sinucis după şedinţă?

A încuviinţat.

— Eram în birou. Am auzit pe cineva strigând „Zbor, zbor”... Apoi un ţipăt. Când am ieşit, ea zăcea jos, în stradă. Cred că a murit instantaneu. E teribil.

— Vrei să spui că a sărit pe fereastră?

— Da. A strigat „zbor” şi apoi a sărit. Mă înţelegi?

— Droguri? l-am privit curios. Cei care iau LSD cred uneori că zboară, cred că pot zbura. Dar de ce?... Elisabeth nu avea niciun motiv să se sinucidă... Nu era nimeni cu ea în cameră? Să fi încercat s-o oprească?

— Suzanne se spăla în baie. Bertil era în hol, pe picior de plecare.

— Astrid?

— Era încă în camera de şedinţe, făcând ordine.

— Astfel că nimeni nu a văzut nimic?

— Nu. Am auzit doar ţipătul. Am alergat în cameră din

direcții diferite şi am ajuns în acelaşi timp, dar era prea târziu. Fereastra era deschisă şi ea zăcea acolo jos... jos în stradă. A venit o ambulanță, poliția... doar ce au plecat. Nu i-ai întâlnit?

Am scuturat din cap.

— Care este camera?

— Acolo, mi-a răspuns, dând din cap spre o uşă deschisă. Camera cu foişor. E o ciudățenie a clădirii. Probabil, constructorul a intenționat să facă un balcon, dar nu şi-a finalizat intențiile. Nu şi-a putut permite sau n-a vrut... Nu ştiu. Oricum, Elisabeth o transformase într-un fel de seră, plină cu tot felul de plante şi flori. Una dintre ferestre este foarte joasă, cam la nivelul genunchilor.

— Deci, s-ar putea să se fi împiedicat?... S-a împiedicat de ceva şi a căzut afară.

— Nu, a spus Georg. Nu cred.

— Eşti sigur că a... că a sărit?

— Ce vrei să spui?

— De fapt, nimic. Dar, dacă fereastra este atât de joasă, poate că ea s-a împiedicat de covor... Sau, poate a ajutat-o cineva? Dacă stătea lângă fereastră n-ar fi fost nevoie decât de un brânci slab.

Georg m-a privit mult timp în tăcere.

— Înțeleg eu bine, a început el rar, vrei să spui că cineva a omorât-o pe Elisabeth?.... Că a împins-o pe fereastră? Asta-i o nebunie.

— De ce? Mi-a telefonat alaltăieri şi m-a rugat să vin aici. Era speriată şi se simțea amenințată. Susținea că era manipulată.

— Cine ar fi manipulat-o?

— Habar n-am... Dar tu?

— Nu-mi plac insinuările tale, a spus tăios, ridicându-se. Dacă crezi că cineva a ucis-o pe Elisabeth, împingând-o pe fereastră, atunci adresează-te poliției... Oricum, eşti obişnuit cu asta, nu-i aşa?

— Mai era altcineva în apartament? Cineva în afară de voi patru? Tu, Astrid, Suzanne şi Bertil? Cineva de care Elisabeth se temea?

— Nimeni. Doar noi... Este o prostie să crezi că se temea de vreunul dintre noi... Era conducătorul nostru. Totul depindea de Elisabeth. Nu înțelegi ce catastrofă este pentru institut, pentru cerc?... Şi pentru mine, a continuat cu voce scăzută privind pe fereastră... Te rog, pleacă acum.

Am plecat. Am luat liftul şi m-am aşezat pe bancheta de piele roşie. Elisabeth era moartă. Sărise pe fereastră. Ce se ascundea sub chestia asta? De ce mă rugase să vin s-o văd? Se întâmplase ceva în intervalul de timp dintre telefonul şi sinuciderea ei? Dacă se sinucisese... Cui i-ar fi convenit moartea ei? Nu lui Georg, pentru că activitatea şi veniturile institutului se bazau pe talentul ei. Nici Suzannei, care-i transferase cea mai mare parte din bani, ca o contribuție a ei la „noua filozofie”... Astrid? Sau Bertil? Amândoi erau „prinşi”, incapabili să scape de sub influența ei. Dar asta era un lucru. Uciderea unei ființe era cu totul altceva.

Liftul a scârțâit până jos şi am ieşit afară, într-o stradă tăcută şi goală. Sub fațada clădirii, în mijlocul străzii era o pată mare, întunecată, iar în jurul ei cu o linie de cretă galbenă era marcată forma unui corp omenesc. Nu doream s-o privesc mai îndeaproape... Acolo căzuse. Fuga de probleme insolubile? De conflicte interne pe care nimeni nu le putea rezolva? Sau ce? O împinsese cineva, îi făcuse vânt peste bariera joasă?... Dar strigase că zboară... Avusesem aceeaşi senzație la casa veche, o iluzie de zbor. Elisabeth era în mod natural puternic tensionată. Era un medium cu un talent deosebit. Era forța conducătoare care-şi dirija „ucenicii” în ritualuri ciudate: Dacă lua droguri înainte de şedințe, pentru a fi mai receptivă, pentru „a-şi extinde simțurile”, cum continua să spună Suzanne, atunci poate că asta ar explica ce făcuse. O mulțime de factori care ar fi putut conduce la gestul ei disperat, m-am gândit, mergând agale către casă. În lungul cheiului Strandvagen, pe lângă vechile nave amarate, ghemuite în întuneric ca nişte animale tăcute.

Dimineața următoare i-am telefonat Suzannei. Plângea.

— Nu înțeleg, Johan. De ce a făcut-o? Nu trebuia s-o facă. Avea totul. Totul... Şi apoi să se sinucidă. Unde vom merge acum? Ce vom face?

— Sper că lucrurile se vor aranja, am încercat s-o încurajez. Cu siguranță, este ceva foarte neplăcut. Ți s-a părut într-o dispoziție mai specială?

— Deloc. Am avut o scurtă şedință şi după aceea era obosită, ca de obicei. Aşa cum ştii, e o mare încordare. Totdeauna se retrăgea să se odihnească un timp în grădina ei, cum îi spunea serei. Îi respectam tabietul şi o lăsam în pace.

— Deci, era un fel de rutină, nu-i aşa? Mersul în seră după şedință, pentru odihnă?

— Da, totdeauna stătea lângă fereastră, cu geamurile deschise, să intre un pic de răcoare. Rămânea acolo cam o jumătate de oră şi apoi revenea la viață, cum spunea ea.

— Toți ştiau despre asta?

— Despre ce?

— Că obişnuia să meargă în camera aceea şi să stea lângă fereastra deschisă.

— Nu ştiu, dar cred că da. Mai ales cei din noaptea trecută. Toți o cunoşteam foarte bine.

— Mai târziu, când a sărit, erați toți răspândiți prin celelalte încăperi?

— Aşa cred. Mă spălam pe față în baie cu apă rece, pentru că mă durea capul din cauza căldurii şi fumului de la lumânări. Georg era singur în birou şi ceilalți se pregăteau de plecare.

— Deci, fiecare era singur în clipa aceea?

— Aşa cred... Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că dacă ar fi împins-o cineva, fiecare dintre voi ar fi avut ocazia. Nimeni nu are un alibi, cum spune poliția.

— Nu-i destul că ea este moartă?! a replicat tăios. Nu crezi că-i destul? Trebuie să-ți ascult şi speculațiile care ne-ar implica în moartea ei?... În acest caz, cine şi de ce?... Nu înțelegi că totul depindea de ea? Acum s-a terminat totul. Întreaga fundație, tot în ceea ce am crezut şi am visat să zidesc.

— Tu da, Dar mai sunt şi alții. Astrid, de exemplu. Sau Bertil.

— Nu ştiu, mi-a răspuns pe o voce stinsă. Nu pot să mă mai gândesc la asta. Totul îmi pare ireal. Niciunul dintre ei nu avea vreun motiv. Amândoi erau, erau... ei, amândoi aparţineau cercului interior. Amândoi sunt la fel de interesaţi ca şi mine. De ce ar fi trebuit să înlăture chiar fundamentul vieţii lor spirituale?

— E o întrebare foarte bună. Poate vei găsi şi răspunsul.

Ne-am înţeles să ne întâlnim mai târziu, când se va simţi mai bine. În dimineaţa aceea i-am telefonat lui Larsson... Comisarul Larsson de la Brigada Criminală.

— Acum s-a întâmplat, i-am spus, după ce m-am recomandat şi i-am reamintit de călătoria noastră la Frosvi.

— Ce s-a întâmplat!? mi-a replicat pe un ton iritat.

— Elisabeth Wolfe e moartă.

— Dragă domnule Homan, mi-aţi mai spus asta odată. Am mers chiar la ea acasă. Şi, poate vă amintiţi că însuşi cadavrul a venit la uşă şi apoi ne-am conversat pe îndelete.

— Da, îmi amintesc. Dar de data asta este adevărat. S-a sinucis noaptea trecută. Puteţi verifica la colegii dumneavoastră din Ostermalm... Strada Riddar, 36. S-a aruncat de pe fereastră; în locul poliţiei însă nu aş îi chiar atât de sigur... Cineva ar fi putut s-o împingă.

— E bine că aţi telefonat, domnule Homan. Ne vom ocupa de afacerea asta. Acum, trebuie să plec.

— Nu mă credeţi, nu-i aşa?

— Nu cred nimic, m-a asigurat pe un ton foarte nervos. Dar vreau să vă spun că sinuciderea este o cauză a morţii mult mai frecventă decât crima.

— Ei, nu pot face mai mult decât să vă pun în gardă, am răspuns ofensat.

Crede că sunt un idiot oarecare care telefonează la poliţie pentru a atrage constant atenţia asupra lui. Dar mai mult n-aş fi putut face pentru ei decât să le dau cele câteva ponturi pe care le păstram pentru mine. Dacă nu vor să meargă mai departe asta e treaba lor.

Am pus jos receptorul dar am rămas lângă telefon pentru că ceva îmi trecuse prin minte... Barul Operei. Acolo îmi petrecusem cele câteva ore dinaintea întâlnirii cu Elisabeth,

conversându-mă cu Bertil Lofberg. Dispăruse atât de repede, cu atâta grabă, spunând că era de serviciu la spital. Ajunsese chiar în momentul terminării şedinţei şi fusese acolo când Elisabeth se sinucisese.

Deci, nici vorbă să meargă la spital dar nici la şedinţă, pentru că aceasta aproape se încheiase. Când se aşezase la masa mea şi comandase whiskyul nu părea grăbit. Când i-am spus că urma să o întâlnesc pe Elisabeth şi că aşteptam de la ea dezvăluiri în privinţa morţii lui Per Bergsten, atunci l-a apucat dintr-o dată graba şi a plecat. Nu pentru a merge la spital, ci la Elisabeth. De ce?

CAPITOLUL XXIV

Lângă uşă, pe o placă albă, rotundă, străluceau cinci ochi roşii, ca nişte cireşe pe fondul plasticului alb. Deodată, diferiţii ochi au început să clipească, să se oprească şi să reînceapă în alte diferite combinaţii luminoase. Pare complicat, m-am gândit, uitându-mă la asistentele îmbrăcate în alb; asistente şi doctori îmbrăcaţi în alb mişunând în lungul coridorului verde palid. Un tânăr cu o barbă răzleaţă împingea o targă... Apoi, a apărut el, purtând un halat alb, fără cravată, capetele stetoscopului iţindu-se din buzunarul de sus. Oare chirurgii foloseau stetoscoape? Poate doar când îşi examinează viitoarele victime, pacienţii care-şi aşteptau rândul la operaţie. Mi-am amintit de un vechi prieten, pe care nu-l mai văzusem de mulţi ani. Din zilele studenţiei. Unde ajunsese? La Uppsala înfiinţase şi era preşedintele Societăţii suedeze a chirurgilor amatori. Ne legau amintirile a nenumărate întâlniri stropite cu băutură dar care, totuşi, nu se terminaseră cu operaţii.

— Bună, a zis el închizând uşa spre coridor şi aşezându-se în faţa mea, la biroul galben, A scormonit în buzunar după ţigări şi şi-a aprins una, inhalând adânc.

— Asta nu-ţi face bine, am spus. Dacă fumezi ai o şansă din douăsprezece să faci cancer pulmonar.

— Asta presupune să atingi o anumită vârstă, statistic vorbind, mi-a răspuns, arborând un zâmbet plictisit. Arăta obosit şi deziluzionat. Ce vrei? De fapt, nu prea am timp, în zilele astea, pietrele la rinichi şi ulcerele sunt ca pe bandă rulantă iar într-o jumătate de oră am o treabă foarte complicată.

— Am venit din cauza Elisabethei. Ştii ce s-a întâmplat?

A aprobat din cap:

— Da, dar nu cred că am să țin doliu după ea. Poate să ți se pară ciudat, dar eu o detestam. Ştiu, nu se vorbeşte de rău despre morți dar, în cazul ei, nu mă pot abține.

— Nu te înțeleg! Credeam că erai un membru ai cercului interior şi luai parte la toate întâlnirile... contribuiai şi cu sume importante...

Bertil a făcut o grimasă şi s-a întins după o scrumieră.

— La început, da, a spus cu voce scăzută... La început, era altceva. Dar apoi... apoi a devenit un coşmar de care nu mai puteam scăpa. Nu puteam să mă eliberez... Nu până acum.

— De ce?

— Nu pot să-ți spun. E... era o problemă personală. Când am auzit că a murit, am simțit a uşurare enormă. M-am simțit liber, după foarte mult timp.

Când m-ai părăsit la barul Operei, mi-ai spus că trebuie să mergi la spital, că erai de serviciu... Şi, totuşi, te-ai dus la Elisabeth!

— Când mi-ai vorbit despre ea, mi-am amintit. Uitasem că ne întâlneam în seara aceea şi... da, ştiu că sună prosteşte... dar nu îndrăzneam să lipsesc. Trebuia să merg, chiar dacă era târziu.

— Şedința se terminase când ai ajuns acolo?

— Da, am avut timp numai să schimb o vorbă cu Georg, apoi eram gata să plec. Stăteam în hol când am auzit țipătul ei. Am alergat în cameră şi fereastra era deschisă... Doar ce sărise.

— Şi ceilalți? Erau şi ei acolo?

— Da.

— Când ai intrat în cameră?

— Nu-mi amintesc exact. Toți eram marcați de țipăt şi ne înghesuiam în jurul ferestrei. Dar am senzația că toți am intrat în cameră cam în acelaşi timp. Din direcții diferite.

— Totuşi, în confuzia generală, s-ar fi putut ca cineva să fi fost tot timpul în cameră.

— Posibil... Nu m-am gândit la asta.

— Tu îți aminteşti cu exactitate când ai intrat?

— Ce vrei să spui?... Nu... nu că...

— Ce ştiu eu? Doar aveai un motiv destul de serios, nu-i

aşa? Spui că te simți eliberat şi eşti satisfăcut că Elisabeth e moartă. E o mare uşurare pentru tine. Să presupunem că unii dintre ceilalți simt la fel, poate chiar mai puternic. Atât de puternic încât, cu plăcere, i-au dat o mână de ajutor destinului, împingând-o pe Elisabeth pe fereastră. Toți ştiați că obişnuia să meargă în camera aceea, după şedință, să se odihnească, iar locul ei favorit era lângă fereastra joasă. Dacă cineva ar fi intrat acolo şi ar fi văzut-o pe Elisabeth stând la aer curat, lângă fereastra deschisă, nu i-ar fi fost chiar aşa de greu să-i dea un brânci, nu-i aşa?... Asta i-ar fi adus rezolvarea tuturor problemelor.

— Îți dai seama ce spui?... Realizezi ce dracu spui"?... Că unul dintre noi ar fi asasinul Elisabethei? Că ne-am furişat în cameră şi am împins-o pe fereastră?... Cred că eşti nebun.

— Ei, nu se ştie niciodată, am ripostat pe un ton glumeț; dar privirea îi era înghețată; buzele i se uniseră scoțând şi mai mult în evidență trăsăturile ascetice ale feței.

— Ştiu că Elisabeth a căzut. În apartament erau persoane care aveau motive serioase s-o urască. Ştiu, de asemenea, că exact la momentul critic, când Elisabeth a căzut, fiecare dintre voi pretinde că era singur... Fiecare ar fi putut fi în camera aceea, lângă ea; am tăcut, privindu-l intens.

Luminile roşii îşi clipeau mesajele lor complicate iar de pe culoar se auzea tropăitul moale al încălțărilor de lemn cu talpă de cauciuc.

— Numai dacă n-ați fost mai mulți?!

— Atunci poate am fi avut o poveste mai bună. N-ar trebui să ne subestimezi... Trebuie să plec, oricât de interesantă e conversația cu tine. Aş vrea să-ți spun doar un lucru: Elisabeth merita ce-a căpătat, oricine ar fi împins-o. Probabil s-a sinucis, drogată şi tulburată mintal cum era. Dacă nu a făcut-o ea, îi voi trimite flori celui care s-a ocupat de treaba asta... Trebuie să plec. Pe curând.

S-a ridicat nervos şi a ieşit pe hol, cu poalele halatului fluturând.

S-ar comporta aşa un criminal? m-am întrebat în autobuz, în drum spre casă. Ar vorbi atât de deschis despre cât o ura pe persoana ucisă?... Doar dacă era viclean şi ar fi intuit că

motivele lui de a o urî pe victimă erau atât de puternice încât, mai devreme sau mai târziu, ar fi ieşit la iveală, atunci ar fi preferat să le expună el imediat.

Desigur, dacă era o crimă... Droguri, senzații intense, frică, multe combinații, multe cauze. Poate, acum, ar trebui să mă retrag. De fapt, nu aveam nimic de-a face cu toate astea iar până acum contribuțiile mele nu fuseseră chiar strălucite... Şi, totuşi, nu voiam să renunț. Ceva nu se potrivea, acel ceva care se afla bine ascuns în interiorul sculului încâlcit... Dar ştiam eu ce?

Dacă ar fi să găsim un motiv asasinării Elisabethei, mă gândeam plimbându-mă prin Kungstradgarden, poate n-ar trebui să căutăm mai departe de faptul că aceasta dorea să-mi împărtăşească câte ceva din secretele ei. Evident, ştia foarte multe, poate chiar prea multe, despre membrii cercului ei... sau, cel puțin, unul dintre ei era convins de treaba asta. Faptul că aflase despre proiectata noastră întâlnire, echivalase cu condamnarea la moarte a Elisabethei. Cineva nu-şi putea permite riscul ca secretele Elisabethei să ajungă în urechi străine. Dar care ar putea fi aceste secrete?... Poate ceva în legătură cu moartea lui Per Bergsten. Dacă Per a fost asasinat şi Elisabeth cunoştea numele asasinului... Dacă Per a fost asasinat!... Dacă măcar există un asasin!... Un prea lung şir de „dacă”!

Am oftat şi m-am despărțit de o parte din fondurile mele limitate dând o coroană unui bătrân care îşi întinsese încrezător mâna spre mine, cu o privire plină de speranță.

În acest caz, mi-am spus, traversând în fugă strada de la barul Operei – evitând în ultimul moment un cârd de maşini scăpate din lesă de la stopul de pe strada Arsenal, care se grăbeau înfometate spre mine – cine ştiuse de proiectata mea întâlnire cu Elisabeth?... Suzanne, prima şi cea dintâi. Apoi Bertil Lofberg... Nimeni altcineva... Un moment!... Elisabeth spusese ceva de aparatele de telefon în derivație din apartament... Asta ni-l aducea şi pe Georg pe lista suspecților. Singura care nu ştia despre vizita mea era Astrid Strand. Să încerc s-o abordez?... Atunci mi-aş fi îndeplinit din plin rolul de detectiv particular, vorbind cu toți cei

implicați.

M-am îndreptat spre casă; o ceaşcă cu ceai, în loc de prânz, un duş şi o scurtă odihnă până când voi coborî din nou în magazinul meu gol.

Când am deschis uşa, apartamentul era tăcut. Nici urmă de Cleo. Am ieşit pe balcon. Nimic. Trebuie să fi plecat într-o escapadă peste acoperişuri. Uneori, când era într-o dispoziție specială, o ştergea în hoinăreală. Nu eram îngrijorat, totdeauna se întorcea, înfometată şi dornică de mângâieri. După ce am făcut un duş şi am mâncat câteva felii de pâine prăjită cu marmeladă, am intrat în dormitor să mă odihnesc un sfert de oră.

Atunci, l-am văzut. Un plic alb zăcea pe perna mea. L-am deschis grijuliu, nu ştiu de ce, dar am făcut-o încet şi cu băgare de seamă. Înăuntru era o fotografie, o fotografie de-a mea, mărită şi destul de neclară. Mergeam cu Cleo pe umăr, cum fac de obicei pe drumul de acasă spre magazin... Aceeaşi cruce ca şi în cealaltă fotografie fusese pictată peste fața mea. Dar era şi o altă cruce. Chiar peste Cleo!

CAPITOLUL XXV

Poate e ciudat dar acel moment, când stăteam acolo, cu fotografia în mână, privind la imaginea mea cu Cleo, a fost primul când am realizat dimensiunile a ceea ce se întâmplase, a ceea ce se putea întâmpla. Moartea lui Per Bergsten mă afectase într-un mod impersonal şi abstract. Nu-l cunoscusem cu adevărat. Îl văzusem o dată sau de două ori la Elisabeth şi schimbasem câteva vorbe. La fel şi moartea Elisabethei. E adevărat, o cunoscusem ceva mai bine decât pe Per dar, oricum, era un străin pentru mine.

De-abia când laţul a început să se strângă în jurul propriului meu gât am început să înţeleg în ce mă implicasem. Mi-am dat seama că avusesem dreptate, că nu era vorba de sinucidere şi accident, ci de crime. Un asasin calculat, cu sânge rece, lovise de două ori şi era acum pregătit s-o facă din nou. Iar eu urmam să fiu viitoarea victimă... Urmam într-adevăr? Sau îşi atinsese deja scopul doar înfricoşându-mă? Lucrul cel mai simplu ar fi să mă retrag şi să consider că poliţia avea dreptate, să accept că Per Bergsten fusese călcat de un şofer beat şi Elisabeth sărise pe fereastră, de bună voie şi nesilită de nimeni, să încetez să-mi mai fac probleme din cauza Suzannei şi a modului în care-şi risipea banii. Să-i las pe părinţii ei să-şi rezolve cum pot necazurile iar eu să nu-mi mai fac griii, indiferent de motiv... Dar, Cleo?! Pentru a înţelege ce simţeam trebuie să ai un animal al tău. Cleo era mai înţeleaptă decât multe fiinţe umane, cel puţin aşa le susţineam amicilor în glumă. Trăisem mulţi ani împreună şi era, pur şi simplu, o parte din viaţa mea, un prieten modest, o companie nepretenţioasă, o pisică inteligentă şi independentă; un frumos animal care-mi acordase încrederea ei nu pentru că-i dădeam heringi şi lapte

şi o mângâiam, ci pentru că aşa alesese ea. Uneori, aveam senzația că mă priveşte cu o indulgență amuzată, zâmbindu-mi.

Acum, nu mai era. Nu-mi făceam iluzii. Cineva intrase în apartamentul meu.. N-ar fi fost prea dificil pentru un individ care ar fi avut sculele necesare. Fotografia fusese plasată pe pernă iar Cleo fusese prinsă... Sculele potrivite? m-am întrebat cu un zâmbet trist. Nici măcar n-ar fi avut nevoie de ele. Ar fi fost suficiente simple chei. Probabil că aşa procedase şi în noaptea aceea când, într-adevăr, fusesem în casa veche iar apoi adus şi băgat în pat. Atunci cineva deschisese uşa cu cheile găsite în buzunarul pantalonului meu. După mulajul cheilor, pot fi foarte uşor executate duplicate... Ar explica oare asta visul ciudat din una din nopțile trecute, semnul roşu de pe umăr şi senzația că avusesem o vizită în apartament?

M-am gândit că primul lucru de făcut era să-mi procur nişte încuietori noi iar apoi să aştept. Probabil cineva îşi va face cunoscută prezența. Voi primi un mesaj în care voi fi avertizat că, dacă nu-mi văd de treabă, nu voi mai vedea-o niciodată pe Cleo... Cu condiția ca... ca acesta să nu fi fost doar primul pas, Cleo să fi dispărut pentru totdeauna şi apoi să urmez eu! Credea asasinul că Elisabeth deja îmi spusese ceva? Devenise nesigur, înspăimântat de întrebările mele despre aşa-zisa sinucidere a Elisabethei?

M-am aşezat pe fotoliul de lângă fereastră şi am închis ochii. Poate totul era o plăsmuire a imaginației mele! Dacă Cleo ar apare, deodată, mieunând la uşa balconului, cu capul aplecat pe o parte, moartă de foame după excursia pe acoperişuri?!... Dar, cumva, ştiam că am dreptate: Cleo dispăruse. Cineva o luase ca să mă avertizeze că urmam eu la rând dacă nu mă potoleam cu investigațiile mele sâcâitoare. Dar nu o voi face. În fața crimei, a dublei crime, dragostea pentru Cleo trecea pe planul doi. Criminalul nu va scăpa atât de uşor. Nu mă voi lăsa înspăimântat maiorii şi de halucinațiile generate de droguri. Acum voi acționa şi îmi voi croi drum în chiar mijlocul labirintului.

Următorul pas în această sarcină dificilă, atât de plină de

obscurități şi semne de întrebare, era Astrid Strand, singura dintre cei patru martori la moartea Elisabethei pe care încă nu o abordasem.

Dar, de data aceasta, se părea că norocul mă părăsise. Telefonul din apartamentul ei din oraş a sunat şi-a sunat, fără să răspundă nimeni, iar la reşedința lor de la țară persoana care a răspuns nu era Astrid, ci probabil o cameristă. Doamna Strand nu era acasă. Nu, nimeni nu ştia când ar putea reveni. Era la coafor. Unde? În strada Linne, colț cu strada Nybro. Dar nu trebuia deranjată acolo.

Cu siguranță că urma să fie deranjată, m-am gândit punând jos receptorul. O să dau de ea şi îi voi pune aceleaşi întrebări ca şi celorlalți. O s-o întreb de-a dreptul unde dispăruse Cleo, doar să-i văd reacția. După un vechi neadevăr, ochii erau oglinda sufletului. Dar şi persoana cea mai sigură pe sine nu-şi poate ascunde reacțiile, când i se pune o întrebare precisă şi neaşteptată despre ceva neplăcut.

Plin de febra bătăliei care mă aştepta, am coborât scările şi am ieşit în piața Kapman. Nu am luat drumul magazinului, ci m-am îndreptat spre Ostermalm, în căutarea firmei de coafură unde urma s-o găsesc pe Astrid.

În anticamera „templului" domnea o linişte molcomă, discretă. Un bărbat tânăr, cu o voce catifelată, era la telefon, stabilind întâlniri doamnelor dornice de înfrumusețare, Un ventilator zumzăia potolit şi printr-o uşă deschisă în peretele liliachiu ca o primulă puteam privi în sfânta sfintelor, unde tineri şi tinere oficiau în templu, ca vestalele la altarul frumuseții, iar doamne de diferite vârste şi înfățişări erau unite de-un scop comun: să fie mai frumoase, să fie coafate după ultimele cerințe severe ale modei.

M-am strecurat pe uşă. Zece perechi de ochi de sub aparatele asemănătoare unor enorme căşti de motociclist şi-au ridicat întrebătoare privirile din revistele şi cărțile lor, dar numai pentru o clipă, cuvântul tipărit fiind mult mai interesant decât înfățişarea mea. O singură pereche de ochi, spre sfârşitul şirului, n-a reuşit să revină la paginile foşnitoare, fixându-mă insistent. În ciuda bizarului sac de plastic de pe cap şi a şorțului de bumbac care-i acoperea

restul corpului, am recunoscut-o. Era Astrid Strand, bogata Astrid, prinsă în capcană de Elisabeth, proaspăt eliberată, prin moartea acesteia. Nici Astrid n-ar fi avut vreun motiv deosebit s-o jelească...

M-a privit surprinsă, trăgându-mi un scaun de lângă perete şi aşezându-mă lângă ea.

— Johan! Ce se întâmplă? Ce faci aici? Ăsta e un coafor pentru doamne. Îți vopseşti părul? a râs ea.

— Nu, am spus, privind în jur, dar nimeni nu asculta.

Toate îşi foşneau poveştile cu amoruri regale şi divorțurile actorilor. Fără îndoială, bonetele de plastic bâzâiau şi ele înăuntru. Nu prea ştiam exact ce erau dar bănuiam că ar fi un fel de uscătoare de păr, astfel încât puteam vorbi fără riscul de a fi auzit.

— Nu, nu-mi vopsesc părul, am liniştit-o. Oricum, nu încă. Vreau doar să stăm puțin de vorbă. Nu erai acasă şi mi-au spus că eşti aici, aşa că am venit.

— Să stăm de vorbă?! E chiar atât de important că trebuia, să vii aici?

A privit neliniştită în jur. Era nemulțumită de apariția mea. Poate celelalte căşti ar fi crezut că-şi primea iubiții la coafor, departe de ochii domnului Strand.

— În legătură cu Elisabeth, am spus liniştit. Erai acolo. Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— Oh... a început; apoi a făcut o pauză. Am avut o şedință şi am mai rămas un timp să fac ordine. De obicei asta era atribuția mea. Elisabeth ținea foarte mult ca lucrurile să fie făcute cum trebuie şi nu neglijent... Ca altarele în biserică. Nu să îndeşi lumânările într-un singur sertar şi altele din astea... Ştii ce vreau să spun?

Am încuviințat.

— Ei, atunci am auzit țipătul acela îngrozitor. N-am putut să-mi dau seama de unde venea dar l-am auzit din nou şi am alergat în sufragerie. I-am văzut pe ceilalți îndreptându-se spre seră iar acolo fereastra era deschisă. Ei, restul îl ştii.

— Ceilalți, ai spus? Toți? Poți să-ți aminteşti pe cine ai văzut în drum spre cameră?

— Nu, nu exact. Nu chiar aşa. Vreau să spun, totul era

uşor confuz şi n-am fost prea atentă unde erau ceilalţi. Dar am văzut-o pe Suzanne. Şi Georg. Era, deja, acolo. Şi Bertil. Bertil Lofberg. Cred că doar ce venise. Era prea târziu pentru şedinţă dar o aştepta pe Elisabeth.

— Îţi aminteşti unde o aştepta? Gândeşte-te! Poate fi important.

— Nu ştiu. Poate în seră, poate în sufragerie.

— Ca să ajungă în seră, Elisabeth trebuia să treacă prin sufragerie, nu-i aşa?

— Da.

— Deci, dacă Bertil aştepta acolo ar fi putut intra direct în seră cu ea?

— Aşa cred. Dar de ce întrebi? S-a întâmplat ceva?

— Poate, am spus, zâmbind stingherit. Încă nu ştiu... Îţi plac pisicile? Pisicile siameze?

M-a privit dar nu părea nici speriată, nici încolţită, doar surprinsă.

— Pur şi simplu nu te înţeleg, a spus, scoţându-şi mâinile printr-o spintecătură a şorţului roz.

Cele două mâini au deschis o poşetă aflată pe o masă, lângă ea, au scos un pachet de ţigări şi au aprins una.

— Te rog, acum, explică-mi! m-a somat ea. O anumită asprime i se ivise în voce, ceea ce nu era surprinzător. Iată-mă aici, aşteptându-mi liniştită rândul la coafor şi tu dai buzna, punând întrebări ciudate despre moartea Elisabethei şi dacă-mi plac pisicile.

— Da, e puţin ciudat. Sunt de acord... Nu te mai inoportunez mai mult de un minut. S-ar putea ca Elisabeth să nu se fi sinucis, ci să fi fost asasinată.

— Omorâtă? De cine?

— Asta încerc să descopăr. Mi-am coborât vocea pentru că unul dintre coafori începuse să mă privească întrebător. Auzise ceva? Plec imediat dar mai am o singură întrebare. E importantă, Astrid. Foarte importantă.

— Da?

— Ştiu, şi nu are importanţă cum am aflat, că nu o plăceai pe Elisabeth, că îi plătiseşi destul cum ai spus tu şi că erai prinsă în capcană, fără a putea să te eliberezi. Acelaşi lucru

era valabil şi pentru Bertil Lofberg... De ce? Poți să-mi spui de ce?

M-a privit fără să mă vadă, apoi a clipit aproape ca şi cum de abia ar fi remarcat că eram acolo şi se întreba ce făceam. Şi-a strivit țigara într-o scrumieră mică, albă, de pe masa de lângă ea.

— De ce? De ce nu-mi plăcea Elisabeth? Şi de ce nu-i plăcea lui Bertil?

— Da, să-l luăm pe Bertil. De ce se socotea prins în capcană?

Mizam pe faptul că i-ar fi mai uşor să vorbească despre Bertil şi, poate, ar răspunde la întrebarea care o viza pe ea.

— Bertil... a făcut o scurtă pauză şi a luat o altă țigară. Avusese probleme când a venit la Elisabeth, în cercul nostru. Nu ştiu exact, era ceva legat de o operație. Un pacient a murit. Credea că fusese greşeala lui, că fusese neglijent sau ceva asemănător... Şi cine, pot să întreb, a spus că nu-mi plăcea Elisabeth şi că eram „prinsă în capcană", cum afirmi?

— Asta nu are importanță, Astrid. Dar ştii la ce mă refer şi ăsta-i lucrul principal. Deci, Bertil avea sentimente de vinovăție şi Elisabeth trebuia să i le aline?

— Nu chiar. Nu de asta venise. Cred că Suzanne l-a adus, sperând că această filozofie nouă îi va fi de ajutor, că va reuşi să găsească căi noi pentru a-şi rezolva problemele.

— Şi tu? A avut vreo legătură cu fiica ta? Cu accidentul?

Astrid nu a răspuns. A început să plângă, lacrimi curgându-i nestânjenite pe obraji. Privea drept înainte dând încetişor din cap.

— Fiica ta a murit într-un accident. Un accident de maşină şi tu conduceai, nu-i aşa? Nu-mi plăcea că-i pun o astfel de întrebare dar era necesar. Începusem să realizez ce se ascundea în spatele întregii poveşti.

A încuviințat:

— Da, eu conduceam, a rostit în şoaptă.

— Şi voiai să iei legătura cu ea prin intermediul Elisabethei? Printr-un medium?

A încuviințat din nou.

I-ai relatat Elisabethei ce se întâmplase de fapt, nu-i aşa?

Înainte de a avea timp să răspundă, înainte chiar de a reacționa, una din fete a venit şi i-a aranjat gluga de plastic, privind surprinsă la lacrimile ei şi cu reproş la mine. A început să manipuleze mânerele aparatului şi pe cele ale scaunului. A scos dintr-un dulap câteva sticluțe mirosind a parfum.

Astrid a rămas tăcută, cu privirea pierdută în gol. M-am ridicat de pe scaun şi am traversat mocheta groasă, ieşind în strada Linne. Acum ştiam ce era în spatele întâmplărilor petrecute... Ştiam cine era ucigaşul.

CAPITOLUL XXVI

Priveam în jur, prin biblioteca lui Michael, în timp ce el era în hol, la telefon. Prin uşa pe jumătate deschisă puteam auzi vocea lui caldă, cu un accent uşor.

Rafturile pline cu cărți mergeau din podea până în tavan. Multe dintre cărți aveau legături vechi, din piele fină, cu literele titlurilor aurite. Unele aveau coperți din pergament, cu cotoare îngălbenite pe care, acum mult timp, titlurile fuseseră scrise cu cerneală neagră care se decolorase făcându-le aproape ilizibile; multe păreau să fie scrise în latină. Erau şi lucrări moderne, legate şi nelegate, în diverse limbi. Exceptând legăturile, vechimea, aspectul şi limba, toate aveau un numitor comun, conținutul lor. Pe cât puteam vedea şi, atât cât îmi permitea latina mea, cele mai multe se ocupau de ocultism: „Forme ale vrăjitoriei şi scrieri magice norvegiene", „Magie rituală", „Forme ale magiei suedeze", „Magie", „Astrologie", „Vrăjitoria astăzi", „Vânătoarea şi procesele vrăjitoarelor", „Demonologie", „Pandemoniu"... oricum, mi-ar lua prea mult să înşir chiar şi o mică parte din uriaşul lor număr... Privirea mi s-a oprit pe vitrina luminată unde erau cele trei tablouri înfățişându-le pe Madame Voisin, Madame de Brinvilliers şi pe Brita Michaeldotter Ulf, Ulfva-Brita. Dublura Elisabethei! Cel puțin aşa crezusem la prima mea vizită în apartamentul lui Michael. Putea să fi fost o întâmplare? Ar fi trebuit s-o fi întrebat pe Elisabeth. M-am îndreptat spre vitrină, să o mai văd o dată, dar dispăruse. Între celelalte două miniaturi era un spațiu gol în care zăcea o carte legată în piele maro-închis. Înainte de a avea timp să privesc mai îndeaproape, Michael a revenit şi m-am întors repede, ca şi cum aş fi fost prins făcând ceva rău sau dând târcoale bunurilor lui

personale. Ceea ce şi făcusem, nu-i aşa?

— Iartă-mă. Era un negustor de cărți. Are un anticariat şi doar ce primise un exemplar pe care-l caut de mulți ani. În loc... Ce-i nou sub soare?... Oricum, se pare că eşti încă în viață şi... chiar sănătos? Deci, nu te-au răpit niciun fel de spirite rele?

— E doar o problemă de timp, am spus zâmbind dar, evident, nu foarte convingător.

— Ce se întâmplă? Arăți ca şi cum ai fi vândut ceva şi ai fi pierdut banii.

— Elisabeth a murit, eu am primit o scrisoare de amenințare, iar Cleo a dispărut. Altfel, totul e bine.

— Elisabeth a murit? Chiar aşa? Cum s-a întâmplat?

— Ei zic că a fost sinucidere.

— Ei?

— De exemplu, Georg. Dar şi ceilalți care au fost noaptea trecută în apartament. După şedință s-a dus să se odihnească şi, deodată, au auzit un țipăt din camera ei. „Zbor", a strigat... Şi apoi zăcea jos, în stradă... Patru etaje, fără nicio speranță.

— Dar tu nu crezi că a fost sinucidere.

— Nu. Şi ştiu că unul dintre cei patru a împins-o.

— Cum poți fi atât de sigur?

— Pentru că ştiu, am răspuns pe un ton definitiv... Poate era ilogic, dar nu voiam să-i dezvălui totul lui Michael... De aici mă duc direct la asasin şi-l voi prinde de barbă în vizuina lui.

— El?

— Exact. Este un bărbat, un bărbat care s-a folosit de Elisabeth, s-a folosit de talentele ei şi a operat prin intermediul ei.

— Eşti sigur că ştii ce faci? s-a arătat îngrijorat Michael. Să presupunem că încearcă să-ți astupe gura. Vrei să vin cu tine?... Sau să telefonezi la poliție? N-ar fi mai bine?

— Poliția? Ar fi ultimul fir de păr de care să mă agăț. M-ar arunca imediat afară, am spus cu amărăciune. Mă cred nebun.

— Dar aceşti oameni te-au amenințat, nu-i aşa? Ți-au

trimis fotografia aceea şi acum ţi-a dispărut pisica.

— Tocmai asta e. Trebuia să fiu speriat. Dar refuz să mă las impresionat de ameninţare. Voi stoarce adevărul din creatura asta şi o voi recăpăta pe Cleo.

— Natural, faci cum vrei. Dar, să presupunem că el nu mărturiseşte nimic? Dacă neagă totul?! Ce vei face atunci?

— Voi vedea.

— Îmi dau seama că nu-i prea mult, m-a îmbărbătat cu un zâmbet. Dacă mâine dimineaţă nu vei fi acasă, voi suna la poliţie. Nu uita.

Era ora opt seara când am coborât din apartamentul lui Michael în piaţa Stor. Era mai înnorat şi mai întunecat decât ar fi trebuit să fie, cu nori grei acoperind cerul şi toamna apropiindu-se. Aerul avea o aromă rece şi stropi de ploaie îmi atingeau uşor faţa.

N-aveam chef să merg acasă să mănânc. Un apartament tăcut şi întunecat, fără o primitoare pisicuţă torcând, nu era o perspectivă plăcută şi, în plus, mă grăbeam, Pasărea mea fusese avertizată, îşi şi luase zborul? Astrid Strand vorbise cu el? Poate în acest caz adunase doi şi cu doi, acceptase consecinţele şi dispăruse sau, cel puţin, îşi acoperise urmele.

Dar stomacul meu protesta, aşa că am făcut un compromis. Am cumpărat doi cârnaţi la grătar de la un chioşc, doi pe un strat de piure de cartofi, cu o groază de muştar şi usturoi... Mi-am şters grijuliu gura şi mâinile cu un şerveţel alb gros şi am plecat repede. Am traversat curtea din faţa Parlamentului, am trecut podul Parlamentului, am cotit chiar pe lângă Operă şi m-am lăsat purtat de vântul tăios care mătura burniţa în lungul cheiurilor de piatră cenuşie.

În zece minute de mers rapid, am ajuns la apartament. Soneria a răsunat înăuntru, când am apăsat pe butonul strălucitor de cupru de lângă uşă, dar nu mi-a deschis nimeni. Eram gata să plec când am auzit paşi.

— Cine-i acolo? s-a auzit o voce groasă de cealaltă parte a uşii.

— Johan Homan.

Tăcere. Va deschide? O clipă mai târziu uşa s-a deschis. A

rămas în pragul uşii, cu un cap mai înalt decât mine, privindu-mă cu răceală.

— Ce vrei?

— Pot să intru? Vreau să vorbesc cu tine. Despre Elisabeth.

Am intrat şi mi-am atârnat mantaua udă.

Nu a spus nimic, a dat doar din cap în direcția unei uşi deschise. Am intrat şi m-am aşezat pe marginea unui fotoliu tare.

— Ştiu de ce-ai făcut-o, am spus, privindu-l drept în față. Ştiu ce s-a întâmplat.

Nu mi-a răspuns, s-a aşezat pe sofa, fără măcar să clipească. Zâmbea? Nu-mi dădeam seama. Lumina slabă a veiozei nu era suficientă pentru a-i desluşi modificările expresiei.

— La început m-am gândit la droguri. Am crezut că Elisabeth era o traficantă de droguri şi că avea o clientelă exclusivă pentru care banii nu constituiau o problemă. Distribuirea drogurilor trebuia să aibă loc în condiții destul de speciale, intenționându-se să fie estompată partea murdară a afacerilor... Apoi, am înțeles că eram pe o pistă greşită.

A zâmbit din nou. Era amuzat sau o făcea pentru a-şi ascunde nervozitatea?

— Da, mi-am dat seama că am greşit, am continuat încercând să-mi păstrez calmul. Pentru că, chiar dacă ritualul şedințelor, cercurilor şi sabbaturilor voastre implica şi consumarea drogurilor, am realizat că nu ăsta era scopul principal. Nu cred că Elisabeth era în întregime conştientă de rolul ei în toate acestea... Nu, la început. A avut nevoie de ceva timp ca să se lămurească despre ce se întâmplă. Ăsta era motivul pentru care dorea să-mi vorbească. De asta îmi telefonase. Iar tu, tu trebuia să te asiguri cu orice preț că nu va avea prilejul s-o facă.

— Toate acestea sunt foarte interesante, a acceptat el, întrerupând tăcerea. Ce se gândea să-ți spună?

— Că fusese manipulată, am răspuns. Fusese manipulată fără să-şi dea seamă. Aici vin tot felul de oameni iar ea avea

un talent remarcabil de a citi gândurile. Telepatie. Am simțit-o şi eu. Putea sesiza ce gândeau alte persoane. E un talent rar. Evident ea îl poseda şi chiar într-un grad considerabil. Problemele personale ale solicitanților ieşeau la iveală în cursul şedințelor. Aş risca să spun că erau şedințe care se derulau într-un cerc extrem de redus: Elisabeth, tu şi persoana respectivă. Probabil ea nu a ştiui mult timp că stăteai într-un colț, ascultând şi cumpănind lucrurile. Poate era atât de epuizată după şedințe, încât nu ştia ce se întâmplase sau ce spusese... Dar, tu ştiai şi te foloseai de aceste informații şi trăiai din nefericirea altor oameni.

— A cui?

— Astrid Strand, de exemplu. Fusese implicată într-un accident rutier în care fiica ei a fost ucisă. Cred, sau mai degrabă ghicesc, că într-una din conversațiile Elisabethei cu ea a ieşit la iveală că Astrid era vinovată. Ea conducea şi, implicit, era cauza morții fiicei sale. Nu altcineva... Ce crezi că ar fi spus soțul ei dacă ar fi aflat asta? Pare să fi ținut la copil chiar mai mult decât Astrid, dacă asta-i posibil... Şi celelalte cazuri.

— Oh, da?

— Nu-i nevoie să pari atât de nevinovat. Ar fi cam greu să mă impresionezi... Per Bergsten delapidase bani pentru speculații la bursă. Prin Elisabeth ai aflat de actul lui necugetat şi ai început să-l storci de bani, o mulțime de bani. A împrumutat de la Suzanne dar nu era suficient ca să acopere ce sustrăsese. Apoi, s-a răzvrătit împotriva ta şi te-a avertizat că nu-i pasă ce se va întâmpla cu el, dar că o să plăteşti şi tu. Ce s-a întâmplat atunci? ...Ei, a murit foarte convenabil. O povestioară foarte curată. Călcat de o maşină care nu a oprit. Nu s-ar putea, din întâmplare, ca tu să fi fost şoferul care nu a oprit? Care, poate, l-a drogat, lovindu-l mai întâi în cap, pe la spate?!... Lucrurile s-ar potrivi de minune... Apoi ai trecut peste el cu maşina... Un banal accident rutier... Probabil asta a zguduit-o pe Elisabeth şi a condus-o la propria ei moarte.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Şedința se terminase. Elisabeth s-a dus în seră, lângă

fereastră, cum obişnuia de fiecare dată. Toți erați împrăştiați prin apartament. Te-ai dus la ea. Stătea lângă fereastră. Era obosită, epuizată, cum i se întâmpla la fiecare final de şedință. Te-ai dus în spatele ei şi ai împins-o. A căzut.

— Atunci de ce a strigat „Zbor”!?

— Ei, a făcut-o?! Sau le-ai vârât celorlalți ideea asta în cap? repetându-le-o până când i-ai convins. Pentru că eu cred că a strigat „cad”. Dar zborul îți convertea mai bine pentru că implica droguri.

— Tot ce spui e foarte interesant. Ai povestit şi poliției?

— Nu, încă. Dar o voi face, nu-i nevoie să te îngrijorezi.

— Un singur lucru nu merge în povestea ta, din nefericire... vreau să spun, pentru tine... Am un martor. Nu eram singur când a căzut Elisabeth. Mă obligi să fiu indiscret. Eram în birou şi, presupun că sună banal, sărutam o femeie. Aveam o legătură de câtva timp iar Elisabeth era foarte afectată de chestia asta. Amenințase că se va sinucide dar, vai, nu am luat-o în serios.

— Despre ce ştia?

— Despre relația mea cu Astrid Strand. Georg zâmbea batjocoritor.

CAPITOLUL XXVII

N-am spus nimic. Putea fi, într-adevăr, posibil? Georg şi Astrid? Ea nu-mi spusese nimic dar tăcerea ei era, bineînțeles, naturală.

— Deci, excluzându-vă pe voi, prin alibiul reciproc pe care vi-l furnizați, crezi că unul dintre ceilalți doi a făcut-o? Bertil sau Suzanne?

— Nu cred nimic. Afirm doar că Elisabeth şi-a luat singură viața şi nici eu, nici Astrid nu am văzut cum s-a întâmplat... Aşa că acum mai bine te-ai duce acasă şi ai uita fanteziile astea. Dacă continui aşa te voi da în judecată pentru calomnie. Există nişte limite.

— Ăsta-i ultimul lucru pe care l-ai face. Atunci toate rufele tale murdare ar fi spălate în public... Voi pleca, dar îți promit că voi reveni... Totuşi, spune-mi un lucru... Ce te-a făcut să licitezi pentru cartea aceea veche? Cum de-ai ştiut că era acolo şi de ce erai atât de dornic s-o ai?

A zâmbit, cu acelaşi zâmbet subțire, superior.

— Sunt foarte multe lucruri pe care nu le înțelegi şi nu le vei şti vreodată. Mai bine întoarce-te acasă la standul tău de vechituri şi fereşte-te de ceea ce este de partea cealaltă.

— De partea cealaltă?... Ce prostii! Tu şi Elisabeth vă ocupați de tot felul de scamatorii pentru a atrage oamenii bogați şi pentru a le lua banii. Adevărat şantaj! Şi vorbeşti despre „partea cealaltă!”. Te-ai folosit de Astrid; ea ar fi vrut să se oprească dar nu i s-a permis. Nu ştiu cum vei reuşi s-o determini să declare că erați împreună în birou dar în legătură cu Per Bergsten nu-ți va fi atât de uşor... Şi, ascultă-mă bine! Chiar dacă o să-mi ia ceva timp tot o să te demasc!

M-am ridicat şi am plecat. Am coborât în liftul scârțâitor şi când am ajuns în stradă deja mă calmasem şi începusem să

reflectez. Era ceva adevărat în ce afirmase Georg, că el şi Astrid fuseseră împreună în momentul critic? Asta-i lăsa doar pe Bertil şi Suzanne... Putea Suzanne să fi fost implicată? O şantajau şi pe ea şi, ca să scape, îi dăduse bani Elisabethei... Dar, în toate conversaţiile noastre, Suzanne se arătase foarte convinsă de binecuvântările institutului Elisabethei şi de noua ei „filosofie". În acest caz rămânea doar Bertil, chirurgul cu probleme, cel care venise deprimat la Elisabeth, după o operaţie nereuşită în care pacientul murise... Dar, pacienţi care mor pe mesele de operaţie trebuie să fie destui, oricum nu raritäţi. Când lucrurile ajung până la operaţie, starea pacientului nu este prea grozavă şi, statistic vorbind, nu fiecare poate miza pe supravieţuire. Oare toţi chirurgii erau la fel de afectaţi de nereuşite ca Bertil sau acesta avusese vreun motiv special?... Ceva ce el îi spusese Elisabethei sau aceasta obţinuse de la el?! Făcuse acea greşeală de neiertat care ar fi dus la concedierea lui sau ar fi făcut din el un om marcat într-o asemenea măsură încât ar fi însemnat sfârşitul carierei sale de doctor? Ar fi acesta un motiv suficient de puternic ca să-l determine s-o omoare pe Elisabeth?... Pentru a evita şantajul şi demascarea.

M-am gândit la reacţia lui de la barul Operei când i-am povestit că Elisabeth îmi telefonase pentru a-mi fixa o întâlnire. A sărit de pe scaun, a plătit şi a plecat în grabă, spunându-mi că era de serviciu la spital... În schimb s-a dus direct la Elisabeth, martor la „sinuciderea" ei. Singur, fără nimeni care să depună mărturie pentru ce a făcut sau nu.

Existau multe posibilităţi. Dar Georg era încă, probabil, cea mai sigură carte a mea. Pentru că, dacă totul se rezuma la şantajul a mai multor persoane, Georg era păianjenul din mijlocul plasei, persoana care putea lua parte la toate şedinţele şi, după aceea, putea utiliza informaţiile obţinute... Deşi, în cazul acesta, de ce fusese necesar să ucidă gâsca cu ouă de aur? Dacă Elisabeth şi-ar fi continuat activitatea, pentru un ascultător inteligent ca el ar fi existat mai mulţi „clienţi" de exploatat... Dacă ea continua... Dar ea dorea să renunţe. Probabil de asta îi şi plătise datoriile lui Bergsten. Îşi dăduse seama că acesta delapidase pentru a-şi plăti

şantajistul, pe Georg. Înțelesese că, de fapt, totul era greşeala ei: ce-i spusese Per, ce „simțise” ea şi scosese de la el se afla în spatele şantajului.

Rămăsesem pironit în stradă, uitându-mă la ultimul etaj. Una dintre ferestre era luminată, probabil, biroul lui Georg. Ce o fi făcând acolo, acum că Elisabeth murise? Încerca să găsească un alt medium? Să continue în altă parte?... Nici nu puteam sa-l demasc. Per Bergsten era mort şi îngropat iar poliția închisese cazul. Elisabeth sărise pe fereastră. Patru persoane depuseseră mărturie, patru persoane care fuseseră în apartament în acelaşi timp. Chiar dacă Georg se afla în spatele „sinuciderii”, era evident că o înfricoşase pe Astrid pentru a depune mărturie în favoarea lui. Putea s-o înspăimânte pentru că-i cunoştea secretul; secretul pe care cu greu putea să şi-l mărturisească ei însăşi şi, cu siguranță, sub niciun fel de circumstanțe soțului ei.

Am mers pe străzile goale, cu vântul şi ploaia în față, cu gulerul fulgarinului ridicat, dar fără prea mare folos. Şi nu se vedea niciun taxi.

Dar de ce să abandonez lupta? Ce-ar fi să-i pot sfărâma alibiul sau să fac poliția să înțeleagă că nu era sinucidere?... Poate ar fi mai uşor dacă aş relua cazul Bergsten? Probabil l-a sfidat pe Georg şi l-a amenințat că o să-l demaşte, fără să-i pese de consecințe. Atunci a trebuit să fie eliminat şi părăsit pe un drumeag, în apropierea bisericii Frosvi, lângă maşina lui, la o răscruce care nu mai era o răscruce. Asta putea însemna un singur lucru: asasinatul era legat de o întâlnire la casa aceea veche. Să presupunem că Georg l-a doborât, mi-am zis, aproape alergând prin ploaie pe lângă Grand Hotel, lovindu-l în ceafă cu ceva; Georg a continuat să lovească, într-o furie oarbă sau din calcul conştient, cu sânge rece. Apoi, l-a aruncat în drum şi a trecut cu maşina peste el. Georg ar fi putut să-l calce şi în pădure, pe drumul forestier şi să-l care pe Per în propria lui maşină până la răscrucea tăcută şi goală, chiar înainte de răsăritul soarelui, apoi să dea puțin înapoi maşina şi să aranjeze motorul încât pana să pară normală.

Oricum, ar trebui să fi rămas nişte urme, nu pe pământ

desigur, dar poate o armă a crimei. Pe de altă parte, un ucigaş cu sânge rece ca Georg n-ar arunca o armă în cel mai apropiat tufiş. Dar ar fi putut s-o facă... Mi-era ceva folositor din lungul şir de prezumţii pe care le avansasem?... Dar dacă Per fusese asasinat în interiorul casei? Nu s-ar găsi acolo pete de sânge? Şi-ar fi dat Georg osteneala să curețe cu grijă totul când ştia că Per urma să fie găsit în mijlocul drumului? Mai era şi faptul că, nici poliția, nici nimeni altcineva, n-ar fi făcut o legătură cu vechea casă din pădure, aflată la distanță apreciabilă de locul descoperirii cadavrului. Nimeni n-ar fi făcut-o, cu excepția celor care fuseseră la întâlnire, dar niciunul dintre ei n-ar fi avut vreun motiv să vorbească.

Un ac în căpița de fin, m-am gândit, urcând scările de piatră spre apartamentul meu. Oricum, ar fi mai uşor de găsit acul decât dovada care să-l incrimineze pe Georg. Dar era singura mea şansă, singura posibilitate. Am deschis uşa şi am intrat în apartament. Trebuia să-mi schimb hainele, să găsesc o lanternă şi să plec spre Frosvi, spre casa veche din pădure unde, după prietenii mei din „cercul" Elisabethei şi după poliție, nu fusesem niciodată,

O jumătate de oră mai târziu eram în maşină pe şoseaua Uppsala, ştergătoarele gâfâind astmatic în mişcarea de du-te-vino pe parbriz. De-abia reuşeam să țin la respect ploaia care izbea din plin maşina. Şoseaua era goală; doar din când în când mai întâlneam câte o maşină. Nimeni sănătos la minte nu iese pe o vreme ca asta, m-am gândit, ghemuindu-mă inconştient, ca şi cum aş fi fost afară în ploaie, nu în carcasa protectoare a maşinii. M-am rugat să nu rămână în pană. Se mai întâmplase.

Dar, norocul mi-a surâs şi curând am ajuns la cotitura spre Frosvi; am întors la dreapta şi am condus mai încet pe drumul accidentat şi cotit, pe lângă biserică şi apoi m-am târât în viteza a doua, cu fereastra coborâtă, să nu ratez mica cotitură peste câmpuri.

Am găsit-o şi au început zdruncinăturile înainte şi înapoi. Conduceam instinctiv, pentru că de-abia puteam vedea poteca în ploaie. Dar am recunoscut tufele de ienupăr şi am întors la vechiul meu loc de parcare. Mi-am luat umbrela şi

am căutat pe dibuite lanterna în buzunarul mantalei. O rafală neaşteptată de ploaie mi-a pălmuit faţa ca o cârpă udă. Am încercat să merg cu capul aplecat împotriva vântului şi a ploii, în lungul cărării înguste. Înaintam pas după pas", ajutându-mă de lanterna ţinută drept în jos, în aşa fel încât nimeni să nu fie avertizat de lumină. Nu că aş fi crezut fă m-ar fi pândit cineva în ploaie, dar mi se părea mai prudent să nu-mi anunţ prea evident sosirea.

M-am rătăcit pe panta care urca spre casă şi m-am trezit într-o încâlceală de rugi de mure care-mi sfâşiau haina. Dar am scăpat intact, m-am întors şi, curând, eram din nou pe cărare.

Când am ajuns în vârf şi am început iar să cobor am văzut prin ploaie conturul întunecat al vechii case. Oricum, mulţumesc lui Dumnezeu că nu tună, m-am gândit, păşind printre tufişurile ale căror crengi plescăiau în urma mea. Nu mă sperii de răbufnirile furtunii, dar detest fulgerele şi tunetele. Sunt forţe complet în afara controlului uman, o lunatică eliberare de putere oarbă, fulgerul aruncându-şi la întâmplare încărcătura lui de înaltă tensiune... Ca ciocanul lui Thor, m-am gândit zâmbindu-mi.

M-am oprit privind în jur. Nu lumini, nu voci, nimic, doar întunericul. Casa părea mai mare şi mai ameninţătoare în întuneric, ferestrele privindu-mă oarbe prin ploaie. Apa curgea în cascade pe burlane şi răpăia în ferestre; hainele mi-erau îmbibate de apa pe care o simţeam scurgându-se pe sub gulerul cămăşii.

Am încercat uşa. Era încuiată. Mi-am amintit-o pe bătrâna doamnă jos, lângă scările alunecoase, de lemn şi am pipăit sub prima treaptă, apoi lateral. Nimic. Nici sub a doua treaptă, nici sub a treia. Dar în vârf, sub a patra treaptă, era un cui mare şi, atârnată de el, cheia. Am băgat-o în broască, am întors-o o dată, apoi încă o dată şi uşa s-a deschis. O rafală de vânt mi-a smuls-o din mână şi a trântit-o de perete. Am închis uşa după mine şi m-am găsit singur în holul tăcut şi întunecat. Sunetele ploii şi vântului erau acum înăbuşite; doar picurii de pe manta şi umbrelă rupeau liniştea casei.

Am scos lanterna şi am aprins-o. Raza de lumină a

scotocit în jurul holului, de-a curmezişul podelei, până la raftul pentru pălării. Mi-am dat jos mantaua şi am spânzurat-o împreună cu umbrela. Apoi, m-am îndreptat către camera din care dispăruse mobila atunci când am intrat a doua oară în ea, împreună cu poliția.

Am deschis uşa încet şi cu grijă. Şi de data asta, camera era la fel de goală. Am stat acolo, în mijlocul încăperii, lăsând lumina lanternei să joace peste pereții goi... Fusese o tâmpenie să ies afară pe vremea asta mizerabilă. Erau şanse minime de a găsi „ceva-ul" pe care Georg l-ar fi uitat aici când îl asasinase pe Per... Totuşi, dacă era cineva aici! Poate că acuzațiile mele reuşiseră să-i zdruncine siguranța şi s-ar fi putut ghidi că merită să vină până aici, să verifice dacă totul era în ordine. „Ceva" ce fusese folosit în fierbințeala momentului şi apoi ascuns în grabă, îngropat sau aruncat în tufişuri.

Am început să plimb lumina lanternei pe linoleu: nu pete, nu sânge, nu petece frecate... Ei bine, pentru că eram deja aici, puteam arunca o privire şi prin celelalte încăperi. M-am îndreptat spre o uşă, uşa prin care intrase procesiunea din camera în care, mai târziu, femeia-capră ridicase stiletul asupra Elisabethei. Era vorba despre încăperea care, atunci când o vizitasem în timpul zilei, arăta ca o sufragerie, fără covoare şi cu o sobă de teracotă, soarele strălucind pe scândurile late ale podelei.

Am apăsat clanța şi uşa s-a deschis tăcută. Înăuntru era întuneric; nici măcar lucirea cenuşie a nopții nu pătrundea prin ferestre. Am măturat cu lanterna de jur-împrejur. Negru ca smoala, ca şi prima dată, pereții acoperiți cu acelaşi material negru, la fel şi ferestrele.

Până la urmă am avut dreptate, mi-am zis, simțindu-mi pulsul accelerat şi gura uscată... Deci, aveam dreptate! Mi-am lins buzele apoi am plimbat lumina lanternei în jurul pereților întunecați. Lumina slabă era absorbită de întuneric, înghițită de întunecimea grea, dispărând aproape cu totul... Elisabeth era moartă. Cine şi de ce pregătise camera pentru o nouă liturghie?, Sau nu se obosiseră să ia draperiile după ultima lor întâlnire?

Afară încă ploua şi bătea vântul, vântul izbind casa veche şi ploaia răpăind ca grindina în fereastră. Undeva, o ramură ciocănea într-un geam, ca pumnul unuia care-şi cerea permisiunea de a intra din întuneric şi frig.

Am simțit un frison, poate din cauza hainelor, apoi m-am îndreptat încet către peretele din fund. O masă neagră fusese aşezată în fața lui. Pe ea nu mai era un potir ca în noaptea aceea, ci altceva: o carte, o carte veche legată în piele închisă. Am recunoscut-o: cartea pentru care licitasem la. Viby într-o dimineață însorită de vară. Am simțit deodată că nu mai eram singur, ca şi cum întunericul era viu şi vibra.

Cum ajunsese cartea acolo? Cine o pusese pe masă şi de ce? Ceva a fâlfâit chiar la marginea minții mele, un gând vag, o asociație, ca o molie apropiindu-se de flacăra unei lumânări dar încă nepregătit să părăsească întunericul. Dar ştiam că era important şi că, pur şi simplu, TREBUIA să-mi amintesc. M-am îndreptat spre masă, am luat cartea şi am răsfoit-o. Era aceeaşi carte, acelaşi scris înghesuit, ilizibil. Eram gata s-o pun la loc, când s-a deschis la prima pagină. Acolo, la început, era un nume, un scris înalt, colțuros, o semnătură ghemuită, radiind agresivitate şi forță: Ioannes Seb. Homan, 1677.

Deodată, am sesizat ceva în întuneric, înainte chiar de a înțelege ce tocmai citisem. Prin bătaia vântului şi scârțâitul pereților casei, peste sunetul pumnului osos al copacului bătând în fereastră... un miros, o aromă, la început slabă, apoi mai puternică, grea, iasomie catifelată ca mierea... Parfum... parfumul Elisabethei. Am simțit că nu mai eram singur în cameră şi că mai era cineva acolo, cineva pe care nu-l puteam vedea.

— Elisabeth! am strigat, întorcându-mă şi proiectând lumina lanternei în direcția uşii. Dar uşă era închisă.

Ceva a foşnit în spatele meu, țesătura frecându-se de țesătură şi un fulger fierbinte de durere m-a săgetat în ceafă. Am căzut, rostogolindu-mă jos, în noaptea întunecată, auzind lanterna zăngănind pe podea. Am lovit, încercând să mă salvez, înşfăcând...

Ultimul lucru pe care l-am simțit a fost un obiect de metal,

dur şi ascuțit, în mâna mea. În infima fracțiune de secundă, înainte de a-mi pierde cunoştința, am ştiut ce era: pandantivul Elisabethei. Ciocanul lui Thor. Ciocanul vrăjitoarei.

CAPITOLUL XXVIII

Sunetul jalnic, tânguitor, revenea mereu, regulat şi ritmic, ca valurile la țărm. Am deschis încet ochii. Zăceam pe podea, cu obrazul lipit de o scândură. Aceasta se oprea la perete într-un lambriu înalt de lemn care continua cu un tapet de culoare roz. Când mă mişcăm, ceafa mă durea îngrozitor.

Strâmbându-mă de durere, m-am ridicat încet şi am privit în jur. Era ora opt. Când am văzut soba de teracotă, am realizat unde mă aflam. Eram în camera cu draperii negre unde, acum atâta timp, văzusem acea procesiune ciudată... Iar noaptea trecută simțisem parfumul Elisabethei şi fusesem lovit în cap. Îmi aduceam vag aminte că, în timp ce cădeam, înşfăcasem ceva dur, ciocanul lui Thor.

Am zăcut acolo de la unsprezece noaptea, m-am gândit, pipăindu-mi capul. Era încă dureros. Mâna mi se mula pe un cucui mare iar părul era lipicios din cauza sângelui uscat. Trebuie să merg la un doctor. Eram înțepenit tot dar, probabil, trecusem din starea de inconştiență în cea de somn şi asta era cel mai bun lucru ce putea să mi se întâmple. Zăcusem complet nemişcat... Dar cine mă lovise? ...Sau mă izbisem de ceva şi căzusem? Singura lumină în cameră era cea dată de lanternă. Era posibil să fi păşit înapoi şi să mă fi împiedicat, apoi să mă lovesc cu ceafa de podea?!

Dar simțisem parfumul acela şi în mână ținusem amuleta ei. ...Sau nu?... Îmi imaginasem, visasem totul în timpul somnului lung pe podeaua dură? Elisabeth era moartă şi chiar eu văzusem liniile cu cretă galbenă din stradă, unde fusese corpul ei.

Cartea, cartea de magie neagră care fusese pe masă, cu Ioannes Seb. Homan pe prima pagină. Ce legătură aveau toate acestea cu ea? Cum ajunsese cartea la bătrânul

Olsson?... O clipă! Când Ture Strom şi cu mine mergeam la licitație, Ture amintise ceva despre o carte de magie neagră, spunând că bătrânul Olsson o căpătase de la un preot... Oare o găsise în propria mea casă? S-o fi luat din biblioteca tatălui meu?... Nu voi şti niciodată... Am avut din nou, ca în ziua precedentă, senzația vagă că am uitat ceva deosebit.

Țipătul slab, tânguitor, s-a repetat undeva în depărtare, înăbuşit dar totuşi clar, ca al unui copil plângând. Era înfricoşător, prevestitor de rele. Ce se întâmplase? Noaptea trecută draperiile fuseseră acolo, la fel şi altarul. Crucifixul era pe perete şi cartea pe altar. Aranjaseră camera pentru 0 întâlnire şi apoi am intrat eu tropăind, dând totul peste cap? Sau totul rămăsese aşa după o ceremonie anterioară?... Cum îndrăzniseră? Casa era de vânzare şi un posibil cumpărător putea veni oricând... Puteau continua întâlnirile acum când Elisabeth murise?!... Desigur, dacă murise! Nimic nu mă mai surprindea.

Țipătul s-a auzit din nou şi m-am ridicat cu picioarele țepene şi nesigure. Părea că vine de undeva, de dedesubt, dintr-o pivniță.

M-am întors în hol prin aceeaşi uşă prin care intrasem. Din hol o altă uşă ducea spre bucătărie, o încăpere destul de modernă dar neîngrijită; frigiderul era scos din priză iar din unul din robinetele chiuvetei apa țârâia monoton. Uşa spre pivniță se găsea pe coridorul care ducea la bucătărie. Am auzit din nou țipătul, venind din spatele unei uşi închise cu lacăt, la capătul unui coridor lung.

Am căutat o sculă să forțez uşa şi, pe pervazul unei ferestre situate la nivelul solului, am găsit un cleşte vechi. Am băgat un capăt în spatele lacătului şi am tras, smulgând unul din belciuge.

Înăuntru era întuneric; mirosea a amoniac şi bălegar. Am bâjbâit după întrerupător. Încăperea n-avea ferestre şi un şir de cuşti se întindea în dreptul unui perete lung. În două din ele erau iepuri, privindu-mă cu ochii înspăimântați, iepuri slabi, ciolănoşi, clipind în lumină. Țipetele veneau din cuşca situată în colțul cel mai îndepărtat. În ea era o pisică. O siameză albastră şi albă, Cleo de Merode.

Mieuna sfâşietor, aproape scâncind ca un câine, păşind în sus şi în jos în spatele plasei de sârmă; se izbea cu capul în plasă ca şi cum ar fi încercat să treacă prin ea.

Am smuls lacătul cu cleştele şi, o clipă mai târziu, o pisică tremurândă, înfometată, era în braţele mele, torcând atât de zgomotos încât capul ei slab vibra.

Am mângâiat-o, am aşezat-o pe umăr, după care am deschis celelalte două cuşti, înşfăcând iepurii de ceafă, urcând scările şi aşezându-i pe podea. Am deschis uşa din spate şi i-am gonit afară, în libertatea grădinii. Au sărit ca un fulger în iarba verde şi umedă. S-au oprit şi au rămas eu urechile ciulite, privindu-mă cu ochii lor roşii. Apoi, au uitat totul şi s-au concentrat asupra bucuriei momentului: frunze verzi, suculente de păpădie.

Într-unul din dulapuri am găsit o cană veche, fără toartă, pe care am umplut-o cu apă pentru Cleo. A sorbit ca şi cum nu băuse de multă vreme. ;

Deci, o aduseseră aici. De ce? Urma să fie sacrificată la una din întâlnirile lor? Michael îmi spusese că, de obicei, foloseau animale mici, ca iepuri şi pisici.

Oricum, asta dovedeşte că nu sunt nebun, m-am gândit, mângâind-o pe cap. Nu-mi imaginasem toate aceste ciudăţenii; în spatele lor zăcea realitatea: fusesem Ta întâlnirile cercului Elisabethei şi totul era adevărat. Secta ei se întâlnea aici. Puteam merge la poliţie să le arăt cuştile din pivniţă. Poate de data asta m-ar crede şi ar începe să investigheze accidentul rutier, sinuciderea şi, tot acest hocus-pocus de la Frosvi. Poate ar cerceta şi activităţile de şantaj ale lui Georg. Ar putea încerca să dragheze izvorul sacrificial. În noaptea când fusesem aici, ceva fusese aruncat în el. Poate Georg „oferise" arma folosită la asasinarea lui Per. Am apucat-o pe Cleo, am pus-o pe umăr şi am ieşit afară în iarba înaltă şi udă.

Soarele strălucea iar aerul era proaspăt după ploaie. M-am întors şi am privit casa care, în soarele de dimineaţă, semăna cu oricare altă vilă de modă veche, plăcută şi prietenoasă. Ai îi putut s-o găseşti în multe locuri, de la Saltjobaden la Lidingo. Oriunde, dacă grădina ar fi fost îngrijită, casa

reparată şi văruită... Deşi, mă amăgeam. Desigur, imaginația şi autosugestia îmi lucrau din plin după tot ce pățisem; întreaga atmosferă a locului avea ceva ciudat şi oribil.

Cleo a mieunat şi mi-am amintit că era flămândă. M-am întors încet la maşină...

După doi heringi mici şi un castronaş cu lapte n-am îndrăznit să-i mai dau ceva.

— La început trebuie s-o iei încet, i-am spus în timp ce mă privea rugătoare de pe podeaua bucătăriei. Dar am fost ferm pentru că, neştiind cât timp rămăsese fără hrană, nu doream să-mi asum niciun risc. A privit resemnată cum i-am pus mâncarea înapoi în frigider; realiza că un protest nu i-ar folosi la nimic; a păşit demn spre coşul ei cu covoraş roşu, s-a culcat încolăcită, cu vârful cozii acoperindu-i nasul.

Am intrat în dormitor. Capul încă mă durea; examinându-mă în oglinda din baie am găsit că nu arătam prea rău. Mi-am scăldat cucuiul cu nişte antiseptic, m-am băgat în pat, scufundându-mă în salteaua moale, cu capul proptit pe o pernă pufoasă.

Renunț, m-am gândit somnoros. Ce pot să fac? Nimic. Voi merge încă o dată la poliție. În ciuda divergențelor noastre, aveam încredere în comisarul Larsson. El va trebui să decidă ce să facă. Mie mi-era de ajuns, acum că o recăpătasem pe Cleo. Dacă existau persoane care făceau ofrande în izvoare sacrificiale şi se jucau de-a vrăjitoria n-aveau decât să continue. Şi să poarte cât or pofti măşti de capră... Iar rezolvarea crimelor era treaba poliției. Nu mă voi amesteca în asta. Mi-era de ajuns. Niciunul n-ar mărturisi şi aveam prea puține date ca să continui.

În ciuda acestor gânduri melancolice şi defetiste am adormit paşnic, departe de liturghii negre şi duhuri, departe de ciocane ale lui Thor şi sacrificii... Dar Ioannes, m-am întrebat, chiar când cuvertura groasă a somnului cobora asupra mea, Ioannes, ce cauți tu în acest mişmaş?...

Mă sâcâia un bâzâit încăpățânat, ca al unei muşte în drumul meu de revenire spre realitate: mi-am dat seama că era soneria. Îmi simțeam capul mai limpede dar eram încă înțepenit după noaptea petrecută pe podea. Mi-am netezit

părul în oglinda din hol.

Era Suzanne, purtând obişnuita îmbrăcăminte de bumbac, cu fustă largă şi o bluză albă, subțire, arătând ca o şcolăriță într-o după-amiază de vacanță.

— Bună, Johan. Nu era nimeni la magazin aşa că am venit aici. Dormeai?

— Intră. Doar un pui de somn. După o noapte grea, grea sub toate aspectele.

— Grea? M-a privit mirată în timp ce intram în sufragerie.

— Hai să stăm pe balcon. Ia loc. În acest moment al zilei este o plăcere să leneveşti pe balcon... Ce-ai vrea? Poate nişte suc de fructe?

Curând zăceam în scaune joase de răchită, cu o carafă mare de suc de fructe pe masă.

— Da, grea. Noaptea trecută l-am văzut pe Georg, am spus, turnându-i suc. I-am comunicat, fără nicio reținere, că îl consider asasinul Elisabethei.

— Dar a fost o sinucidere.

— Aşa pare, dar eu nu cred. Este vorba de un şantaj. Mai bine zis, nu de un şantaj, ci de o activitate organizată în acest scop. Se folosea de talentele speciale ale Elisabethei. Ea voia să renunțe şi, se pare, că dorea să-mi împărtăşească câte ceva din problemele ei... Destul de normală şi reacția lui Georg: nu putea s-o lase să dărâme întreg eşafodajul zidit cu atâta trudă.

— Sună incredibil. Suzanne m-a privit neîncrezătoare. Vrei să spui că Elisabeth... era o şantaj istă? Nu înțeleg.

— N-am spus asta. Doar că era utilizată. Ceea ce ieşea la iveală în timpul şedințelor de la persoanele cu probleme speciale era mai târziu folosit împotriva lor. Nu de Elisabeth, ci de Georg. Într-o bună zi, Per Bergsten a decis că nu mai vrea să plătească şi... ştii ce s-a întâmplat, deşi arăta a accident. Apoi, a fost rândul Elisabethei... Georg era un şef cumplit. Cred că nimănui nu-i era permis să renunțe şi, în niciun caz, Elisabethei.

— Ce-o să faci acum?

— Cred că nimic... Ce pot face? Desigur, să merg la poliție, dar asta-i totul. Nu pot dovedi nimic. Nici cel mai mic lucru...

Am găsit-o pe Cleo şi asta mi-e de ajuns.

— Cleo? Se pierduse?

— Da. Răpită. Georg mi-a trimis o fotografie tâmpită, înfăţişându-ne, pe mine şi pe Cleo, cu nişte cruci negre trase peste faţă. Apoi, a dispărut fără urmă. Dar am găsit-o.

— Unde? În mansardă.

— Nu. De fapt, dimpotrivă. Într-o pivniţă în casa aceea. Am mers ieri acolo, la noroc, să văd dacă n-aş putea găsi ceva care să-l învinovăţească pe Georg. Dar, bineînţeles, n-am găsit nimic. Decât, din nou, camera aceea cu pânză neagră pe pereţi. Am primit o lovitură în cap, mi-am pierdut cunoştinţa şi nu m-am trezit decât azi-dimineaţă, la opt. Pe o podea tare de lemn. Am auzit-o pe Cleo mieunând şi am eliberat-o... Asta-i tot.

— Cine a făcut-o?

— Habar n-am. Presupun că Georg. Cleo trebuie să fie un mijloc de presiune asupra mea. Ei ştiau cât ţin la ea. Dar cel mai ciudat lucru a fost că Elisabeth era acolo.

— Elisabeth?!

— Da. Ei, oricum, aşa am crezut. I-am simţit parfumul în întuneric şi, când am fost lovit în cap, încercând să-mi opresc căderea, m-am agăţat de ceva, ştii, instinctiv. Am crezut că am simţit în palmă micuţul ei pandantiv, ciocanul lui Thor. Dar dimineaţa nu-l mai aveam, aşa că singura explicaţie este că imaginaţia mi-a jucat din nou o festă. Puteam să mă împiedic în întuneric şi să cad... Nu râde. Am crezut că am găsit o carte veche. O carte de magie neagră care aparţinuse, cu mult timp în urmă, unei rude. Un preot bătrân care se specializase în vrăjitoare; se presupune că a fost naşul a multe execuţii din acele zile.

Suzanne nu a făcut niciun comentariu. Privea fix spre uşa care da spre apartament. M-am întors. Cleo stătea pe prag, privind la soare. Deodată, ne-a văzut şi a înţepenit; a făcut câţiva paşi înainte şi s-a oprit din nou, spatele curbându-i-se într-un arc rigid, cu coada ţeapănă şi zburlită ca o perie de sârmă, cu urechile pe spate. A scuipat. Părea, pur şi simplu, îngrozită. A dispărut ca o rachetă înapoi în apartament, drept sub dulapul cel mare, dulapul baroc olandez, cel mai sigur

loc de refugiu al lui Cleo, unde ştie că nimeni nu o poate ajunge, nici măcar cu mătura.

M-am uitat la Suzanne; i-am văzut ochii ficşi, încheieturile albindu-i-se pe brațul fotoliului... Am privit-o şi am înțeles.

CAPITOLUL XXIX

— Nu a fost Elisabeth, am murmurat, clătinând din cap... Nu a fost Elisabeth.

— Ce vrei să spui?

— Tu ai fost, Suzanne. Elisabeth era doar un medium. Tu te-ai folosit de ea, nu Georg. Tu ai ucis-o, cum l-ai ucis şi pe Per.

— Eşti nebun!

— Deloc. Am fost doar prost şi nu am înțeles ce s-a întâmplat cu adevărat. Dar îmi dau seama din modul cum a reacționat Cleo că tu ai luat-o şi ai sechestrat-o în cuşca aceea. Nu ştiu ce i-ai făcut înainte. Când te-a văzut a fost înnebunită de panică.

— Pentru că o pisică îşi arcuieşte spatele şi mă scuipă, asta face din mine un dublu asasin, nu-i aşa?... E puțin cam mult.

— Poate, dar mi-e teamă că-i adevărat. Când ai fost la Londra, ai cunoscut un guru. Tatăl tău credea că era indian; dar nu era indian, ci jahshid. Aceştia vin din nordul Irakului şi aparțin unei secte religioase care a fost persecutată timp de secole atât de creştini cât şi de musulmani... Şi ştii de ce?

— Nu.

— Atunci îți voi spune eu. Sunt adoratori ai diavolului. Dumnezeul lor este numit Satan şi el pedepseşte binele şi răsplăteşte răul. Probabil că acest guru te avea în puterea lui. Când ai venit acasă ai înființat Institutul Transfilozofic şi ai determinat-o pe Elisabeth să joace rolul de fațadă. Dar, de la început, tu ai fost în spatele a tot ce se întâmpla. De asta ți-ai transferat banii Elisabethei, nu-i aşa?

Suzanne nu mi-a răspuns, se uita doar la mine cu o privire ciudată.

— Dar banii nu erau suficienți. Era nevoie de mai mult. Atunci ai descoperit că puteai folosi împotriva victimelor tale tot ce ieşea la iveală în timpul şedințelor... Te deranjează cuvântul „victime” sau ar trebui să spun ucenici? Ai aduş-o pe Astrid... Şi pe Bertil Lofberg... Presupun că şi pe Bergsten. Dar nu te interesau numai banii lor, trebuia să-i ai membri ai cercului tău. Trebuiau să fie treisprezece, să fie atât de implicați încât să nu se poată retrage. Iar mijlocul de constrângere era dat de ceea ce ştiai despre ei. Erau forțați în noua ta „filozofie”, aşa e?... Sau ar trebui să-i spun religie?

Încă nu spunea nimic.

— Apoi, dintr-odată, Elisabeth a vrut să renunțe. Prima lovitură a fost când i-a plătit lui Bergsten datoria la bancă. Când s-a ajuns la crimă a vrut să renunțe.

— Ai dreptate, a spus într-un târziu... Cel puțin, parțial. Adorarea diavolului de care ai pomenit... niciodată nu s-a ajuns la asta... L-am întâlnit la Londra. Mai avea o elevă suedeză, Astrid. Era mult mai avansată decât mine. Ea m-a inițiat şi m-a adus la Elisabeth. Acum înțeleg că s-a folosit de aceasta... Ştiu şi cum. Întotdeauna după şedințe făcea curățenie în cameră. De asemenea, era totdeauna prezentă când Elisabeth avea conversații individuale cu nefericiții care o căutau. Odată, am văzut-o pe Astrid ținând în mână o cutie mică, un magnetofon. Am întrebat-o ce-i cu el şi mi-a spus că Elisabeth avea obiceiul să reasculte discuțiile avute cu cei care o solicitau. Când era în transă nu ştia cel se petrecea în timpul şedințelor. Astrid susținea că Elisabeth nu dorea să fie înregistrat tot ce se spunea la şedințe căci, dacă s-ar fi aflat, nimeni n-ar fi vrut să mai vină. Suna destul de logic, aşa, că nu m-am gândit la asta... Nu până acum.

— Vrei să spui că Astrid este responsabilă de tot ce s-a întâmplat?

— Da, Astrid. Pare copilăresc din partea mea, dar eram convinsă că Astrid avea ce căutam eu, că era persoana care ar fi putut da o nouă dimensiune vieții mele... Apoi, a murit Per. Şi după aceea, Elisabeth. Eram speriată şi începusem să-mi dau seama că lucrurile erau destul de tulburi. Dar nu îndrăzneam să fac nimic.

— Dar pisica? De ce a reacționat Cleo atât de violent când te-a văzut?

— Johan, dragă, toate pisicile fac la fel. Sunt alergică şi mă simt teribil de bolnavă de fiecare dată când văd o pisică. Dacă vin lângă mine îmi lăcrimează ochii şi strănut la nesfârşit. Cred că îşi dau seama cât de mult le urăsc. Sunt creaturi atât de sensibile. Dar nu e rea voință din partea mea. Aşa sunt făcută. A fost un noroc că nu era aici prima dată, când m-ai invitat la cină.

— Înțeleg... dar credeam...

— Credeai... Eşti puțin cam naiv, Johan, dar eşti simpatic.

— Bine, să lăsăm asta, dar trebuie să ştiu un lucru: cum a fost ucis Per... Şi de ce?

— Nu ştiu, a răspuns încet. Dar cred că Per era o amenințare. Era pe cale de a ne trăda şi voia să mărturisească la bancă ce făcuse cu banii. Trebuia oprit.

— Cum?

— A fost drogat şi adormit, cred că la Frosvi. Înainte de a-şi pierde complet cunoştința, Astrid l-a ajutat să ajungă la maşină, fără ca ceilalți să remarce ceva. Mai târziu, când toți ceilalți plecaseră, ea a condus maşina până la răscruce, l-a împins afară, a dat înapoi şi a trecut peste el. Probabil aşa s-a întâmplat. De fapt, destul de simplu.

M-a scuturat un fior, imaginându-mi maşina apropiindu-se de corpul nemişcat de pe drum şi izbitura înăbuşită când capul a lovit baia de ulei.

— De fapt, nu este prea dificil să omori o persoană, când ştii că este vorba de o pedeapsă... Eşti cel care îndeplineşte o sarcină, doar o unealtă. Aşa cum Elisabeth era doar o unealtă în mâinile lui Astrid... Iar pentru „sinuciderea" lui Elisabeth... doar un brânci, pervazul ferestrei este atât de jos.

— Trebuie să fie bolnavă mintal! Nu poate fi sănătoasă!

— Poate, poate nu.

— Ce mijloc de constrângere avea asupra lui Bertil?

— Lua droguri şi era sub influența lor în timp ce opera.

— Nu a fost şi Astrid implicată în aşa ceva?

— Da, în accidentul în care a murit fiica ei. În timp ce fata se stingea, Astrid alerga înnebunită prin pădure. Era după o

doză de droguri dar şi beată. După nenorocirea asta a început să se intereseze de religiile noi sau, mai degrabă, de cele vechi. Ştia la ce se putea aştepta dacă s-ar fi aflat cum se petrecuse în realitate accidentul. Apoi i-a venit ideea să înregistreze tot ce scotea Elisabeth din mizeria şi nefericirea oamenilor. Folosea înregistrările atât pentru a obține bani cât şi ca mijloc de presiune.

— Oribil! am spus, jucându-mă nervos cu paharul gol. Acum tot ce avem de făcut este s-o prindem.

— Cum? Per e mort. Poliția i-a clasat cazul. Pentru Elisabeth, la fel, clasat ca sinucidere, cu patru martori care confirmă.

— Cum s-a întâmplat?

— Nu ştiu exact dar cred că Astrid s-a fofilat în spatele ei şi a îmbrâncit-o, strigând în acelaşi timp „zbor". Strigătul trebuia să întărească ideea sinuciderii, o sinucidere a cărei cauză erau drogurile.

— Dar ați intrat în cameră toți în acelaşi timp?!

— Nu e chiar atât de inexplicabil. Probabil, Astrid era în spatele uşii; nu a văzut-o nimeni, Când toți s-au repezit spre fereastră ea doar a ieşit de după uşă. Era ultima sosită în cameră.

— Georg spunea că el şi Astrid erau împreună când Elisabeth a sărit. De mai multă vreme întrețineau o legătură amoroasă. Din spusele lui, Elisabeth a fost foarte afectată când a aflat acest lucru... Georg voia să mă convingă că relația lui cu Astrid e un motiv suplimentar pentru teza sinuciderii.

— Nonsens! Georg se iubeşte pe el, banii şi nimic altceva... Nimic altceva nu există pentru el. Ți-a spus asta doar pentru a te opri să mai dai târcoale în jur... Nu înțelegi de ce? Acum are o priză teribilă asupra lui Astrid şi a banilor ei... Ce nu înțelegi? E destul de simplu: ştie că ea ştie că el ştie! E suficient să-i spună: „Îți ordon să faci asta sau aia, dacă nu, poliția va afla totul şi atunci, dragă Astrid, ai încurcat-o!".

— Ironia soartei, am comentat. Un şantaj ist şantajat de alt şantaj ist. Deci Astrid purta masca de capră?... Of, voi descoperi vreodată ce s-a întâmplat de fapt, ce se ascunde în

spatele acestor ciudățenii?... Ce caută strămoşul meu în toată această poveste?

— Strămoş!

— Da. Specialistul în vrăjitorie, Ioannes Homan. De ce era cartea lui pe masă, acolo, în casa voastră de întrunire?... Şi ce s-a întâmplat exact în noaptea aceea? Am visat sau nu?

— Bietul Johan, a spus ea moale, alunecând din scaun în genunchi, lângă mine, trecându-şi degetele prin părul meu. Nu te necăji, relaxează-te! Te voi ajuta. Uită toate lucrurile acelea oribile pe care le-ai văzut... Uit-o pe Astrid. Uită casa. Voi avea eu grijă de tine... Vino!

Mi-a luat mâna. Am trecut prin sufragerie în dormitor, unde storul verde mai era încă tras.

S-a întors spre mine, ochii cenuşii licărindu-i în lumina verde, slabă. Fața ei s-a apropiat din ce în ce mai mult, gura mai aproape de a mea, cu vârful limbii alergându-i precaut încoace şi încolo pe buze.

— Nu înțelegi, Johan? a şoptit. Nu înțelegi că te iubesc? Acum trebuie să uiți toate astea. Să uiți această afacere oribilă şi absurdă.

Ne-am scufundat în pat. Mirosea a vară şi i-am sărutat urechea. Deodată, am văzut-o. În timp ce vorbele ei catifelate ajungeau la mine, am văzut-o în lumina soarelui şi, dintr-odată, m-am prăbuşit din vară într-un frig înghețat, întunecos. Pe unul din sâni avea o aluniță, un semn mare în formă de inimă.

CAPITOLUL XXX

Încet, am revenit la suprafață, o epavă pe nisipurile albe ale țărmului.

— Deci, până la urmă, tu erai! am spus obosit. Ar fi trebuit să ştiu.

M-a mângâiat pe cap.

— Eşti unul dintre noi, a şoptit. Îți aminteşti visul?... Când ai fost inițiat? Eu am făcut-o şi o doream tot timpul, încă de când ne întâlnisem prima oară... Aminteşte-ți promisiunea! Ştii care este pedeapsa pentru cei care ne trădează... Moartea... Religia noastră este cea mai veche din lume, la fel de veche ca amurgul care cade pe pământ. Vom fi victorioşi.

— Deci, tot ce mi-ai spus despre Astrid!?

— Era despre mine. Da, e adevărat. Într-o zi, când vei fi învățat mai multe şi o să pătrunzi în esența lucrurilor, vei înțelege.

— Cum îi rețineai pe ceilalți?

— Cei mai mulți nu au nevoie să fie reținuți în societatea noastră, mi-a răspuns pe un ton grav. Suntem verigi într-un lanț lung, în jurul întregii lumi, aşa că nu-l putem părăsi. Cine îl părăseşte, trebuie să moară... Asta a fost pedeapsa pentru Per şi Elisabeth.

Visez? m-am întrebat. Este un alt vis confuz şi ciudat?

— Atât de mulți oameni nu înțeleg nimic, a continuat Suzanne. Nu reuşesc să vadă nimic dincolo de aparențe şi nu înțeleg ce forțe purtăm în noi. Trebuie să-i cunoaştem şi să-i conducem pe cei care nu au încă înțelegerea necesară. Din păcate, Per şi Elisabeth au fost slabi. Dar, există alții. Suntem mulți, Johan. Mult prea mulți ca să poți face ceva împotriva noastră... Am acționat din dispoziția stăpânului meu, a gurului meu.

— Cine-i ăsta?

— Nu vei şti niciodată. Dar este mai puternic decât tot ce poți să-ți închipui şi are pretutindeni oameni de încredere.

— E Georg?

— Sunt singura care ştie. Dacă ți-aş spune, n-aş trăi prea mult. Şi nici tu.

— Prostii, am mormăit nervos. Nu fi absurdă!... De ce îmi spui toate astea? Nu înțelegi că trebuie să merg la poliție?

— Îmi aparții mie şi vei înțelege. Ce vei spune poliției? Despre Per care a fost incinerat sau despre Elisabeth care s-a sinucis? Nu sunt prea convinsă că poliția are prea multă încredere în tine, Johan, aşa e?... Mai ales, de când le-ai povestit cum a fost Elisabeth asasinată, iar ea v-a apărut în față, în uşa apartamentului. Mi-e teamă că nu vei ajunge prea departe.

— Ai dreptate, am acceptat cu glas moale... De fapt, totul s-a întâmplat exact cum îmi aminteam, nu-i aşa? Am fost acolo. Am participat la liturghia voastră satanică până în momentul în care mi-am pierdut cunoştința. Tu m-ai dus acasă şi ți-ai făcut copii după cheile mele. Într-o zi ai revenit şi mi-ai drogat mâncarea. Ți-a fost uşor, lăsasem pe masa din bucătărie un semipreparat la dezghețat. Noaptea ai revenit, îmbrăcată în haine negre, cu un magnetofon şi tămâie... Iar fotografiile, fotografiile acelea absurde cu cruci pe ele, tot tu mi le-ai trimis... Întoarce-te!

M-a privit surprinsă dar i-am înclinat capul şi am dat la o parte cortina blondă de păr. Şi acolo, în jurul gâtului, era ce căutam: o linie roşie, subțire.

— Ai un semn roşu în jurul gâtului, urma lăsată de un lănțişor pe care cineva l-a smuls... Eu am făcut-o! Când am căzut, am dat din mâini şi ți-am agățat pandantivul... ciocanul lui Thor al Elisabethei. Când am tras de el, lanțul ți-a intrat în carne.

— Acum trebuie să plec, Johan. Mi-a zâmbit, un zâmbet blând, superior, o mamă explicând ceva unui copilaş care nu înțelege nimic... Nu încă. Plec departe, pentru un timp. Undeva la țară, foarte departe. Dar mă voi întoarce. Nu te voi părăsi niciodată.

— Aşteaptă, am spus nerăbdător. Aşteaptă... Cartea aceea... şi Elisabeth... De ce semăna atât de mult cu cineva?

— Acum mult, mult timp, a început ea rar, privindu-mă drept în faţă, în secolul al XVII-lea, era o femeie în Dalarna, în Avdalen. Se numea Brita Michaeldotter Ulfva şi totdeauna i se spunea Ulfa Brita sau Lupoaica Brita. Fusese acuzată de vrăjitorie şi torturată; s-a încercat să i se smulgă recunoaşterea acuzaţiilor dar a rezistat. Mica ei fiică a fost şi ea interogată o noapte întreagă. Apoi a fost torturată şi, până la urmă, şi-a trădat mama. Atât mama cât şi fiica au fost condamnate la moarte. Cam douăzeci de persoane au fost executate atunci şi, printre ele, mai mulţi copii. Restul nefericitei familii Ulf a părăsit acele locuri şi a emigrat în America. Acolo şi-au schimbat numele în Wolfe.

— Vrei să spui... am simţit iar un fior rece, în ciuda căldurii din cameră.

— Da, Elisabeth era o rudă a acelei biete femei care a fost sacrificată de ignoranţă şi fanatism.

— Dar asta nu are în mod obligatoriu o semnificaţie, am spus grăbit... Da, poate să-i justifice talentul de medium. Probabil, povestea Britei s-a transmis în familie iar, cu fondul ei ultrasensibil, i-a fost foarte uşor Elisabethei să-şi imagineze tot felul de lucruri. De fapt, era o natură foarte tensionată.

— Elisabeth nu şi-a imaginat nimic, niciodată. Avea, cu adevărat, acest har ca şi străbunica ei... Şi avea şi crucea Britei. Ciocanul vrăjitoarei. Asta-i dădea putere... Se spune că Brita l-ar fi blestemat pe preotul care le trimisese la moarte pe ea şi pe fiica ei şi că jurase să-l distrugă şi să facă din el un ucenic al diavolului.

— Dar cartea? Cartea neagră?

— Aparţinuse celui mai rău dintre toţi anchetatorii. Era considerat atât de priceput încât era invitat să participe la toate marile comisii stabilite pentru a aranja procesele vrăjitoarelor. Niciodată n-a acceptat ca acuzatele să fie tratate cât de cât omeneşte... Nici chiar când ajungeau pe mâna călăului. Tot ce ieşea din comun, ce văzuse şi auzise, era scris în cartea lui. Toate acele vechi formule care ieşeau

la iveală în timpul torturii. Stătea lângă *călău în* timp ce acesta lucra; când femeile urlau de durere, în agonie, el lua note cu mare sârguință, Johan.

— Cum ai ştiut de această carte? am înghiţit în sec, lingându-mi buzele uscate. Cum ai ştiut că o avea bătrânul Olsson?

— O boare de vânt, Johan. Un cântec slab venit pe aripa vântului. O voce de departe ne-a spus că Iohannes Roman este încă prin preajmă... Că tu exişti şi că vei fi unul dintre noi. Blestemul Britei se va împlini.

— Stai uşor! De fapt eu am intrat în această poveste prin intermediul părinților tăi. Nu uita asta. Părinții tăi mi-au cerut să mă interesez de preocupările tale. Erau îngrijorați pentru tine şi din cauza banilor tăi... Nu văd nicio legătură între banii tăi şi vechile blesteme din Alvdalen, am încercat să par ironic.

— Dar, Johan, nu înțelegi, nu am părinți. Amândoi au murit... De multă vreme.

S-a ridicat, s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat uşor pe frunte. Apoi s-a îndreptat, s-a oprit la uşă şi a privit înapoi:

— Voi reveni, a spus. Nu uita că eşti unul dintre noi.

Am rămas pe pat mult timp, încurcat şi tulburat. Ce era în spatele acestei poveşti?... Suzanne trebuie să fie bolnavă, nu doar tensionată, ci serios deranjată. Cum ajunsese la toate aceste fantezii macabre? O vrăjitoare din Alvdalen răzbunându-se pe un preot fanatic de acum şapte generații, transformându-mă într-un fel de membru al unui cerc, al unui sabbat. Era prea fantastic pentru a putea fi exprimat în cuvinte... Nu trebuie să fie vorba de droguri! Suzanne a căutat o altă semnificație în viața ei şi a intrat în contact cu o învățătură evanghelică nebunească cu implicații oculte.

Dar ce să fac? Cum puteam s-o determin să se oprească? Nu puteam merge la poliție. Poate dacă aş fi avut vreo dovadă un magnetofon sub pat care să înregistreze conversația noastră dar aşa, s-ar prăpădi de râs; şi pe bună dreptate. Per şi Elisabeth muriseră. Nici Bertil Lofberg şi nici Astrid nu ar recunoaşte că fuseseră şantajați. Aşa că nu puteam face nimic. Realizam că interesul meu în această poveste nu era

legat doar de rugăminţile părinţilor ei. Era, mai ales, din cauza ei, a acestei fete palide, cu ochi frumoşi, cu părul blond, căzut pe frunte; fata cu mâini blânde şi corp catifelat…

Aş putea să-i fac o vizită lui Michael, să vorbim despre cartea aceea şi despre strămoşul meu vânător de vrăjitoare. Era la curent cu astfel de lucruri.

M-am îmbrăcat încet, am coborât fără grabă scările şi am pornit în lungul străzii Kapman, zâmbind în timp ce mă gândeam la povestea săbiei lui Paracelsus. O mulţime de indivizi originali fuseseră implicaţi în această poveste. Foarte originali şi" un pic nevrotici, dar interesanţi.

Când am ajuns la capătul scărilor, la uşa lui Michael, numele lui dispăruse de pe ea. Un dreptunghi mai închis la culoare decât furnirul înconjurător al uşii un dreptunghi cu găuri de şuruburi la colţuri, era tot ce rămăsese din plăcuţa cu numele lui. Am sunat dar nu s-a întâmplat nimic.

O femeie în vârstă a deschis uşa de la camera îngrijitorului. Părea hărţuită şi un aspirator bâzâia în spatele ei.

— Îl căutam pe domnul Groh. Dar nu răspunde nimeni.

— Nu-i de mirare. S-a mutat.

— Mutat?!

— Da, ieri. Nu ştiu unde. Lucrurile lui au fost lăsate în custodie. A spus că ne va înştiinţa unde să i le trimitem. Altceva nu ştiu.

A închis uşa şi am rămas singur pe scara întunecoasă. Deci, Michael se mutase? Cred că nu avea vreo semnificaţie specială dar eram curios de ce nu-mi spusese nimic despre intenţia lui… Dar de ce ar fi trebuit? Nu ne cunoşteam chiar atât de bine. Fusese odată sau de două ori în magazinul meu iar eu îl vizitasem în câteva rânduri. Asta era tot.

Am coborât încet în piaţă, bătrâna piaţă care văzuse atâtea şi m-am gândit la cuvintele lui Olaus Petri când descrisese baia de sânge din Stockholm, cum sângele se amestecase cu apa şi „cursese prin rigolele pieţii." Atunci, mi-am amintit, am reuşit să prind acel gând fugar care mă chinuise ziua trecută: ce văzusem, dar nu-mi puteam reaminti, ceva foarte

important.

În mijlocul pieței mi-am amintit că portretul Elisabethei, tabloul Britei Michaelsdotter Ulf, dispăruse din apartamentul lui Michael, când îl vizitasem ultima oară. Dar în locul lui, pe etajeră, era altceva: cartea aceea. Cartea lui Ioannes Homan, legată în piele de culoare închisă. Cea care se aflase pe altar... Dar am gonit ideea. Existau mii de cărți legate în piele care arătau aidoma... Şi cum ar fi putut cartea lui Michael să apară la Frosvi?

Un grup de turişti germani a traversat piața şi s-a oprit în fața Bursei. Ghidul, lor, o doamnă arătând foarte decisă, cam de cincizeci de ani, purtând o beretă albastră şi şosete albe trei-sferturi, le dădea explicații energice pe fondul clinchetului unei baterii de aparate fotografice. De pe treptele Bursei un mănunchi de trândavi îmbujorați îşi fluturau mâinile spre aparatele îndreptate către ei. Am zâmbit şi m-am aşezat pe una din bănci, privind la marea cişmea de piatră verde care fusese readusă aici, după perioada petrecută în piața Brunkeberg.

Ce poveste! O fată isterică încearcă să mă convingă că este vrăjitoare şi că i-a asasinat pe Per şi Elisabeth. Când se va reîntoarce va trebui să-i scot din cap prostiile astea şi să încerc s-o readuc la normal. Ca să nu mai vorbesc despre mine! Mi-am însoțit gândul cu un râs zgomotos.

Doamna de lângă mine şi-a ridicat surprinsă privirea din ziarul ei; a scuturat din cap şi a continuat să citească. Dar nu m-am putut opri să nu rid când mi-am adus aminte de expresia comisarului Larsson când Elisabeth a apărut în hol... Nu, probabil, Suzanne se va simți mai bine, după odihna la țară. Când va reveni am putea discuta problemele ei. Poate avea un fel de complex de vinovăție şi simțea că trebuie să-şi asume răspunderea pentru accidentul lui Per şi sinuciderea Elisabethei? Dar, cu siguranță, avea imaginație, mai ales când era vorba de blestemul Ulfvei-Brita şi de strămoşul meu. Va trebui să-i povestesc lui Michael despre asta... O fi lăsat undeva adresa, la poştă sau la bancă... Michael... un pustnic, care-şi părăsea rareori imensa bibliotecă ticsită cu literatură ocultă. Păcat că nu am apucat

să-i relatez ultimele pagini ale poveştii. Ar fi apreciat tot acest hocus-pocus prostesc de care se ocupau Suzanne şi Elisabeth. Dar, probabil, ar fi luat totul prea în serios şi s-ar fi speriat teribil... Poate era mai bine aşa iar el n-avea decât să rămână unde era, înconjurat de cărţile lui. Sau poate...

M-am ridicat şi, cu mâinile în buzunare, am plecat agale în lungul străzii Kapman. Trebuie să cumpăr o cutie cu mâncare pentru pisici şi apoi să mă duc la magazin. Îl neglijasem dar, îmi promit că n-o să-mi mai bag nasul vinde nu trebuie. Suzanne se va înapoia curând de la ţară.

Am început să fredonez o melodie în timp ce păşeam agale, mângâiat de razele soarelui.

EPILOG

Fusese o călătorie lungă, dificilă şi laborioasă. Dar, curând, se va termina şi totul va rămâne în urmă.

Aceeaşi forță care o scosese din stup, ca să înceapă jocul în Narke-ul inundat de soare, o conducea din nou în lumină. Înconjurată de albine lucrătoare, calde şi puternice, stătea în centrul roiului, în marele roi de albine, galben-maroniu, strâns pe peretele încălzit de soare. Apoi, a zburat. Roiul arăta ca o zăpadă, o zăpadă brună zburând în sus.

Marele roi s-a apropiat de fereastra deschisă. Femeia zăcea pe podeaua încăperii, cu capul într-o parte, de-abia respirând...

Albinele i-au aterizat pe față, acoperindu-i ochii şi gura, forțându-şi drumul în jos, pe gâtlej, şi astupându-i nările.

Suzanne era moartă.

Cineva o privea şi zâmbea. Aceasta era pedeapsa pentru moartea Elisabethei. Nu avea voie să facă de două ori aceeaşi greşeală. Nimeni nu trebuie să ştie prea multe despre secretul acestor ore ale zorilor.

Acum, cercul era închis. Ioannes Sebastian Homan se întorsese şi fusese absorbit în cercul potrivit, singurul, cel căruia îi aparținea cu adevărat, aşa cum Ulfva-Brita prezisese cu atâta timp în urmă.

Michael a pus jos cartea veche, vechea carte a lui Ioannes şi a zâmbit.